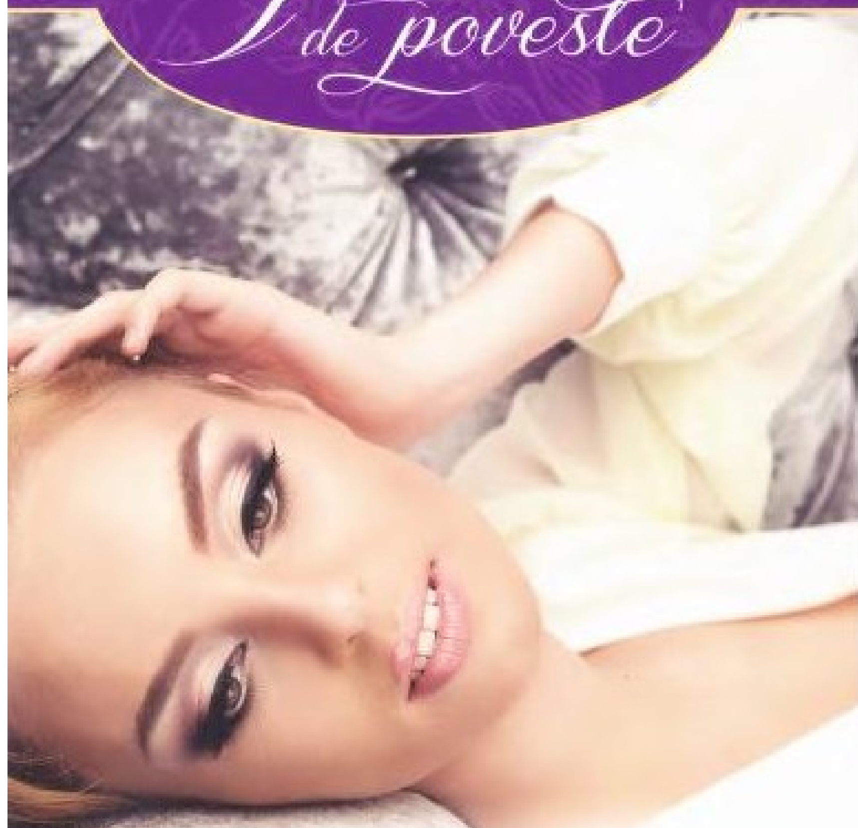
COLECȚIA
Iubiri de poveste

TERESA MEDEIROS

A ta până în zori

TERESA MEDEIROS
A TA PÂNĂ ÎN ZORI

***Yours Until Dawn* by Teresa Medeiros**

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Andreea Radu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
A ta până în zori / Teresa Medeiros.
Trad.: Cristina Kuti – Bucureşti: Litera, 2014

„Cine a iubit vreodată, cu o dragoste care să nu fie la prima vedere?”[1]

Christopher Marlowe

1 Versul face parte din poemul „Hero şi Leandru" (Hero and Leander - 1593), început de către Christopher Marlowe (1564-1593) şi continuat de către George Chapman (1559-1634). Traducere de Lucian Blaga, Din lirica engleză, Bucureşti, 1970. (n.tr.)

Capitolul 1

Anglia, 1806

Draga mea domnişoară March, sper că mă veţi ierta pentru că am fost destul de trufaş încât să mă adresez dumneavoastră într-o asemenea manieră neconvenţională…

— Aşadar, spuneţi-mi, vă rog, domnişoară Wickersham, aveţi experienţă?

De undeva dintr-un colţ îndepărtat al somptuosului conac în stil iacobin răzbătu un trosnet înspăimântător. Chiar dacă majordomul corpolent care conducea interviul tresări vizibil, iar menajera care stătea cu o atenţie încordată lângă măsuţa pentru ceai scoase un ţipăt ascuţit, Samantha refuză să-şi permită măcar să clipească.

În schimb, scoase un teanc îngrijit de hârtii din buzunarul lateral al valizei din piele tăbăcită care se afla la picioarele ei şi i le întinse.

— Sunt sigură că veţi găsi potrivite scrisorile mele de recomandare, domnule Beckwith.

Deşi era ora prânzului, lumina din modestul salon pentru micul dejun era difuză. Razele soarelui pătrundeau printre crăpăturile dintre draperiile grele de catifea, împletindu-se în ţesătura bogată, de un roşu rubiniu, a covorului turcesc. Lumânările de ceară împrăştiate pe câteva mese făceau să danseze umbre tremurătoare pe la colţuri. În încăpere se simţea un miros de mucegai şi de aer închis, de parcă nu mai fusese aerisită de ani întregi. Dacă nu ar fi lipsit ornamentele negre mortuare de la ferestre şi de pe oglinzi, Samantha ar fi jurat că un membru foarte drag al familiei murise de curând.

Majordomul luă hârtiile din mâna ei acoperită de o mă

nuşă albă şi le desfăcu. Cum menajera îşi întinse gâtul lung pentru a privi peste umărul lui, Samantha nu putu decât să se roage ca lumina slabă să îi vină în ajutor, împiedicându-i să cerceteze prea amănunţit semnăturile mâzgălite. Doamna Philpot era o femeie frumoasă, a cărei vârstă nu o putea stabili, pe atât de slabă şi de subţire, pe cât de pântecos era majordomul. Cu toate că niciun rid nu îi străbătea chipul, şuviţe argintii îi brăzdau cocul negru strâns la ceafă.

— După cum puteţi vedea, am lucrat doi ani ca guvernantă pentru Lord şi Lady Carstairs, îl informă Samantha pe domnul Beckwith, pe măsură ce acesta răsfoia pripit hârtiile. Odată ce războiul a reînceput, m-am alăturat altor câtorva guvernante care s-au oferit voluntare pentru a-i îngriji pe marinarii şi pe soldaţii care se întorceau de pe mare sau de pe front cu răni ce îi făceau neputincioşi.

Menajera nu reuşi să ascundă prea bine uşoara strângere din buze. Samantha ştia că încă mai existau persoane în societate care considerau că femeile care îi îngrijeau pe soldaţi erau puţin mai mult decât nişte însoţitoare de trupe, creaturi lipsite de modestie, care nici măcar nu ar fi roşit dacă ar fi privit goliciunea unui bărbat străin. Simţind cum fierbinţeala îi cuprindea obrajii, Samantha îşi înălţă mai mult bărbia.

Domnul Beckwith o privi cu atenţie pe deasupra ochelarilor lui cu rame din sârmă.

— Trebuie să recunosc, domnişoară Wickersham, că sunteţi puţin cam… tânără faţă de ceea ce căutam noi. O îndatorire atât de obositoare ar putea solicita prezenţa unei femei mai… mature. Poate că una dintre celelalte candidate…

Îşi întrerupse cuvintele imediat ce Samantha îşi arcui sprâncenele.

— Nu văd nicio altă candidată, domnule Beckwith, sublinie ea, ridicându-şi pe nas, cu un deget, propriii ochelari, care nu i se potriveau deloc. Dat fiind salariul generos, ba ch

iar extravagant, pe care îl menţionaţi în anunţul dumneavoastră, mă aşteptam să le găsesc aliniate în faţa porţilor.

Se auzi încă un trosnet, de această dată mai aproape decât celălalt. Era ca şi cum un fel de bestie uriaşă îşi croia cu greu drum spre culcuşul ei.

Doamna Philpot ocoli grăbită scaunul, într-un foşnet de jupoane scrobite.

— Mai vrei puţin ceai, draga mea?

În timp ce turna din ceainicul de porţelan, mâna începu să îi tremure atât de tare, încât ceaiul se vărsă peste marginea farfurioarei, direct în poala Samanthei.

— Mulţumesc, şopti Samantha, tamponând discret, cu mănuşa, pata care se tot întindea.

Podeaua de sub picioarele lor tremură în mod vădit – aşa cum se întâmplă şi cu doamna Philpot. Răgetul înfundat care urmă fu presărat cu un şir de blesteme, din fericire de neînţeles. Nu se mai putea nega ceea ce era evident. Cineva – sau ceva – se apropia.

Aruncând o privire îngrozită spre uşa dublă, aurită, care ducea spre încăperea alăturată, domnul Beckwith se ridică şovăind, fruntea bombată strălucindu-i din cauza picăturilor de sudoare.

— Probabil că nu este cel mai potrivit moment…

În timp ce el îi înapoia precipitat scrisorile de recomandare Samanthei, doamna Philpot îi smulse ceaşca şi farfurioara din cealaltă mână şi le aşeză la loc pe tavă, cu un zăngănit sonor.

— Beckwith are dreptate, draga mea. Va trebui să ne ierţi. Poate că ne-am grăbit prea mult…

Femeia o ridică pe Samantha în picioare şi începu să o tragă departe de uşă, în direcţia ferestrelor în stil francez, acoperite cu draperii grele, care dădeau spre terasă.

— Dar, bagajul meu! se împotrivi Samantha, aruncând valizei o privire deznădăjduită, peste umăr.

— Nu-ţi face griji, copilă, o asigură doamna Philpot, de

zvelindu-şi dinţii într-un zâmbet binevoitor. Îl vom trimite pe unul dintre valeţi să ţi-o aducă la trăsura pe care ai închiriat-o.

Cum trosnetele răsunătoare şi blestemele se înteţeau, femeia îşi înfipse unghiile în lâna aspră, cafenie, a mânecii Samanthei şi o obligă să se mişte. Domnul Beckwith se năpusti pe lângă ele şi deschise brusc una dintre ferestrele înalte până la tavan, alungând întunecimea cu razele strălucitoare ale soarelui de aprilie.

Însă înainte ca doamna Philpot să o poată grăbi pe Samantha peste prag, larma misterioasă încetă.

Cei trei se întoarseră în acelaşi timp să se uite la uşile aurite din partea opusă a camerei.

Preţ de o clipă, nu se mai auzi absolut niciun sunet, în afară de ticăitul delicat al ceasului francez aurit de pe şemineu. Apoi se distinse un zgomot foarte ciudat, ca şi când cineva ar fi bâjbâit, sau chiar ar fi zgâriat, uşile. Ceva mare. Şi furios. Fără să îşi dea seama, Samantha făcu un pas înapoi; menajera şi majordomul schimbară o privire plină de înţelesuri.

Uşile zburară în lături, lovindu-se de pereţi cu o bufnitură asurzitoare. În cadrul lor nu stătea o bestie, ci un bărbat – sau ceea ce mai rămăsese dintr-unul, după ce toată poleiala eleganţei sociale fusese îndepărtată. Părul lui cu nuanţe arămii, aspru din cauza neglijării, îi cădea mult peste umeri. Umeri care aproape acopereau lăţimea pragului. O pereche de pantaloni din piele de căprioară i se strângeau pe şoldurile înguste şi îi îmbrăţişau fiecare curbă a picioarelor lungi şi a coapselor. Bărbia îi era umbrită de o barbă nerasă de câteva zile, oferindu-i chipului său un aspect de pirat. Dacă ar fi ţinut un pumnal strâns între dinţii dezgoliţi, Samantha ar fi fost tentată să o ia la goană din casă, temându-se pentru virtutea ei.

Purta ciorapi, dar nu şi cizme. O lavalieră şifonată îi atârna lejer la gât, ca şi cum cineva ar fi încercat de câteva or

i să îi facă nod şi apoi renunţase, frustrat. Cămaşa de un verde pal nu era închisă şi avea jumătate dintre nasturi lipsă, lăsând la vedere o porţiune din pieptul tulburător de musculos, acoperit cu o pulbere fină de păr auriu.

Încremenit acolo, în umbra pragului, îşi înclină capul într-un unghi nefiresc, ca şi când ar fi ascultat ceva ce numai el putea auzi. Nările lui aristocratice fremătară.

Samanthei i se zburli părul pe ceafă. Nu putea să îşi alunge senzaţia că mirosul ei îl căuta, că pe ea o urmărea. Aproape reuşise să se convingă că era ridicolă, când el începu să păşească înainte cu graţia unui prădător înnăscut, îndreptându-se direct spre ea.

Dar un divan tapiţat îi stătu în cale. Chiar în momentul în care ea îşi înăbuşi un strigăt de avertizare, el se împiedică de divan şi se prăbuşi pe podea.

Mult mai rea decât căzătura în sine era felul în care zăcea, pur şi simplu, acolo, ca şi când nu ar fi avut niciun rost să se ridice. Niciodată.

Samantha nu izbuti să facă nicio mişcare, iar Beckwith alergă lângă el.

— Milord! Şi noi care credeam că vă făceaţi siesta de după-amiază!

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc, răspunse afectat contele de Sheffield, cu vocea înăbuşită în covor. Cineva trebuie să fi uitat să mă învelească în pătuţ.

În timp ce respingea ajutorul servitorului său şi se ridica, nesigur pe picioare, razele de soare care se strecurau prin uşa deschisă îi luminară din plin chipul.

Samantha suspină.

O cicatrice proaspătă, încă roşie şi inflamată, îi pornea din colţul ochiului stâng şi îi cobora de-a lungul obrazului, într-o linie şerpuitoare şi crestată care îi întindea pielea din jur. Acela fusese cândva chipul unui înger, având acea frumuseţe masculină specifică numai prinţilor şi serafimilor. Însă de-acum înainte avea să poarte pentru totdeauna însemnul

diavolului. Poate că nu fusese diavolul, îşi spuse Samantha, ci Dumnezeu însuşi, care devenise gelos că o simplă fiinţă umană putea aspira la o asemenea perfecţiune. Ştia că ar fi trebuit să simtă repulsie, dar nu îşi putea feri privirea. Frumuseţea lui pierdută era cumva mai atrăgătoare decât ar fi putut fi vreodată perfecţiunea.

El îşi purta desfigurarea ca pe o mască, ascunzându-şi orice urmă de vulnerabilitate în spatele ei. Însă nu ar fi putut face nimic pentru a-şi tăinui uimirea stăruitoare din ochii verzi ca spuma mării, ochi care nu o priveau pe Samantha, ci priveau prin ea.

Nările îi fremătară din nou.

— Este o femeie aici, afirmă el cu o convingere de nestrămutat.

— Bineînţeles că este, milord, răspunse vioi doamna Philpot. Eu şi Beckwith tocmai ne bucuram de ceaiul de după-amiază.

Menajera trase iarăşi de braţul Samanthei, implorând-o în tăcere să se retragă. Numai că privirea lipsită de vedere a lui Gabriel Fairchild o ţintuise pe aceasta de podea. El începu să se apropie de ea, mai încet, dar nu cu mai puţină hotărâre decât înainte. Samantha îşi dădu seama în acel moment că ar fi fost o proastă să confunde prudenţa lui cu slăbiciunea. Disperarea îl făcea şi mai periculos. În special pentru ea.

Înaintă spre ea cu o asemenea fermitate, încât până şi doamna Philpot se dădu înapoi şi se contopi cu umbrele, lăsând-o pe Samantha să îl înfrunte de una singură. Cu toate că primul ei impuls fu să se dea la o parte din calea lui, îşi impuse să rămână locului, neclintită. Teama ei de la început, că ar fi putut da peste ea – sau chiar că ar fi putut trece peste ea –, era nefondată.

Cu o intuiţie ieşită din comun, el se opri la un pas de ea şi adulmecă aerul cu băgare de seamă. Samanthei nu i-ar fi trecut prin cap că parfumul revigorant, proaspăt, de lămâi

e şi verbină, pe care şi-l aplicase în spatele urechilor, putea fi atât de ispititor pentru un bărbat. Însă expresia de pe faţa lui în timp ce îşi umplea plămânii cu mirosul ei o făcu să se simtă ca o cadână sumar îmbrăcată dintr-un harem, supusă dorinţelor sultanului. Numai la acest gând simţi furnicături pe piele. Era ca şi cum ar fi atins-o peste tot în acelaşi timp, fără să ridice măcar un deget.

Când începu să o înconjoare, se întoarse odată cu el, dintr-un anume instinct primar neputând să se încreadă în el atât timp cât se afla în spatele ei. În sfârşit, se opri atât de aproape de ea, încât îi putea simţi căldura animalică emanându-i din piele şi îi putea număra fiecare fir din genele lungi şi aurii care îi încadrau acei ochi extraordinari.

— Cine este ea? tună el, pironindu-şi privirea exact deasupra umărului ei stâng. Şi ce doreşte?

Înainte ca vreunul dintre cei doi servitori să apuce să îngaime un răspuns, Samantha zise fără şovăire:

— Ea, milord, este domnişoara Samantha Wickersham şi ea a venit să candideze pentru postul de infirmieră a dumneavoastră.

Contele îşi îndreptă privirea goală în jos, încreţindu-şi buzele de parcă ar fi fost amuzat să constate că prada lui era atât de mică. Lăsă să îi scape un mormăit.

— Îngrijitoare, vrei să spui? Cineva care să îmi cânte la ora de culcare pentru a mă adormi, care să-mi bage în gură terci de ovăz cu lingura şi care să îmi şteargă – se opri suficient de mult pentru a-i face pe ambii servitori să se chircească de groază – bărbia, dacă îmi curg balele?

— Nu am voce pentru cântece de leagăn şi sunt sigură că sunteţi mai mult decât capabil să vă ştergeţi singur pe … bărbie, îi replică Samantha cu calm. Sarcina mea ar fi să vă ajut să vă obişnuiţi cu noile împrejurări.

El se apleacă mai mult spre ea.

— Şi dacă nu vreau să mă obişnuiesc? Dacă nu vreau decât să fiu lăsat naibii în pace, ca să putrezesc aici în linişt

e?

Doamna Philpot gemu, dar Samantha nu se lăsă intimidată de blasfemia rostită cu nepăsare.

— Nu trebuie să roşiţi pentru mine, doamnă Philpot. Vă pot asigura că sunt obişnuită să mă confrunt cu răbufniri copilăreşti, în timp ce îmi făceam datoria de guvernantă, tinerii mei protejaţi se distrau deseori testându-mi limitele răbdării, recurgând la accese de furie când nu le făceam pe plac.

Când se pomeni comparat cu un copil încăpăţânat de vreo trei ani, contele îşi îmblânzi tonul vocii până ajunse la un mârâit ameninţător.

— Şi bănuiesc că i-ai vindecat de acel obicei?

— În timp. Şi cu răbdare. Se pare că, pentru moment, dumneavoastră sunteţi binecuvântat cu unul dintre avantaje, iar eu – cu celălalt.

O surprinse când se întoarse în direcţia domnului Beckwith şi a doamnei Philpot.

— Ce te face să crezi că aceasta va fi diferită de celelalte?

— Celelalte? repetă Samantha, ridicând o sprânceană.

Majordomul şi menajera schimbară o privire vinovată. Contele se roti la loc pe călcâie.

— Presupun că au neglijat să-ţi povestească despre predecesoarele dumitale. Să vedem, mai întâi a fost bătrâna Cora Gringott. Era aproape la fel de surdă pe cât sunt eu de orb. Am făcut o pereche nemaipomenită, într-adevăr. Îmi petreceam cea mai mare parte a timpului bâjbâind după pâlnia ei pentru ureche, ca să pot urla în ea. Dacă memoria nu mă înşală, cred că a rezistat mai puţin de două săptămâni.

Începu să se plimbe înainte şi înapoi prin faţa Samanthei – picioarele lui lungi purtându-l exact patru paşi înainte, patru paşi înapoi. Îi era foarte uşor să şi-l închipuie păşind pe puntea unei corăbii, comandând cu perfectă lejeritate, cu părul auriu răvăşit de vânt, cu privirea pătrunzătoare fixată

undeva la linia orizontului.

— Apoi a urmat acea tinerică din Lancashire. Încă de la început s-a dovedit a fi o creatură destul de timidă. Tonul vocii ei de-abia se ridica mai sus de un murmur. Nu s-a deranjat nici măcar să îşi ia salariul datorat sau să îşi facă bagajele când a plecat. A rupt-o la fugă în noapte, pur şi simplu, strigând de parcă un nebun s-ar fi ţinut după ea.

— Ca să vezi, şopti Samantha.

El se opri pentru scurt timp, apoi continuă să se plimbe.

— Şi de-abia săptămâna trecută am pierdut-o pe draga văduvă Hawkins. Părea să aibă o constituţie mai robustă şi un spirit mai ager decât celelalte. Înainte să plece de aici ofensată, a sugerat ca Beckwith să angajeze nu o infirmieră, ci o îngrijitoare de la grădina zoologică, din moment ce locul stăpânului lui era, evident, într-o cuşcă.

Samantha aproape se bucură că el nu putea vedea cum i se ridicau colţurile buzelor.

— Aşadar, vezi bine, domnişoară Wickersham, că nu pot fi ajutat, mai ales de dumneata. Aşa că ai putea foarte bine să te întorci degrabă la şcoală sau la infirmerie, sau în oricare alt loc de unde ai venit. Nu este nevoie să-ţi iroseşti şi mai mult din timpul dumitale preţios. Ori din al meu.

— Zău aşa, milord! protestă Beckwith. Nu este deloc necesar să fiţi necuviincios cu domnişoara.

— Domnişoară? Ha! Contele ridică o mână, aproape decapitând un ficus dintr-un ghiveci, care arăta de parcă nu ar mai fi fost udat de peste zece ani. Pot să afirm, luându-mă numai după vocea ei, că este o creatură nemiloasă, acră, fără un dram de blândeţe feminină în ea. Dacă aveaţi de gând să angajaţi o altă femeie pentru mine, mai bine aţi fi găsit una de pe Fleet Street[2], care mi s-ar fi potrivit mult mai bine. Nu am nevoie de o infirmieră! Am nevoie în schimb de o

---

2 Stradă foarte cunoscută din Londra, care, în secolul al XIX-lea, era renumită, printre altele, pentru taverne şi dame de companie, (n.tr.)

bună…

— Milord! ţipă doamna Philpot.

Poate că stăpânul ei era orb, dar nu era surd. Obiecţia scandalizată a femeii îl reduse la tăcere mai eficient decât o lovitură. Cu o vagă urmă din farmecul care odinioară trebuie că fusese ca o a doua natură pentru el, se răsuci pe un călcâi şi se înclină către fotoliul din stânga locului în care se afla Samantha.

— Sper că-mi vei ierta răbufnirea copilărească, domnişoară. Îţi doresc o zi bună! Şi o viaţă bună.

Reorientându-se în direcţia uşilor salonului, o porni înainte, refuzând să meargă cu paşi mai mici sau să îşi găsească drumul pe pipăite. Şi probabil că ar fi ajuns la destinaţie dacă nu s-ar fi lovit cu genunchiul de colţul unei mese joase din mahon, cu destulă putere încât să o determine pe Samantha să se crispeze, compătimindu-l. Bombănind o înjurătură, lovi masa cu sălbăticie, izbind-o de peretele opus. Găsi clanţa de culoarea fildeşului după trei încercări, însă reuşi, în final, să trântească uşile în urma lui, cu un bubuit impresionant.

Pe măsură ce se îndepărta în casă, trosnetele şi blestemele întâmplătoare se topiră până la urmă în linişte. Doamna Philpot închise uşor fereastra în stil francez, apoi se întoarse la tavă şi îşi turnă o ceaşcă de ceai. Se aşeză pe marginea canapelei ca şi cum ea însăşi ar fi fost un oaspete, ceaşca ei zornăind cu putere pe farfurioară.

Domnul Beckwith se lăsă să cadă lângă ea, cu greutate. Scoţând o batistă scrobită din buzunarul vestei, îşi şterse fruntea transpirată înainte de a-i arunca Samanthei o privire plină de remuşcare.

— Mă tem că vă datorăm nişte scuze, domnişoară Wickersham. N-am fost pe de-a-ntregul sinceri.

Samantha se aşeză pe fotoliu şi îşi împreună mâinile acoperite de mănuşi în poală, surprinsă să descopere că şi ea tremura.

Simţindu-se recunoscătoare pentru refugiul pe care i-l ofereau umbrele, spuse:

— Ei bine, contele nu este chiar invalidul blând pe care l-aţi descris în anunţ.

— Nu a mai fost el însuşi de când s-a întors din nenorocita aceea de bătălie. Dacă aţi fi putut să-l cunoaşteţi pe dragul nostru flăcău înainte…

Doamna Philpot înghiţi cu greutate, ochii ei cenuşii scânteind din cauza lacrimilor. Beckwith îi întinse batista lui.

— Lavinia are dreptate. Era un gentilom făcut din aluatul cel mai fin, un adevărat prinţ printre bărbaţi. Câteodată mă tem ca lovitura care l-a orbit să nu-i fi afectat şi judecata.

— Sau, cel puţin, purtarea, comentă Samantha sec. Mi se pare că spiritul lui nu a avut de suferit prea mult.

Menajera îşi tamponă uşor nasul ascuţit.

— A fost întotdeauna un băiat atât de isteţ! Era mereu pregătit să răspundă cu o vorbă de duh sau să facă un calcul complicat. Rareori l-am văzut fără o carte la subraţ. Când era mic, eram nevoită destul de des să îi iau lumânarea la ora de culcare, de teamă să nu ascundă vreo carte prin pat şi să nu îşi dea foc la aşternuturi.

Samantha se cutremură dându-şi seama că îi fusese răpită până şi acea plăcere. Era dificil să îşi imagineze o viaţă lipsită de mângâierea pe care o puteau oferi cărţile.

Beckwith încuviinţă din cap cu dragoste, cu ochii sclipind la amintirea vremurilor mai bune.

— A fost dintotdeauna mândria şi bucuria părinţilor lui. Când a luat acea hotărâre absurdă de a se înrola în Flota Regală, mama şi surorile lui au devenit isterice şi l-au implorat să nu plece, iar tatăl lui, marchizul, l-a ameninţat cu dezmoştenirea. Însă când a sosit momentul să se îmbarce, s-au strâns cu toţii pe chei pentru a-i striga binecuvântări şi pentru a-i face semne de rămas-bun cu batistele..

Samantha îşi ciupi dosul mănuşilor.

— Este destul de neobişnuit pentru un nobil, mai ales pentru fiul cel dintâi născut, să încerce să îşi clădească o carieră în marină, nu-i aşa? Eu credeam că armata îi atrage pe cei bogaţi care şi deţin un titlu nobiliar, în timp ce Flota Regală reprezintă refugiul celor săraci şi ambiţioşi.

— Nu a vrut să-şi explice decizia, interveni doamna Philpot. Atunci a spus numai că trebuia să-şi urmeze inima, oriunde l-ar fi dus aceasta. A refuzat să îşi cumpere numirea în grade mai înalte, aşa cum făceau majoritatea bărbaţilor, şi a insistat să ajungă la ele prin meritele proprii. Când au primit vestea că fusese promovat la gradul de locotenent la bordul navei Victoria, mama lui a vărsat lacrimi de bucurie, iar tatăl lui s-a umflat în pene de fericire atât de mult, încât aproape că i-au sărit nasturii de la vestă.

— Victoria, murmură Samantha.

Numele navei se dovedise a fi profetic. Cu ajutorul corăbiilor surori, pusese pe fugă flota lui Napoleon la Trafalgar, distrugând visul împăratului de a guverna mările. Dar preţul victoriei fusese mare. Amiralul Nelson câştigase bătălia, însă îşi pierduse viaţa, împreună cu mulţi dintre tinerii care luptaseră cu atâta curaj alături de el.

Ei îşi achitaseră complet datoria, dar Gabriel Fairchild avea să plătească pentru tot restul vieţii. Simţi cum o cuprindea mânia.

— Dacă familia îi este atât de devotată, unde se află acum membrii acesteia?

— Călătoresc peste hotare.

— Stau la reşedinţa lor din Londra.

Servitorii îşi rostiră răspunsurile în acelaşi timp, apoi schimbară priviri ruşinate. Doamna Philpot oftă.

— Contele şi-a petrecut cea mai mare parte a tinereţii la Fairchild Park. Dintre toate proprietăţile tatălui său, a fost dintotdeauna preferata lui. Are propria lui casă în Londra, desigur, însă, dată fiind natura severă a rănilor sale, familia s-a gândit că i-ar fi mai uşor să se refacă în casa copilăriei lu

i, departe de ochii scrutători ai societăţii.

— Mai uşor pentru cine? Pentru el? Sau pentru ei?

Beckwith îşi feri privirea.

— În apărarea lor pot spune că, ultima dată când au venit în vizită, puţin a lipsit să nu-i izgonească de pe domeniu. Atunci, preţ de o clipă, mi-a fost teamă că avea să îi ordone pădurarului-şef să asmută câinii asupra lor.

— Mă îndoiesc că au fost chiar atât de greu de descurajat. Samantha închise pentru scurt timp ochii, luptându-se să-şi păstreze calmul. Nu era ca şi cum avea vreun drept să îi judece pe membrii familiei lui pentru lipsa lor de loialitate. Au trecut mai bine de cinci luni de când a fost rănit. Medicul său v-a oferit vreo speranţă că şi-ar putea recăpăta vederea într-o bună zi?

Majordomul clătină din cap cu tristeţe.

— Foarte slabă. S-au înregistrat numai unul sau două cazuri documentate, în care o astfel de pierdere s-a dovedit a fi reversibilă.

Samantha îşi plecă fruntea.

Domnul Beckwith se ridică, obrajii lui cărnoşi şi trăsăturile căzute făcându-l să semene cu un buldog melancolic.

— Sper din tot sufletul că ne veţi ierta pentru că v-am făcut să vă pierdeţi timpul, domnişoară Wickersham. Îmi dau seama că a trebuit să închiriaţi o trăsură care să vă aducă până aici. Aş fi mai mult decât fericit să vă plătesc drumul de întoarcere în oraş din buzunarul meu.

Samantha se ridică.

— Nu va fi nevoie, domnule Beckwith. Deocamdată nu mă voi întoarce în Londra.

Majordomul se uită năucit la doamna Philpot.

— Mă scuzaţi?

Samantha se duse lângă scaunul pe care stătuse la început şi îşi culese valiza de pe jos.

— Voi rămâne chiar aici. Accept postul de infirmieră a contelui. Acum, dacă veţi fi atât de amabil încât să-l trimiteţ

i pe unul dintre valeţi să-mi ia cufărul de la trăsură şi să mă conducă în camera mea, mă voi pregăti pentru a-mi îndeplini sarcinile.

*

Încă îi putea simţi aroma.

Ca pentru a-l tachina, amintindu-i de ceea ce pierduse, mirosul lui Gabriel devenise mai ascuţit în ultimele câteva luni. Ori de câte ori rătăcea pe lângă bucătării, putea spune, după ce adulmeca o singură dată, dacă Etienne, bucătarul francez, pregătea friptură de viţel sau un sos bechamel cremos pentru a-i stârni pofta de mâncare. Cea mai slabă adiere de fum de lemn ars îi indica dacă focul din biblioteca părăsită fusese aţâţat de curând sau dacă se stingea, transformându-se în tăciuni. Prăbuşindu-se pe patul din camera care îi devenise mai degrabă bârlog decât dormitor, fu copleşit de mirosul stătut al propriei transpiraţii, răspândit de cearşafurile şifonate.

Aici se întorsese pentru a-şi vindeca rănile şi cicatricile, aici îşi petrecea nopţile, care se deosebeau de zile numai prin tăcerea lor sufocantă. În orele liniştite dintre amurg şi zori, i se părea uneori că el rămăsese singurul suflet viu din acea lume.

Gabriel îşi trecu dosul palmei peste frunte, închizând, din obişnuinţă, ochii. Când năvălise în salon, identificase imediat apa de lavandă preferată de către doamna Philpot şi pomada de mosc pentru păr, pe care Beckwith o risipea pe cele câteva şuviţe care îi mai rămăseseră. Însă nu recunoscuse esenţa proaspătă, înviorătoare, de lămâie, care persista în aer. Era un parfum totodată dulce şi acrişor, delicat şi îndrăzneţ.

Cu siguranţă domnişoara Wickersham nu mirosea ca o infirmieră. Bătrâna Cora Gringott mirosea a naftalină, văduva Hawkins a parfum înţepător de migdale, în care îi plăcea t

eribil de mult să se învăluiască. Domnişoara Wickersham nu mirosea nici ca fata bătrână şi uscăţivă pe care şi-o imaginase când ea vorbea. Dacă s-ar fi luat după indiciile oferite de tonul ei mohorât, porii ei ar fi trebuit să degaje o ceaţă otrăvitoare cu iz de varză stătută şi praf de pe mormânt.

Când se apropiase mai mult de ea, făcuse o descoperire şi mai uluitoare. Ascunsă sub acel miros purificator de citrice, era o mireasmă care îl înnebunise, care îi întunecase puţinul care îi mai rămăsese alert din simţuri şi din bunul-simţ.

Mirosea ca o femeie.

Gabriel mormăi printre dinţii încleştaţi. Nu mai simţise niciun fior de dorinţă de când se trezise în acel spital din Londra şi realizase că lumea lui devenise cu totul neagră. Totuşi, aroma caldă, dulce, a pielii domnişoarei Wickersham îi trezise un vârtej ameţitor de amintiri, unele vii, altele înceţoşate – săruturi furate într-o grădină luminată de razele lunii, şoapte răguşite, pielea încinsă, ca de satin, a unei femei sub buzele lui. Toate plăcerile pe care niciodată nu avea să le mai cunoască.

Îşi deschise ochii numai pentru a descoperi o lume încă năpădită de umbre. Poate că vorbele pe care i le aruncase lui Beckwith erau adevărate. Poate că trebuia să solicite serviciile unui cu totul alt gen de femeie. Dacă ar fi plătit-o suficient de bine, poate că ar fi fost în stare până şi să se uite la faţa lui distrusă fără să simtă scârbă.

Dar ce ar fi contat, dacă ar fi făcut-o? se întrebă Gabriel, lăsând să îi scape un hohot de râs aspru, ca un lătrat. Nu avea să afle niciodată. Poate că, în timp ce ea şi-ar fi închis bine ochii şi ar fi pretins că el era gentilomul visurilor ei, el s-ar fi putut preface că ea era genul de femeie care i-ar fi rostit numele printre suspine şi i-ar fi şoptit jurăminte de devotament etern.

Jurăminte pe care nu avea nici cea mai mică intenţie de a le onora.

Gabriel sări de pe pat ca ars. Naiba să o ia pe acea femeie Wickersham! Nu avea niciun drept să îl ia peste picior într-un mod atât de înverşunat şi, cu toate acestea, să miroasă atât de dulce. Din fericire, îi ordonase lui Beckwith să o trimită de acolo, în ceea ce îl privea, ea nu avea să îl mai deranjeze vreodată.

Capitolul 2

Draga mea domnişoară March, în ciuda reputaţiei mele, vă pot asigura că nu obişnuiesc să mă aventurez într-o corespondenţă clandestină cu fiecare tânără încântătoare care îmi atrage atenţia...

În dimineaţa următoare, în timp ce cobora bâjbâind pe scara în spirală ce ducea spre inima domeniului Fairchild Park, Samantha avu impresia că orbise dintr-odată. Nici măcar o singură fereastră a conacului nu fusese lăsată neacoperită. Era ca şi când întreaga casă, asemenea stăpânului ei, s-ar fi aflat pe un tărâm întunecat al unei nopţi veşnice.

Un singur lampadar era aprins la baza scării, luminând numai atât încât să poată vedea că urmele degetelor pe care le lăsase de-a lungul balustradei erau înconjurate de praf. Strâmbându-se, se şterse pe fustă. Datorită nuanţei de un cenuşiu-închis a materialului din lână, se îndoia că ar fi observat cineva.

În pofida întunecimii înăbuşitoare, legendara bogăţie a neamului Fairchild, care îi adusese nobilei familii invidia înaltei societăţi, era imposibil de ascuns în întregime. Încercând să nu se lase intimidată de secolele întregi de privilegii etalate ostentativ, Samantha lăsă în urmă scara şi păşi în foa

ier. Casa fusese de mult renovată, renunţându-se la lambri urile închise la culoare şi la arcadele în stil Tudor caracterist ice sumbrelor ei origini iacobine. Umbrele dansau pe supraf eţele strălucitoare ale marmurei italiene străbătute de viniş oare purpurii de sub picioarele ei. Fiecare arc graţios al mul urilor şi cornişelor, fiecare model în relief de pe tapet, închi puind flori sau vaze, fusese acoperit cu bronz sau aur. Până şi dormitorul modest pe care doamna Philpot i-l pusese la di spoziţie Samanthei avea o fereastră cu vitralii, în formă de evantai, deasupra uşii, iar pereţii erau îmbrăcaţi în mătase cu modele din Damasc.

Beckwith insistase că stăpânul său fusese odinioară „ un prinţ printre bărbaţi”. Privind în jurul ei, la opulenţa exag erată, Samantha pufni. Probabil că nu era prea greu să aspi ri la un asemenea titlu, când erai crescut într-un palat.

Hotărâtă să îşi găsească noul protejat, se decise să se folosească de unul dintre talentele arsenalului ei. Aplecând u-şi capul într-o parte, rămase nemişcată şi ascultă.

Nu auzi niciun trosnet şi niciun urlet, însă auzi clinchet ul melodios al farfuriilor şi al paharelor de cristal. Un sunet care deveni mult mai puţin melodios când o explozie de stic lă spartă fu urmată de o înjurătură sălbatică. Chiar dacă Sa mantha tresări, un zâmbet triumfător i se contură pe buze.

Adunându-şi fustele, traversă salonul pentru micul dej un, unde susţinuse interviul, şi ieşi pe uşa din partea opusă, urmând zgomotul. Pe măsură ce înainta grăbită dintr-o cam eră părăsită în alta, se văzu nevoită să ocolească diferite se mne ale trecerii contelui. Botinele ei robuste zdrobiră bucăţi de porţelan spart şi aşchii de lemn. Când se opri pentru a ri dica uşor un delicat scaun Chippendale, faţa crăpată din po rţelan a unei figurine Meissen îi surâse de pe jos.

Distrugerile nu erau surprinzătoare, luând în consider are înclinaţia lui Gabriel de a cutreiera cu nesăbuinţă prin c asă, fără să îi pese că nu putea vedea.

Trecu pe sub o arcadă graţioasă. Lipsa ferestrelor din

sufragerie nu permitea să ajungă nici măcar o lumină în camera cavernoasă. Dacă nu ar fi existat sfeşnicele ramificate, încărcate cu lumânări, aprinse la fiecare capăt al mesei maiestuoase, Samantha s-ar fi temut că nimerise în cripta familiei.

Doi valeţi îmbrăcaţi în livrele albastre străjuiau bufetul din mahon, aşteptând încordaţi sub privirea iscoditoare a lui Beckwith. Niciunul dintre ei nu păru să remarce că Samantha stătea în prag. Erau prea ocupaţi să observe fiecare mişcare pe care o făcea stăpânul lor. Cum cotul contelui împingea o cupă de cristal spre marginea mesei, Beckwith le făcu un semn discret. Unul dintre valeţi se repezi în faţă, prinzând cupa, care se afla într-un echilibru precar, înainte să cadă. Cioburi de porţelan şi de sticlă acopereau podeaua din jurul mesei, mărturii ale eşecurilor lor de mai devreme.

Samantha admiră umerii laţi ai lui Gabriel şi antebraţele lui musculoase, uimită din nou de cât de impunător fusese acel bărbat. Probabil că ar fi putut să îi frângă gâtul delicat între degetul mare şi arătător. Asta în cazul în care ar fi reuşit să o găsească.

Părul îi strălucea în lumina lumânărilor, încâlceala sălbatică a acestuia nefiind pieptănată cu altceva în afară de nişte degete nerăbdătoare, când coborâse din pat, în acea dimineaţă. Era îmbrăcat cu aceeaşi cămaşă boţită pe care o purtase seara trecută, dar acum era pătată cu grăsime şi împroşcată cu ciocolată. Fără să ţină cont de etichetă, îşi suflecase mânecile până la coate, împiedicând manşetele şifonate să îi ajungă în farfurie.

Îşi duse o felie de şuncă la gură, rupând o bucată din carnea fragedă cu dinţii, apoi orbecăi prin farfuria din faţa lui. Samantha se încruntă în direcţia mesei. Nu se zărea nici urmă de tacâm pe acolo. Ceea ce ar fi putut explica de ce Gabriel aduna ouăle prăjite dintr-un bol de porţelan cu mâna făcută căuş, apoi şi le arunca în gură. Termină ouăle şi îşi îndesă în gură o brioşă aburindă. Se linse pe buze, însă reuşi

să nu culeagă o picătură de miere din colţul gurii.

Deşi se simţea ca unul dintre cei mai răi spioni, Samantha nu îşi putu dezlipi privirea de pe acea singură picătură aurie de miere. În ciuda lipsei dezgustătoare de maniere la masă, era ceva neruşinat de senzual în felul în care mânca, în hotărârea lui crudă de a-şi potoli foamea, lăsând la o parte convenţionalismul. Când smulse un cotlet proaspăt şi începu să roadă carnea direct de pe os, sosul i se scurse pe bărbie. Semăna cu un războinic din Antichitate, care de-abia îşi izgonise duşmanii şi le siluise femeile. Samantha aproape că se aştepta să fluture osul înspre ea şi să strige: „Mai mult mied, muiere!”

El înlemni dintr-odată şi adulmecă aerul, expresia devenindu-i cruntă. Samantha încercă să îşi folosească propriul nas, dar nu putu mirosi decât aroma îmbătătoare de şuncă.

Lăsând încet cotletul pe farfurie, el spuse cu un calm rău prevestitor:

— Beckwith, ai face bine să mă anunţi că tocmai ai adus lămâi proaspete pentru ceaiul meu.

Când o observă pe Samantha, majordomul făcu ochii mari.

— Mă tem că nu, milord. Dar, dacă vreţi, mă voi duce imediat să aduc câteva.

Gabriel se întinse peste masă, încercând orbeşte să îl înhaţe pe majordom, însă Beckwith se făcuse deja nevăzut pe uşa din partea opusă, coada hainei lui fluturând în urma sa.

— Bună dimineaţa, milord, spuse Samantha pe un ton mângâietor, alunecând într-un scaun din faţa lui, dar la o distanţă sigură de el. Va trebui să îl iertaţi pe domnul Beckwith. Este evident că avea alte îndatoriri mai urgente.

Încruntându-se, Gabriel se aşeză la loc pe scaun.

— Să sperăm că printre acestea se numără şi formularea unor scrisori de recomandare şi strânsul bagajelor. Apoi, voi doi vă puteţi întoarce împreună în Londra.

Ignorând provocarea, Samantha le zâmbi politicos valeţilor înmărmuriţi. Cu obrajii lor îmbujoraţi, nasurile pistruiate şi buclele castanii ciufulite, niciunul dintre ei nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani. La o cercetare mai atentă, ea îşi dădu seama că nu erau numai fraţi, ci fraţi gemeni.

— Sunt lihnită de foame în această dimineaţă, zise ea. Aş putea mânca micul dejun?

Chiar şi fără să vadă, Gabriel trebuie să le fi simţit ezitarea. La urma urmei, nu prea era de rigueur ca un servitor să ia masa împreună cu stăpânul său.

— Serviţi-o pe domnişoara, proştilor! lătră el. Nu am da dovadă de prea multă ospitalitate dacă am trimite-o la drum pe domnişoara Wickersham cu stomacul gol.

Valeţii se întrecură în a-i îndeplini ordinul, fiind cât pe ce să se lovească cap în cap în timp ce aşezau o farfurie de porţelan şi tacâmuri din argint în faţa Samanthei şi umpleau o tavă de pe bufet. Dăruindu-i unuia dintre ei un zâmbet împăciuitor peste umăr, acceptă platoul cu ouă papară, o brioşă şi câteva felii de şuncă. Presimţea că urma să aibă nevoie de întreaga ei putere.

În timp ce al doilea valet îi turna o ceaşcă de ceai fierbinte, i se adresă lui Gabriel:

— Mi-am petrecut noaptea trecută aranjându-mi lucrurile în cameră. Am crezut că nu vă va deranja dacă aşteptam până dimineaţă pentru a-mi începe îndatoririle.

— Nu ai nicio îndatorire, îi răspunse el, ducându-şi din nou cotletul la gură. Eşti concediată.

Ea îşi aşeză un şervet de în în poală şi luă elegant o înghiţitură din ceaiul fierbinte.

— Mă tem că nu dispuneţi de autoritatea de a mă concedia. Nu lucrez pentru dumneavoastră.

Gabriel lăsă deoparte cotletul, sprâncenele sale, care păreau acoperite cu o pulbere de aur, formând un nor prevestitor de tunete deasupra nasului.

— Mă scuzi? Cred că mă părăseşte şi auzul.

— Se pare că devotatul dumneavoastră domn Beckwith m-a angajat la instrucţiunile tatălui dumneavoastră. Adică ale marchizului de Thornwood, pe numele său Theodore Fairchild, patronul meu. Până când nu mă va anunţa că nu mai este nevoie de serviciile mele ca infirmieră a dumneavoastră, mă voi strădui să îmi îndeplinesc îndatoririle, astfel încât să îl mulţumesc pe dumnealui, nu pe dumneavoastră.

— Ei bine, ce noroc pentru dumneata, nu-i aşa? Pentru că singurul lucru care m-ar mulţumi pe mine ar fi plecarea dumitale iminentă.

Folosind cuţitul şi furculiţa, Samantha îşi tăie o bucată fragedă de şuncă dintr-o felie.

— Atunci, mi-e teamă că sunteţi condamnat să rămâneţi nemulţumit.

— Mi-am dat seama de acest lucru din clipa în care ţi-am auzit vocea, bombăni el.

Refuzând să onoreze insulta provocatoare cu o replică, îşi duse bucata de şuncă la buze.

Încrucişându-şi coatele pe masă, el oftă furtunos.

— Aşadar, spune-mi, domnişoară Wickersham, cu ce îndatorire ai dori să începi mai întâi, în calitate de noua mea infirmieră? Ai dori să mă hrăneşti, poate?

Trăgând cu coada ochiului la scânteierea albă, ca a colţilor unui lup, a dinţilor lui în timp ce smulgea altă bucată de carne de pe cotlet, Samantha răspunse:

— Luând în considerare… hmm… entuziasmul dumneavoastră neînfrânat pentru hrană, aş fi puţin mai reţinută în a-mi apropia atât de mult degetele de gura dumneavoastră.

Unul dintre valeţi fu cuprins de un acces brusc de tuse, câştigându-şi un cot în coaste din partea fratelui său încruntat.

Gabriel savură ultima bucată de carne de pe os şi îl aruncă pe masă, nimerind mult pe lângă farfurie.

— Să presupun că ţi-ai făcut impresia că îmi lipsesc cu desăvârşire manierele la masă?

— Pur şi simplu nu mi-am închipuit niciodată că orbirea ar putea înlătura folosirea şervetelor şi a tacâmurilor. Aţi putea la fel de bine să mâncaţi şi cu picioarele.

Gabriel încremeni. Pielea întinsă din jurul cicatricei i se albi, însemnul diavolului devenind şi mai ameninţător. În acel moment, Samantha se bucură că el nu avea un cuţit la îndemână. Lăsându-şi braţul lung pe spătarul scaunului de lângă el, îşi arcui întregul corp în direcţia vocii ei. Cu toate că ştia că nu o putea vedea, Samantha trebui totuşi să îşi înăbuşe imboldul de a se ascunde de privirea lui atât de iscoditoare.

— Trebuie să recunosc că îmi trezeşti curiozitatea, domnişoară Wickersham. Din tonul dumitale îmi dau seama că eşti educată, însă nu îţi pot distinge prea bine accentul. Ai fost crescută la oraş?

— În Chelsea, afirmă ea, îndoindu-se că el avusese ocazia să viziteze modestul orăşel din nordul Londrei.

Luă o înghiţitură mult prea generoasă de ceai, arzându-şi astfel limba.

— Sunt destul de curios să aflu cum o femeie cu… hmm… caracterul dumitale a ajuns să solicite un astfel de post. Ce anume te-a împins să răspunzi unei asemenea solicitări? Mila creştinească? O dorinţă copleşitoare de a-ţi ajuta aproapele? Sau, poate, compasiunea nemărginită pentru cei infirmi?

Umplându-şi o lingură cu ouă din bolul de porţelan, Samantha spuse răspicat:

— I-am înmânat domnului Beckwith mai multe scrisori de recomandare. Sunt sigură că le veţi considera potrivite.

— În cazul în care nu ai observat, replică Gabriel, pe un ton uşor batjocoritor, nu le-am putut citi. Poate m-ai putea lumina în privinţa conţinutului acestora.

Ea lăsă deoparte lingura.

— După cum l-am informat pe domnul Beckwith, am lucrat aproape doi ani ca guvernantă pentru Lord şi Lady Ca

rstairs.

— Am auzit despre familie.

Samantha se încordă. Poate că auzise despre ei, însă î i cunoştea?

— După ce au reînceput ostilităţile împotriva francezil or, am citit în The Times că foarte mulţi dintre bravii noştri soldaţi şi marinari sufereau din cauza lipsei de îngrijiri. Aşa că m-am hotărât să-mi ofer serviciile unui spital local.

— Încă nu înţeleg de ce ai dat hrănirea cu terci a bebe luşilor pe pansatul rănilor însângerate şi pe ţinerea de mân ă a unor bărbaţi pe jumătate ieşiţi din minţi de durere.

Samantha încercă din răsputeri să îşi înlăture pasiune a din voce.

— Acei bărbaţi au fost dispuşi să sacrifice totul pentru regele şi ţara lor. Cum aş fi putut să nu ofer şi eu, la rândul meu, un sacrificiu, oricât de neînsemnat?

El pufni.

— Singurele lucruri pe care le-au sacrificat au fost jud ecata şi bunul-simţ. Le-au vândut Flotei Regale pentru o bu cată scrobită de stofă albastră şi o fărâmă sclipitoare de me tal auriu pe umeri.

Ea se încruntă, cutremurată de cinismul lui.

— Cum puteţi spune un lucru atât de crud? Mai ales c ă însuşi regele v-a ridicat în slăvi pentru vitejia dumneavoas tră!

— Chestiunea aceasta nu ar trebui să te mire. Istoria Coroanei de a răsplăti proştii şi visătorii este foarte lungă.

Uitând că nu o putea vedea, Samantha se ridică pe ju mătate de pe scaun.

— Nu proştii! Eroii! Eroi asemeni propriului dumneavo astră comandor – însuşi amiralul Lord Nelson!

— Nelson este mort, afirmă el sec. Nu pot spune dacă asta îl face să pară un erou mai mare sau un prost mai mic.

Înfrântă pe moment, se prăbuşi la loc pe scaun.

Gabriel se ridică, folosindu-se de spătarele scaunelor

pentru a ocoli, pe pipăite, masa. În timp ce mâinile lui puter nice se strângeau în jurul ornamentului cioplit al scaunului ei, Samantha nu putu face nimic altceva decât să se forţeze să nu o ia la goană, în schimb, privi ţintă drept în faţă, auzi ndu-şi fiecare respiraţie slabă, aşa cum o auzea şi el.

El se aplecă atât de mult, încât buzele i se apropiară p ericulos de creştetul capului ei.

— Sunt sigur că devotamentul faţă de chemarea dumi tale îţi este sincer, domnişoară Wickersham. Dar, în ceea ce mă priveşte, până îţi va veni mintea la cap şi vei demisiona din postul de aici, ai o singură îndatorire. Rosti cuvintele uş or, fiecare dintre ele sunând mai acuzator decât un ţipăt: S ă stai naibii departe de mine!

O părăsi după acel avertisment, lovindu-se de valetul care se grăbise să îi ofere braţul. Deşi bănui că nu ar fi treb uit să o surprindă faptul că mai degrabă alegea să îşi dibuia scă drumul prin întuneric decât să accepte o mână de ajuto r, tresări totuşi când un zgomot straşnic de ceva spart răsu nă de undeva din casă.

*

Samanthei nu îi mai rămase nimic altceva de făcut în acea dimineaţă decât să hoinărească prin încăperile întune cate ale domeniului Fairchild Park. Tăcerea era aproape în a ceeaşi măsură de copleşitoare ca şi obscuritatea. Nu exista nimic din forfota eficientă la care s-ar fi putut aştepta cinev a de la o casă înfloritoare din zona rurală Buckinghamshire. Nu se zăreau pe nicăieri cameriste care să mânuiască vioi p ămătufuri din pene peste balustrade şi lambriuri, nici spălăt orese îmbujorate care să urce greoi scările cu coşuri de aşt ernuturi curate, nici valeţi cu braţele încărcate de lemne cu care să aprindă şemineele. Fiecare vatră pe lângă care trec ea era rece şi sumbră, cu tăciunii fărâmiţaţi în cenuşă. Heru vimi sculptaţi îi contemplau soarta de pe hornurile decorate

din marmură, obrajii lor bucălaţi fiind pătaţi de funingine.

Puţinii servitori pe care îi întâlni păreau să lâncezească pe acolo, fără nicio sarcină anume. Când o vedeau, se topeau înapoi în umbre, fără ca vocile lor să depăşească intensitatea unor şoapte. Niciunul dintre ei nu părea să se zorească să pună mâna pe vreo mătură pentru a îndepărta aşchiile de mobilă şi cioburile de porţelan care acopereau podelele.

Samantha deschise o pereche de uşi duble de la capătul unei galerii umbrite de draperii. O scară de marmură cobora spre o sală de bal enormă. Îşi permisese să petreacă prea puţân timp visând în lungile şi tenebroasele luni de iarnă, însă nu rezistă tentaţiei de a-şi închide ochii, fie şi numai pentru o clipă. Îşi închipui sala cuprinsă într-un vârtej de culori, muzică şi discuţii vesele, se imagină pe ea însăşi purtată în paşi de dans pe podeaua strălucitoare de braţele puternice ale unui bărbat. Îl putu vedea aplecându-şi capul spre ea şi zâmbindu-i, se putu vedea pe ea ridicându-şi faţa către el şi râzând, în timp ce îşi întindea mâna pentru a-i mângâia şuviţele aurii care îi cădeau pe umerii laţi.

Ochii Samanthei se deschiseră larg. Scuturând din cap la acel vis absurd, trânti uşile sălii de bal. Era numai vina contelui. Dacă i-ar fi permis să îşi îndeplinească îndatoririle pentru care fusese angajată, ar fi putut să îşi ţină în frâu imaginaţia trădătoare.

Înainta printr-un salon spaţios, neacordând mai multă atenţie împrejurimilor decât ar fi făcut-o Gabriel, când piciorul i se lovi de o masă de lemn răsturnată. Scoţând un scâncet furios, sări într-un picior, masându-şi degetele dureroase prin pielea aspră a ghetei. Dacă ar fi purtat pantofi de casă, probabil că şi le-ar fi rupt în urma loviturii.

Urmărind razele de lumină care se chinuiau să răzbată prin greutatea înăbuşitoare a draperiilor din catifea, Samantha îşi puse mâinile în şolduri. Poate că Gabriel alesese să se îngroape de viu în mausoleul lui, dar, mai mult ca sigur,

aceasta nu era şi alegerea ei.

Observând cu coada ochiului o străfulgerare albă, se răsuci pe călcâie şi descoperi o servitoare cu o bonetă pleoştită trecând în vârful degetelor pe lângă uşă.

Samantha strigă după ea.

— Fetiţo! Tu de colo!

Slujnica se opri şi se întoarse încet, nemulţumirea ei fiind evidentă.

— Da, domnişoară?

— Vino aici, te rog. Am nevoie de ajutorul tău pentru a strânge aceste draperii.

Gâfâind din cauza efortului, Samantha împinse înspre fereastră un divan mare, tapiţat cu brocart.

În loc să sară în ajutorul ei, slujnica începu să dea înapoi, frângându-şi mâinile palide, acoperite de pistrui, şi clătinând din cap, deznădăjduită.

— Nu îndrăznesc, domnişoară. Ce va spune stăpânul?

— Ar putea spune că îţi făceai treaba, se zburli Samantha, urcându-se pe divan.

Devenind nerăbdătoare din cauza şovăielii slujnicei, se întinse, apucă draperiile cu amândouă mâinile şi trase cu toată puterea, în loc să alunece în lături, draperiile se sfâşiară chiar din inele, prăvălindu-se într-un nor înecăcios de catifea şi praf şi făcând-o pe Samantha să strănute.

Lumina soarelui se revărsă prin ferestrele în stil francez înalte până la tavan, urzind, din firele de praf, iţe strălucitoare de poveste.

— Oh, domnişoară, nu ar fi trebuit! ţipă slujnica, clipind asemenea unei vietăţi din pădure ce trăise sub pământ foarte mult timp. Mă duc să o aduc pe doamna Philpot de îndată!

Scuturându-şi palmele de fustă, Samantha sări de pe divan şi îşi admiră isprava cu mulţumire.

— Păi, tocmai aşa să faci! Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere decât să am o mică discuţie cu draga de ea.

Cu un ultim ţipăt stins, fata cu privire sălbatică se năpusti afară din cameră.

*

Când, puţin după aceea, doamna Philpot năvăli în salon, o găsi pe noua infirmieră a contelui balansându-se într-un echilibru îndoielnic pe un delicat scaun stil Ludovic al XlV-lea. Menajera nu putu decât să se uite îngrozită cum Samantha trăgea înverşunată de draperiile de care se agăţase. Acestea îi căzură în cap, îngropând-o într-un morman de catifea verde ca de smarald.

— Domnişoară Wickersham! exclamă doamna Philpot, ridicând o mână pentru a-şi feri privirea de lumina orbitoare a soarelui care se revărsa prin ferestrele franceze. Ce înseamnă asta?

Coborând de unde se cocoţase, Samantha ieşi dintre faldurile grele de material. Urmărind privirea indignată a menajerei, înclină din cap în semn de scuză spre maldărul de draperii îngrămădite în mijlocul podelei.

— Voiam numai să le strâng, dar, după ce am văzut tot praful acela, mi-am dat seama că nu ar strica să fie bine scuturate şi aerisite, de asemenea.

Aşezându-şi palma peste inelul cu chei de la brâu, ca şi când ar fi fost mânerul unei spade, doamna Philpot îşi îndreptă ţinuta.

— Eu sunt în fruntea menajerelor de la Fairchild Park. Tu eşti infirmiera stăpânului. Printre îndatoririle tale nu prea se numără şi aerisirea diferitelor lucruri.

Observând-o pe femeie cu băgare de seamă, Samantha descuie fereastra şi o deschise larg. O adiere blândă, cu aromă de liliac, pătrunse în cameră.

— Poate că nu. Însă bunăstarea pacientului meu – da. Probabil că lumina este pierdută pentru stăpânul tău, însă nu există niciun motiv pentru care la fel ar trebui să se întâm

ple şi cu aerul curat. S-ar putea ca starea să i se îmbunătăţească dacă plămânii i se curăţă… ca să nu mai vorbim despre dispoziţie.

Pentru un moment, doamna Philpot păru aproape convinsă. Încurajată de ezitarea ei, Samantha începu să înconjoare camera, prezentându-şi cu entuziasm planurile.

— Mai întâi, m-am gândit să le punem pe slujnice să măture toate cioburile, iar pe valeţi să ducă de aici mobila stricată. Apoi, după ce vom depozita undeva toate lucrurile fragile, am putea aranja piesele grele de mobilier pe lângă pereţi, lăsându-i astfel cale liberă contelui prin fiecare încăpere.

— Contele îşi petrece cea mai mare parte a timpului în dormitorul său.

— Şi îl poţi învinui? întrebă Samantha, clipind neîncrezătoare. Cum te-ai simţi dacă, ori de câte ori ai pune piciorul afară din dormitorul tău, ai risca să îţi zdreleşti fluierele picioarelor sau să îţi spargi capul?

— Stăpânul a fost cel care a poruncit ca draperiile să fie ţinute trase. El a fost cel care a insistat ca totul să fie lăsat aşa cum a fost înainte de… înainte de… Menajera înghiţi cu greu, neputând să încheie. Îmi pare rău, însă nu pot fi complice la neîndeplinirea dorinţelor sale. Şi nici nu pot porunci personalului meu să facă asta.

— Aşadar, nu mă vei ajuta?

Doamna Philpot clătină din cap, un regret sincer umbrindu-i ochii cenuşii..

— Nu pot.

— Prea bine. Samantha înclină din cap. Respect loialitatea de care dai dovadă faţă de patronul dumitale şi devotamentul pentru slujba pe care o deţii.

Cu aceste cuvinte, se întoarse pe călcâie, se îndreptă hotărâtă spre următoarea fereastră şi începu să tragă de draperiile grele.

— Ce faci? strigă doamna Philpot, în timp ce draperiile

se prăvăleau pe podea.

Samantha aruncă grămada de catifea în vârful maldărului, apoi deschise brusc fereastra pentru a lăsa să intre lumina şi aerul curat. Se întoarse spre a o înfrunta pe doamna Philpot, ştergându-şi cu fermitate mâinile de praf.

— Îmi fac datoria.

*

— Încă se ţine de trebuşoara asta? îl întrebă în şoaptă una dintre slujnicele de la bucătărie pe un valet îmbujorat, când acesta intră în vastele bucătării de la subsolul domeniului Fairchild Park.

— Teamă mi-e că da, îi şopti el ca răspuns, înhăţând un cârnat fierbinte de pe tava ei şi aruncându-şi-l în gură. Nu auzi?

Cu toate că înserarea se lăsase cu aproape o oră în urmă, zgomote misterioase continuau să răsune la primul etaj al casei. Pocnetele, clinchetele, scrâşnetele şi, din când în când, scârţâitul pe care îl scotea vreo piesă grea de mobilier care era trasă pe parchetul podelei nu încetaseră de dimineaţă.

Servitorii îşi petrecuseră ziua aşa cum îşi petrecuseră majoritatea zilelor de când Gabriel se întorsese de la război – strânşi în jurul mesei vechi de stejar, în faţa vetrei din bucătăria aflată în sala personalului, amintindu-şi de vremurile mai bune. În acea seară răcoroasă de primăvară, Beckwith şi doamna Philpot se aşezaseră faţă în faţă, bând ceaşcă după ceaşcă de ceai, fără ca vreunul din ei să vorbească sau să îndrăznească să privească în ochii celorlalţi. După o anumită bufnitură vibrantă, care îi făcuse pe toţi să tresară, una dintre cameristele de la etaj murmură:

— Nu credeţi că ar trebui…

Doamna Philpot îi aruncă o privire de vasilisc, biata copilă încremenind în locul în care se afla.

— Cred că ar trebui să ne vedem de treburile noastre.

Unul dintre tinerii valeţi făcu un pas în faţă, încumetându-se să pună singura întrebare care îi îngrozea pe toţi.

— Dacă aude stăpânul?

Luându-şi ochelarii de pe nas pentru a şi-i şterge cu mâneca, Beckwith clătină din cap cu tristeţe.

— A trecut multă vreme de când stăpânul nu mai dă niciun fel de importanţă celor ce se întâmplă pe aici. Nu avem de ce să credem că seara aceasta va fi diferită.

Vorbele lui îi descurajară pe toţi. Odinioară se mândreau cu devotamentul lor faţă de măreţul conac pe care îl aveau în grijă, însă de când nimeni nu mai putea vedea cum lemnăria sclipea datorită atenţiei lor pline de dăruire, de când nimeni nu le mai lăuda priceperea în ceea ce privea curăţirea podelelor sau întreţinerea focului din şeminee cu surcele proaspete, nu prea mai găseau motive pentru a se trezi din lâncezeală.

Nici nu observară când una dintre cele mai tinere slujnice se strecură în bucătărie. Ducându-se drept la doamna Philpot, făcu o reverenţă, apoi încă una, fiind, evident, prea timidă pentru a cere permisiunea să vorbească.

— Nu mai sta acolo aplecându-te şi ridicându-te ca un dop în apă, Elsie, i-o trânti doamna Philpot. Ce este?

Răsucindu-şi şorţul în mâini, fata mai făcu o plecăciune.

— Cred că aţi face mai bine să veniţi, coniţă, şi să vedeţi cu ochii dumneavoastră.

Schimbând o privire exasperată cu Beckwith, doamna Philpot se ridică. Beckwith se urni cu greu de la masă şi o urmă. Ieşind din bucătărie, amândoi se adânciră prea mult în gânduri pentru a-şi mai da seama că restul servitorilor se aliniaseră după ei.

Ajunsă la capătul treptelor care urcau de la subsol, doamna Philpot se opri dintr-odată, aproape dând naştere la o reacţie în lanţ dezastruoasă.

— Ssssst! Ascultaţi! porunci ea.

Îşi ţinură respiraţia cu toţii, dar auziră un singur lucru.

Linişte.

Pe măsură ce coloana lor tăcută parcurgea încăpere după încăpere, pantofii lor nu se mai loveau de rămăşiţe sparte şi rupte. Razele lunii pătrundeau prin ferestrele neacoperite de draperii, dezvăluind că podelele fuseseră măturate şi că mobila stricată fusese aranjată în două grămezi ordonate – una cu piesele care fuseseră considerate recuperabile, iar cealaltă cu cele care nu mai puteau folosi decât ca lemne de foc. Deşi câteva dintre cele mai grele piese de mobilier rămăseseră pe loc, cele mai multe încăperi erau traversate de o cărare fără obstacole, toate obiectele fragile fiind aşezate pe cele mai înalte laturi ale şemineelor şi pe rafturi. Orice covoraş ale cărui margini sau franjuri ar fi putut să împiedice un picior nesigur fusese, de asemenea, strâns şi sprijinit de perete.

De-abia în lumina slabă a lunii care scălda biblioteca o găsiră pe noua infirmieră a stăpânului lor, ghemuită pe un divan, părând adormită. Servitorii se adunară în jurul ei, vizibil încurcaţi.

Celelalte infirmiere ale contelui se mulţumiseră să îşi ocupe poziţia în acea pătură socială mai degrabă obscură, specifică guvernantelor şi tutorilor. Cu siguranţă nu fuseseră considerate egalele patronului lor, dar nici nu catadicsiseră să se înjosească asociindu-se cu restul servitorilor. Îşi serveau masa în camerele lor şi ar fi oftat înfricoşate numai la gândul de a-şi folosi mâinile catifelate şi albe pentru asemenea sarcini domestice, precum măturatul podelelor sau târârea draperiilor grele în curte pentru aerisire.

Mâinile domnişoarei Wickersham nu mai erau catifelate, nici albe. Ovalele palide ale unghiilor ei erau rupte şi murdare. Pe mâna dreaptă, între degetul mare şi arătător, i se formase o băşică însângerată. Ochelarii îi stăteau strâmb pe nas şi, în timp ce o priveau, un sforăit uşor îi ridică şuviţa m

oale de păr care îi căzuse pe nas, apoi o lăsă să cadă la loc.

— Să o trezesc? şopti Elsie.

— Mă îndoiesc că ai reuşi, spuse Beckwith blând. Este limpede că biata copilă este epuizată. Îşi îndreptă degetul spre unul dintre cei mai corpolenţi valeţi. Ce-ar fi să o duci în braţe pe domnişoara Wickersham până în camera dumneaei, George? Ia cu tine şi o slujnică.

— Mă duc eu, se oferi Elsie nerăbdătoare, uitând de timiditatea ei.

În timp ce valetul o ridica pe domnişoara Wickersham în braţele lui vânjoase, una dintre slujnicele de la bucătărie se întinse şi îi aşeză cu delicateţe ochelarii în poziţia corectă.

După ce plecară, doamna Philpot continuă să se holbeze la divan, cu o expresie de nedescifrat pe chip. Apropiindu-se de ea pe nesimţite, Beckwith îşi drese vocea, stingherit.

— Să-i trimit la culcare pe ceilalţi servitori?

Menajera îşi înălţă încet capul. Ochii ei cenuşii deveniseră duri în urma deciziei luate.

— Aş spune că nu. A mai rămas încă multă muncă de făcut şi nu le voi mai permite să piardă vremea degeaba, lăsându-şi sarcinile în plata Domnului. Pocni din degete către cei doi valeţi care mai rămăseseră. Peter, tu şi Phillip luaţi aceea canapea şi împingeţi-o la perete.

Rânjind unul la altul, gemenii se grăbiră să apuce de câte un capăt al canapelei grele.

— Aveţi grijă! îi dojeni ea. Dacă zgâriaţi lemnul de trandafir, o să iau costul reparaţiilor din salariile şi de pe spinările voastre.

Dându-le ocol slujnicelor înmărmurite, bătu din palme, sunetul reverberând în bibliotecă asemenea unei împuşcături.

— Betsy, Jane, aduceţi-ne câteva mături, nişte cârpe şi o găleată cu apă fierbinte. Mama obişnuia să spună că nu

are niciun rost să mături, dacă nu speli şi pe jos. Şi acum, c ă tot au fost coborâte draperiile, ferestrele vor fi şi ele mai uşor de spălat. Cum slujnicele o priveau cu gura căscată, în cepu să le uşuie spre uşă cu şorţul. Nu mai staţi cu gurile d eschise ca o pereche de păstrăvi pe uscat. Duceţi-vă! Duceţ i-vă!

Doamna Philpot se îndreptă spre una dintre ferestrele cu canaturi şi o deschise.

— Ah! exclamă ea, pieptul umflându-i-se în timp ce in spira aroma îmbătătoare a aerului nopţii cu parfum de liliac. Poate că, până dimineaţă, casa asta nu va mai mirosi ca un mormânt deschis.

Beckwith tropăi în urma ei.

— Ţi-ai pierdut minţile, Lavinia? Ce-i vom spune stăpâ nului?

— Oh, nu-i vom spune nimic. Doamna Philpot îşi înclin ă capul în direcţia uşii pe unde dispăruse domnişoara Wicke rsham, un zâmbet viclean jucându-i pe buze. Ea îi va spune.

Capitolul 3

Draga mea domnişoară March, trebuie să mărturisesc că, de când v-am văzut pentru prima dată, nu m-am mai gâ ndit la nimic – şi la nimeni – în afară de...

Gabriel coborî scările poticnindu-se în dimineaţa urmă toare, adulmecând aerul la fiecare pas. Nările îi fremătară, î nsă nu putu distinge nici urmă de miros de lămâie. Poate că domnişoara Wickersham îi luase în seamă avertismentul şi plecase. Cu puţin noroc, niciodată nu avea să mai fie nevoit să îi suporte impertinenţa. Acest gând îl făcu să se simtă cu

rios de gol pe dinăuntru. Trebuie să fi fost mai flămând decât credea.

Renunţând la orice încercare de a se furişa, o porni spre salon, adunându-şi deja curajul pentru primul contact al fluierului piciorului său cu vreo piesă de mobilier de neclintit. De fapt, de-abia aştepta să simtă durerea pe care acesta i-ar fi pricinuit-o. Fiecare nouă vânătaie sau julitură nu făcea altceva decât să îi reamintească faptul că era încă în viaţă.

Dar nu avea cum să se pregătească pentru surpriza care urmă. În timp ce străbătea salonul fără să dea nici măcar peste un taburet stingher care să îi împiedice înaintarea, o rază de soare îl lovi direct în faţă. Gabriel se opri clătinându-se, ridicându-şi o mână pentru a-şi proteja chipul de căldura ameţitoare a acesteia. Din instinct, îşi închise strâns ochii, totuşi nu se putu apăra nicicum de trilul vesel al ciripitului păsărilor sau de adierea mirosind a liliac care îi mângâia pielea.

Preţ de o clipă, crezu că visa încă, în patul lui. Crezu că avea să deschidă ochii şi că se va trezi întins pe o pajişte de un verde strălucitor, sub mugurii albi, ca de mătase, ai unui păr. Însă când îi deschise, era tot noapte, în ciuda căldurii înşelătoare a soarelui de pe chipul lui.

— Beckwith! urlă el.

Cineva îl atinse pe umăr. Fără să stea pe gânduri, Gabriel se întoarse pe călcâie şi încercă să îşi înşface atacatorul. Chiar dacă braţele lui nu cuprinseră decât aerul, aroma proaspătă de lămâie îi gâdila încă nările.

— Nu ţi-a spus nimeni niciodată că este teribil de urât să te strecori pe la spatele unui orb? mârâi el.

— Şi periculos, după cum se pare.

Cu toate că acelei voci mult prea cunoscute nu îi lipsea nimic din asprimea obişnuită, se distingea în ea un fel de neastâmpăr care lui îi înteţi bătăile inimii. Luptându-se să îşi potolească nu numai temperamentul, Gabriel făcu câţiva p

aşi înapoi. Din moment ce era imposibil să se ascundă de căldura ademenitoare a razelor de soare, îşi feri în mod voit partea stângă a feţei din direcţia vocii ei.

— Unde naiba este Beckwith?

— Nu sunt sigură, milord, mărturisi infirmiera lui. Se pare că în această dimineaţă bântuie pe aici un fel de maladie misterioasă. Micul dejun nu este pregătit şi cei mai mulţi dintre servitori sunt încă în pat.

El îşi deschise larg braţele şi făcu o piruetă, neizbindu-se de niciun obiect, în nicio direcţie.

— Atunci, probabil că întrebarea mai potrivită ar fi: Unde este mobila mea?

— Oh, nu vă faceţi griji. Este tot aici. Doar că noi am împins majoritatea pieselor pe lângă pereţi, astfel încât să nu vă mai stea în cale.

— Noi?

— Ei bine, mai mult eu.

Pentru o secundă preţioasă, ea păru aproape la fel de încurcată pe cât se simţea el.

— Cu toate că se vede treaba că servitorii probabil s-au hotărât să îmi dea o mână de ajutor după ce am adormit.

Gabriel oftă, mimând o exagerată răbdare.

— Dacă toate încăperile arată exact aşa, cum voi şti dacă mă aflu în salon sau în bibliotecă? Sau în mormanul de bălegar din spatele casei, dacă tot veni vorba?

Pentru un moment fericit, el reuşi cu adevărat să o reducă la tăcere.

— Pe legea mea, nici nu mi-a trecut prin cap aşa ceva! spuse ea în final. Poate că ar trebui să le cerem valeţilor să tragă câteva piese de mobilier spre mijlocul fiecărei camere, care să vă servească drept puncte de reper.

Fustele ei foşniră în timp ce se mişca în jurul lui, absorbită cu totul în planurile ei. Gabriel se roti odată cu ea, păstrându-şi partea dreaptă în direcţia sunetului.

— Dacă am acoperi colţurile ascuţite cu petice matlas

ate, aţi putea să vă recunoaşteţi casa fără a risca să vă răniţi. Mai ales dacă veţi învăţa să număraţi.

— Te pot asigura, domnişoară Wickersham, că am învăţat să număr încă din pruncie.

Veni rândul ei să ofteze.

— Am vrut să spun să vă număraţi paşii. Dacă veţi memora numărul de paşi necesari pentru a trece dintr-o cameră în alta, veţi putea să vă orientaţi.

— Ar fi o schimbare îmbucurătoare. Sigur mi-am pierdut simţul orientării din momentul în care ai pus piciorul în casa mea.

— De ce continuaţi să faceţi asta? întrebă ea dintr-odată, pura curiozitate îmblânzindu-i tonul vocii.

El se încruntă, chinuindu-se să urmărească lipăitul uşor al paşilor ei în timp ce îl ocolea.

— Să fac ce anume?

— Să vă feriţi de mine când mă mişc. Dacă o iau la stânga, dumneavoastră vă întoarceţi la dreapta. Şi invers.

El rămase nemişcat.

— Sunt orb. Cum poţi crede că ştiu în ce direcţie mă întorc? Dornic să pună capăt şirului întrebărilor ei, continuă: Poate că dumneata ar trebui să-mi explici care este motivul pentru care cineva mi-a încălcat în mod deliberat ordinele şi a deschis ferestrele de aici.

— Eu v-am încălcat ordinele. În calitate de infirmieră a dumneavoastră, m-am gândit că puţină lumină şi aerul curat v-ar putea îmbunătăţi – îşi drese glasul de parcă îi rămăsese ceva înfipt în gât – circulaţia.

— Circulaţia mea este foarte bună, mulţumesc foarte mult. Şi un orb are prea puţină nevoie de lumină. Nu ar face nimic altceva decât să îi aducă aminte, cu cruzime, de toate frumuseţile pe care nu le va mai putea vedea niciodată.

— Poate că aşa este, însă nu este prea drept să vă târâţi întreaga gospodărie în întuneric, cu dumneavoastră.

Pentru un minut năucitor, Gabriel nu putu să rosteasc

ă niciun cuvânt. De când se întorsese de la Trafalgar, toată lumea mersese pe vârfuri şi vorbise în şoaptă în preajma lui. Nimeni, nici măcar vreun membru al familiei lui, nu îndrăznise să i se adreseze atât de direct.

Se întoarse cu totul în direcţia vocii ei, lăsând razele nemiloase ale soarelui să îi ardă chipul.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte că ţineam draperiile trase nu în folosul meu, ci în al lor? De ce să fie nevoiţi să mă privească la lumina zilei? Cel puţin eu am fost binecuvântat cu orbirea, care mă apără de hidoasa mea desfigurare.

Reacţia domnişoarei Wickersham la vorbele sale şi la chipul său fu una la care nu se aştepta se defel. Izbucni în râs. Nici râsul ei nu era aşa cum se aştepta se să fie. În loc de un cotcodăcit uscat, era ca un cântec neruşinat, din adâncul gâtlejului, care îl umilea şi îl stârnea totodată, demonstrându-i că întreaga „circulaţie" îi era mult mai bună decât crezuse.

— Asta v-au spus? întrebă ea, nereuşind să îşi înăbuşe nişte chicoteli vesele în timp ce încerca din răsputeri să îşi tragă sufletul. Că aţi fost „hidos desfigurat"?

El se posomorî.

— Nu a trebuit să îmi spună nimeni. Poate că sunt orb, însă nu sunt surd sau prost. I-am putut auzi pe medici şuşotind lângă patul meu. Când mi-a fost scos şi ultimul bandaj, le-am auzit pe mama şi pe surorile mele suspinând îngrozite. Am putut simţi privirile crunte pe piele când valeţii m-au purtat pe braţe de pe patul de spital la trăsură. Până şi membrii propriei mele familii de-abia suportă să mă privească. De ce crezi că m-au încuiat aici, ca pe un soi de animal în cuşcă?

— Din câte îmi dau seama, dumneavoastră sunteţi cel care a încuiat uşile cuştii şi a ferecat ferestrele. Poate că nu de chipul dumneavoastră se teme familia, ci de firea dumneavoastră.

Gabriel îi căută mâna, prinzând-o la a treia încercare.

Rămase uimit de cât de mică, totuşi fermă, se simţea în strânsoarea lui.

Ea scoase un strigăt de împotrivire, surprinsă, în timp ce el o silea să se mişte. În loc să îl conducă ea pe el prin casă, el o conducea pe ea, aproape trăgând-o după el pe scări şi de-a lungul coridorului care găzduia galeria portretelor de familie. Pe când era numai un copil, învăţase fiecare ungher şi fiecare crăpătură de pe domeniul Fairchild Park şi acele cunoştinţe îi erau încă de folos. O conduse zorit de-a lungul galeriei, măsurându-şi paşii mari, până când ajunseră la capătul coridorului. Ştia prea bine ce urma să găsească ea acolo – un portret imens, ascuns sub un cearşaf de in.

El poruncise ca portretul să fie acoperit. Nu putuse îndura gândul că oricine l-ar fi privit şi-ar fi amintit cu dor de bărbatul care fusese. Dacă nu ar fi fost un asemenea prost sentimental, ar fi pus să fie distrus, aşa cum se întâmplase cu el însuşi.

Bâjbâi după marginea cearşafului, apoi îl smulse dintr-o singură mişcare.

— Iată! Ce mai crezi acum despre chipul meu?

Gabriel se retrase pentru a se sprijini de balustrada galeriei, permiţându-i să contemple portretul fără ca el să îi respire în ceafă. Nu avea nevoie de vedere pentru a şti exact ceea ce vedea ea. Privise acelaşi chip în oglindă în fiecare zi, timp de aproape treizeci de ani.

Îi era cunoscut felul în care luminile şi umbrele se jucau pe fiecare linie şi curbă minunat sculptate. Îi era cunoscută iluzia jucăuşă a gropiţei din bărbia puternică. Mama lui era oricând gata să jure că fusese sărutat de un înger pe când se afla încă în pântecele ei. Cel puţin, după ce pulberea aurie a unei bărbi dese începuse să îi întunece acea bărbie, surorile lui nu îl mai putuseră acuza că era mai frumos decât ele.

Cunoştea acel chip, inclusiv efectul pe care îl avea asupra femeilor. Începând cu mătuşile lui necăsătorite, care n

u rezistaseră niciodată tentaţiei de a-i ciupi obrajii îmbujoraţi pe când era un copilaş, la debutantele care chicoteau şi roşeau când îşi scotea pălăria în faţa lor în Hyde Park şi până la femeile frumoase care îi intraseră bucuroase în pat în schimbul a ceva mai mult decât a unui dans ameţitor în jurul sălii de bal şi a unui surâs seducător.

Era convins că până şi înţepată domnişoară Wickersham ar fi cedat farmecelor lui.

Ea cercetă îndelung portretul, în tăcere.

— Este destul de chipeş, presupun, zise ea într-un târziu, pe un ton meditativ, dacă îţi place genul.

Gabriel se încruntă.

— Şi, mă rog, ce gen ar fi acela?

Aproape că o auzi alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Chipul reflectă lipsa de caracter. Este un personaj care a căpătat totul în viaţă mult prea uşor. Nu mai este un băiat, însă nu este încă nici bărbat. Sunt sigură că ar fi o companie destul de plăcută pentru o plimbare în parc sau pentru o seară la teatru, dar nu cred că este cineva pe care m-aş deranja să îl cunosc.

Gabriel se întinse în direcţia vocii ei, mâna lui prinzându-i partea moale a braţului, aşa cum se simţea prin mâneca de lână. O întoarse cu faţa spre el, sincer curios.

— Ce vezi acum?

De această dată, nu se mai simţi nici urmă de ezitare în vocea ei.

— Văd un bărbat, spuse ea blând. Un bărbat căruia încă îi răsună în urechi răgetul tunurilor. Un bărbat rănit de soartă, însă nu înfrânt. Un bărbat cu o cicatrice care îl face să pară încruntat, când el tânjeşte de fapt să zâmbească.

Îşi trecu uşor vârful unui deget de-a lungul acelei cicatrice, trezind fiori în fiecare părticică a corpului lui Gabriel.

Contrariat de intimitatea atingerii ei, îi prinse mâna într-a lui, lăsând-o în jos, între ei.

Ea şi-o eliberă repede din strânsoarea lui, asprimea re

venindu-i în voce.

— Văd un bărbat care are nevoie disperată de un bărbierit şi de un rând de haine curate. Ştiţi, chiar nu este nevoie să umblaţi de colo-colo arătând de parcă aţi fi fost îmbrăcat…

— De un orb? sublinie el sec, la fel de uşurat ca şi ea să se întoarcă pe un teren mai cunoscut.

— Nu aveţi niciun valet personal? întrebă ea.

Simţind o apăsare hotărâtă pe lavaliera pe care o pescuise de pe podeaua dormitorului lui şi pe care şi-o înfăşurase nepăsător în jurul gâtului, îi înlătură mâna cu un gest nervos.

— L-am concediat. Nu pot suporta să mă dădăcească cineva ca şi cum aş fi un invalid neajutorat.

Ea alese să ignore avertismentul din răsuflarea fierbinte care îi trecu pe deasupra capului.

— Nu-mi pot da seama de ce. Cei mai mulţi gentilomi care se bucură de un statut ca al dumneavoastră şi de doi ochi foarte buni sunt chiar mulţumiţi să stea cu braţele întinse şi să se lase îmbrăcaţi ca şi când ar fi nişte copii. Dacă nu puteţi suporta prezenţa unui valet, pot măcar să mă asigur că servitorii vă vor pregăti o baie fierbinte. Numai dacă nu aveţi ceva şi împotriva îmbăierii.

Gabriel tocmai era pe cale să afirme că singurul lucru împotriva căruia avea ceva era prezenţa ei, când îl străfulgeră un alt gând. Poate că mai exista o cale de a o face să îşi iasă din sărite.

— O baie bună şi fierbinte s-ar putea să fie exact ceea ce îmi trebuie, spuse el, folosind insinuant un ton mieros. Desigur, unui orb i se pot întâmpla multe nenorociri în baie. Dacă m-aş împiedica atunci când aş urca în cadă şi mi-aş sparge capul? Dacă aş aluneca sub apă şi m-aş îneca? Dacă aş… scăpa săpunul? Nimeni nu se poate aştepta să îl găsesc singur. Bâjbâi din nou după mâna ei, de această dată ridicând-o la buze şi sărutându-i tandru pielea sensibilă din pal

mă. În calitate de infirmieră a mea, domnişoară Wickersham, cred că ar fi cel mai potrivit ca dumneata să mă îmbăiezi.

În loc să îl plesnească peste faţă pentru obrăznicia lui, cum ar fi meritat, ea pur şi simplu îşi retrase mâna şi îi răspunse dulce:

— Sunt sigură că nu mi se vor solicita astfel de servicii. Vreunul dintre acei valeţi voinici ai dumneavoastră ar trebui să fie mai mult decât încântat să vă găsească săpunul.

Ea avusese dreptate într-o anumită privinţă. Dintr-odată, Gabriel îşi dori într-adevăr să zâmbească. În timp ce îi asculta paşii hotărâţi coborând repede pe scări, de-abia se putu abţine să nu izbucnească în hohote de râs.

*

Samantha ridică lumânarea, scăldând portretul lui Gabriel Fairchild într-un văl tremurător de lumină. Casa era întunecată şi tăcută, fiind adormită, aşa cum spera că era şi stăpânul acesteia. După întâlnirea lor de dimineaţă, contele îşi petrecuse întreaga zi baricadat în obscuritatea înăbuşitoare a dormitorului său, refuzând să iasă până şi la orele de masă.

Aplecându-şi capul într-o parte, Samantha admiră portretul, dorindu-şi să fi fost la fel de indiferentă la farmecele lui pe cât se prefăcuse a fi. Deşi era datat cu anul 1803, ar fi putut la fel de bine să fi fost pictat în urmă cu o eternitate. Urma vagă de aroganţă din zâmbetul copilăresc al lui Gabriel era temperată de licărirea de umor autoironie din ochii lui de un verde-deschis. Ochi care priveau cu nerăbdare şi speranţă spre viitor şi spre tot ceea ce i-ar fi putut aduce acesta. Ochi care nu văzuseră niciodată ceea ce nu ar fi trebuit să vadă şi care nu plătiseră preţul orbirii.

Samantha se întinse şi mângâie cu un deget obrazul fără cusur. Însă nu mai simţi nici căldură, nici acea tresărire

neaşteptată de emoţie. Era numai o pânză rece, care îi lua în râs atingerea melancolică.

— Noapte bună, dulce prinţ, şopti ea, trăgând uşor cearşaful peste portret.

Verdele delicat al începutului de primăvară cuprinsese pajiştile întinse. Nori albi şi pufoşi alergau ca nişte miei pe cerul de un albastru azuriu. Raze de soare de un galben palid i se jucau pe faţă, încălzindu-l. Gabriel se sprijini într-un cot şi îşi aplecă privirea asupra femeii care aţipise în iarbă, lângă el. Bobocul unei flori de păr fusese purtat de vânt şi se cuibărise în buclele ei cârlionţate. Ochii lui însetaţi sorbiră mierea caldă a părului ei de aur, piersica pârguită a obrazului ei, coralul umed al buzelor ei întredeschise.

Nu mai văzuse niciodată o nuanţă atât de încântătoare… sau atât de atrăgătoare.

Pe când îşi cobora buzele spre ale ei, ochii ei se deschiseră şi buzele i se arcuiră într-un zâmbet somnoros, adâncind gropiţele pe care el le adora. Însă tocmai când ea îşi ridica braţele spre el, un nor acoperi soarele, umbra lui necruţătoare absorbind toată culoarea din lumea lui.

Înghiţit de întuneric, Gabriel sări ca ars în fund, în patul său, respiraţia lui greoaie sunând aspru în linişte din jur. Nu avea cum să ştie dacă era dimineaţă sau noapte. Ştia numai că fusese izgonit din singurul refugiu pe care îl găsise împotriva întunericului – visele lui.

Azvârlind păturile cât colo, îşi coborî picioarele pe marginea patului şi se ridică. Îşi cuprinse fruntea cu palmele, chinuindu-se să îşi recapete atât suflul, cât şi cumpătul. Nu se putu abţine să nu se întrebe ce ar fi crezut domnişoara Wickersham despre înfăţişarea lui din acel moment. Nu avea pe el absolut nimic. Poate că ar fi trebuit să îşi pună o lavalieră curată la gât, pentru a nu-i ofensa simţurile delicate.

După multe bâjbâieli şi orbecăiri, găsi, în sfârşit, cămaşa de noapte şifonată aşezată peste tăblia de la picioarele p

atului şi o îmbrăcă. Fără a se sinchisi să înnoade cordonul, se îndreptă şi începu să se plimbe cu paşi mari prin cameră. Încă derutat după trezirea bruscă, aprecie greşit distanţa dintre pat şi birou. Nimeri cu degetele de la picioare într-unul dintre suporţii în formă de gheare ai biroului, un junghi insuportabil de durere urcându-i pe picior. Înghiţindu-şi o înjurătură, se prăbuşi pe scaunul din faţa biroului şi căută pe dibuite mânerele de fildeş ale sertarului din mijloc.

Pipăi interiorul catifelat al sertarului, ştiind precis ce avea să găsească – un teanc gros de scrisori, legat cu o singură panglică de mătase. Pe când îl scotea afară, o mireasmă înnebunitoare îi ajunse la nas.

Nu era un parfum ieftin de lămâie şi verbină, cumpărat de la un vânzător ambulant oarecare, ci aroma unei femei – bogată, florală şi seducătoare.

Trăgând adânc aer în piept, Gabriel dezlegă panglica de mătase şi îşi trecu palmele peste plicurile scumpe, din pergament. Hârtia era boţită şi uzată, pentru că multe luni purtase scrisorile aproape de inima lui. Netezi una dintre ele şi o deschise, urmărind cu degetul graţioasele spirale de cerneală. Dacă s-ar fi concentrat suficient, ar fi putut să descifreze un cuvânt sau poate chiar o frază cunoscută.

Cuvinte fără sens. Fraze goale.

Îşi strânse pumnul. Împături la loc scrisoarea, încet, gândindu-se cât de ridicol era pentru un orb să păstreze scrisori pe care nu le mai putea citi, de la o femeie care nu îl mai iubea deloc.

Dacă o făcuse vreodată cu adevărat.

Chiar şi aşa, înnodă cu migală panglica în jurul scrisorilor înainte de a le aşeza cu blândeţe înapoi în sertar.

Capitolul 4

Draga mea domnişoară March, pot îndrăzni să sper că îmi veţi îngădui să vă curtez prin cuvinte dulci ca mierea?

În dimineaţa următoare, când Gabriel ieşi din dormitorul său, căutând cu înverşunare să îşi ia un răgaz de la propria lui companie, adulmecarea lui neîncrezătoare identifică numai miresmele amestecate de şuncă şi ciocolată. Le urmări prudent până în sufragerie, întrebându-se pe unde stătea la pândă domnişoara Wickersham. Spre mirarea lui, i se permise să servească micul dejun în linişte, fără să îi fie criticate manierele la masă sau înfăţişarea. Mâncă în pripă şi cu şi mai puţină delicateţe decât de obicei, sperând să reuşească să se întoarcă în raiul dormitorului său înainte ca nesuferita de infirmieră să se năpustească asupra lui.

După ce îşi şterse grăsimea de la gură cu un colţ al feţei de masă, o porni zorit în sus pe scări. Dar când încercă să găsească uşa din mahon minunat sculptată care deschidea dormitorul principal, mâinile lui nu atinseră decât aerul.

Gabriel bătu în retragere, temându-se că, în graba lui, se rătăcise undeva pe drum. O voce veselă cântă:

— Bună dimineaţa, milord!

— O dimineaţă bună să ai şi dumneata, domnişoară Wickersham, răspunse el printre dinţii încleştaţi.

Făcu un pas şovăitor în faţă, apoi altul, încrederea lui fiind zdruncinată din cauza căldurii trădătoare a razelor de soare pe care o simţea pe faţă, a adierii blânde ce îi mângâia fruntea, a ciripitului melodios al unei păsări ce stătea pe o creangă chiar lângă fereastra deschisă a dormitorului său.

— Sper că nu vă deranjează că am intrat, spuse ea. M-am gândit să vă aerisim încăperile în timp ce vă aflaţi jos pentru micul dejun.

— Noi? repetă el pe un ton rău prevestitor, întrebându-se câţi martori avea să aibă la uciderea ei.

— Doar nu vă aşteptaţi să fac totul de una singură! Pe

ter şi Phillip vă pregătesc baia de dimineaţă, în timp ce Elsie şi Hannah vă schimbă aşternuturile. Doamna Philpot şi Meg sunt în curte şi vă aerisesc draperiile baldachinului. Iar draga de Millie şterge praful din camera de zi.

Plescăitul apei şi foşnetul cearşafurilor curate îi confirmară spusele. Gabriel trase adânc aer în piept – un aer otrăvit cu parfumul dulce de lămâie şi verbină şi cu mirosul rufelor scrobite, în timp ce expira, auzi un fâşâit dinspre budoar, asemănător sunetelor făcute de un şoarece. Un şoarece foarte gras şi chel, care purta o vestă.

— Beckwith? tună Gabriel.

Fâşâitul încetă, fiind înlocuit de o linişte mormântală. Gabriel oftă.

— Ai face bine să ieşi, Beckwith. Îţi pot mirosi pomada de păr.

Nişte paşi târşâiţi îi indicară că majordomul ieşise pe furiş din dormitor. Înainte ca infirmiera lui să îi poată oferi o explicaţie glumeaţă pentru prezenţa acestuia acolo, Beckwith zise:

— Din moment ce nu vă doriţi un valet personal care să vă dădăcească, milord, domnişoara Wickersham a propus să vă aranjăm hainele după fel şi culoare. Atunci veţi putea să vă îmbrăcaţi fără ajutorul unui servitor.

— Iar tu ai fost destul de amabil pentru a te oferi să îndeplineşti această sarcină. Et tu, Brute?[3] mormăi Gabriel.

Noua lui infirmieră nu numai că îi invadase singurul sanctuar care îi mai rămăsese, ci îi şi determinase pe propriii lui servitori să îi îndeplinească ordinele. Se întrebă cum reuşise să le câştige loialitatea atât de repede. Poate că îi subestimase farmecele. Ar fi putut fi un inamic mai periculos decât se aşteptase.

— Lăsaţi-ne! porunci el tăios.

---

3 Şi tu, Brutus? (în lb. latină, în orig.) Expresia este folosită pentru a reproduce ultimele cuvinte ale dictatorului roman Julius Caesar, adresate fiului său, Marcus Brutus, în momentul asasinării sale. (n.tr.)

O forfotă agitată de foşnet de cearşafuri şi zăngănit de găleţi îi sugeră că servitorii nici măcar nu aveau de gând să pretindă că nu îl înţeleseseră.

— Milord, chiar nu cred că... încercă Beckwith să intervină. Vreau să spun că nu este deloc potrivit să vă lăsăm singur în dormitor cu...

— Îţi este teamă să rămâi singură cu mine?

Nici domnişoara Wickersham nu pretinse că nu îl înţelesese. Probabil că el era singurul care observase uşoara ei ezitare.

— Bineînţeles că nu.

— Aţi auzit-o, spuse el. Duceţi-vă. Cu toţii.

Simţi curenţii de aer în timp ce servitorii treceau în grabă pe lângă el. Când auzi ecoul ultimilor paşi stingându-se pe coridor, întrebă:

— Au plecat?

— Da.

Gabriel bâjbâi în spatele lui până găsi clanţa. Trânti uşa cu un pocnet asurzitor, apoi se sprijini de ea, blocând singura cale de scăpare pentru ea.

— Nu ţi-a trecut niciodată prin cap, domnişoară Wickersham, rosti el pe un ton liniştit, că poate mi-am lăsat uşa închisă pentru un motiv anume? Că poate mi-am dorit ca dormitorul meu să rămână neschimbat? Că poate pun mare preţ pe intimitatea mea? Ridică vocea. Că poate prefer să păstrez un colţişor al vieţii mele neatins de influenţa dumitale supărătoare?

— Am crezut că ne veţi mulţumi. Adulmecă aerul sugestiv. Cel puţin nu mai miroase ca şi cum aţi ţine capre aici.

El se încruntă în direcţia ei.

— În acest moment, chiar aş prefera compania caprelor.

O auzi cum deschise gura, apoi o închise cu încăpăţânare. Se opri exact cât să numere până la zece înainte de a încerca iarăşi să vorbească.

— Poate că noi doi pur şi simplu am început cu stângul, milord. Se pare că v-aţi făcut impresia greşită cum că eu aş fi venit la Fairchild Park pentru a vă face viaţa mai grea.

— Expresia „iadul pe pământ” mi-a venit în minte de nenumărate ori de la sosirea dumitale.

Ea oftă adânc.

— Indiferent de ce aţi putea crede, am acceptat acest post pentru a vă ajuta să vă uşuraţi traiul.

— Şi când anume plănuieşti să începi?

— Cât de repede îmi veţi îngădui, replică ea. Reamenajarea casei pentru confortul dumneavoastră poate fi doar începutul. Ei bine, v-aş putea ajuta să vă alungaţi plictiseala însoţindu-vă la plimbări prin grădină, dându-vă o mână de ajutor cu corespondenţa, citindu-vă cu voce tare.

Cărţile reprezentau o altă amintire crudă a unei plăceri pe care nu o mai putea savura.

— Nu, mulţumesc. Nu mi se va citi ca şi cum aş fi un copil greu de cap.

În timp ce îşi încrucişa braţele la piept, până şi Gabriel îşi dădu seama că se purta asemenea unuia.

— Prea bine. Dar chiar şi aşa, mai sunt o sumedenie de alte lucruri pe care le-aş putea face pentru a vă ajuta să vă acomodaţi cu faptul că aţi orbit.

— Nu va fi necesar.

— De ce nu?

— Pentru că nu am nici cea mai mică intenţie să îmi trăiesc restul vieţii astfel! strigă Gabriel, pierzându-şi, în sfârşit, controlul.

Pe măsură ce ecoul glasului său se domolea, tăcerea se strecură între ei. El se trânti cu spatele de uşă, trecându-şi o mână prin păr.

— Exact în acest moment, chiar acum, în timp ce vorbim, o echipă de medici angajaţi de către tatăl meu călătoreşte prin Europa, culegând toate informaţiile pe care le pot găsi în legătură cu starea mea. Li s-a comunicat să se întoarc

ă aici în două săptămâni. Atunci vor confirma ceea ce am bănuit de la început – că afecţiunea mea nu este permanentă, ci este numai o absurditate temporară.

În acea clipă, Gabriel se simţi aproape recunoscător pentru că nu îi putea vedea ochii. Se temea că ar fi zărit în adâncurile lor singurul chin de care îl scutise până atunci – mila ei. Aproape că îi prefera râsul.

— Ştii ce mă va bucura cel mai mult când îmi voi recăpăta vederea? o întrebă el blând.

— Nu, răspunse ea, toată bravada dispărându-i din voce.

Îndreptându-se, făcu un pas spre ea, apoi încă unul. Ea refuză să dea înapoi, până când el aproape ajunse cu bărbia deasupra capului ei. Simţind aerul mişcându-se când ea se retrase, el o împiedică stângaci şi poziţiile lor se inversară, iar ea ajunse să fie cu spatele către uşă.

— Unii ar putea spune că fericirea este să urmăreşti soarele coborând dincolo de linia purpurie a orizontului la sfârşitul unei zile perfecte de vară.

Când auzi cum spatele ei se lovi de uşă, îşi propti o palmă de mahonul gros care o susţinea.

— Alţii ar putea crede că este admirarea petalelor catifelate ale unui trandafir roşu-rubiniu… Se aplecă până când simţi dezmierdarea caldă a răsuflării ei pe obraz şi vocea îi deveni mai profundă, ca o şoaptă răguşită:… sau contemplarea tandră a ochilor unei femei frumoase. Dar eu pot să-ţi jur, domnişoară Wickersham, că toate aceste plăceri vor păli în comparaţie cu bucuria pură, feroce, de a mă vedea scăpat de dumneata.

Lăsându-şi mâna să alunece până când întâlni clanţa, deschise brusc uşa, făcând-o să se prăvălească, împiedicându-se, pe coridor.

— Ai înţeles cum stă treaba cu uşa, domnişoară Wickersham?

— Poftim? i-o întoarse ea, încurcată cu totul.

— Ai înţeles cum stă treaba cu uşa?
— Da.
— Bine.
Fără alte formalităţi, Gabriel i-o trânti în faţă.

*

Mai târziu în acea zi, Samantha trecea prin foaier, îndreptându-se spre spălătorie pentru a recupera draperiile de la baldachinul lui Gabriel, când tonul răguşit de bariton al acestuia ajunse până la ea de la balconul de deasupra.

— Aşadar, spune-mi, Beckwith, cum arată domnişoara Wickersham a noastră? îmi încordez până la limite puterea imaginaţiei pentru a-mi închipui o asemenea creatură enervantă. Tot ceea ce pot vedea cu ochiul minţii este o cotoroanţă veştejită, aplecată peste un cazan, cotcodăcind în culmea fericirii.

Samantha rămase pironită locului, strângându-i-se inima de teamă. Îşi atinse ochelarii grei cu o mână tremurătoare, apoi părul lins, şaten-roşcat, pe care îl purta strâns într-un coc, la ceafă.

Însufleţită de o inspiraţie subită, făcu câţiva paşi înapoi pentru a se aşeza în raza vizuală a lui Beckwith şi îşi duse un deget la buze, implorându-l în tăcere să nu îi dezvăluie prezenţa. Gabriel stătea sprijinit de perete, cu braţele impunătoare încrucişate la piept.

Majordomul îşi scoase batista şi îşi şterse fruntea umedă, vădit sfâşiat între loialitatea faţă de stăpânul său şi privirea rugătoare a Samanthei.

— Faţă de alte infirmiere, presupun că poate fi descrisă ca fiind mai degrabă... de nedescris.

— Ei, haide, Beckwith. Sunt sigur că poţi mai bine de atât. Părul ei este blond-deschis? Sau cenuşiu şters? Sau negru ca tăciunele? îl poartă scurt? Sau strâns în jurul capului, ca o coroană de cosiţe împletite? Este la fel de costelivă şi

osoasă pe cât pare?

Beckwith îi aruncă Samanthei o privire disperată pe deasupra balustradei. Drept răspuns, ea îşi umflă obrajii şi desenă cu mâinile un cerc uriaş în jurul ei.

— Oh, nu, milord. Este o femeie mai degrabă… r-r-robustă.

Gabriel se încruntă.

— Cât de robustă?

— Oh, cam de…

Samantha ridică zece degete, apoi opt.

— Cam de optzeci de stones[4], sfârşi Beckwith încrezător.

— Optzeci! Doamne, Dumnezeule, omule! Am călărit ponei mai mici de atât.

Samantha îşi dădu ochii peste cap şi încercă iarăşi.

— Nu optzeci, milord, zise Beckwith rar, cu privirea aţintită asupra degetelor ei care se tot ridicau şi coborau. Optsprezece.

Gabriel îşi scărpină bărbia.

— Ciudat. Păşeşte cam uşor pentru o femeie atât de robustă, nu crezi? Când am apucat-o de mână, aş fi jurat că… Clătină din cap, de parcă ar fi vrut să scape de o idee absurdă. Şi chipul ei?

— Pă-ă-ă-ă-ăi, începu Beckwith, trăgând de timp pe când Samantha îşi prindea nasul cârn cu degetele şi se prefăcea că trage de el. Are un nas destul de lung şi ascuţit.

— Ştiam eu! exclamă Gabriel triumfător.

— Şi dinţi ca… Beckwith îşi miji ochii, nevenindu-i să creadă când Samantha îşi îndoi două degete deasupra capului. De măgar? încercă el.

Clătinând din cap, ea îşi încovoie braţele de parcă ar fi fost nişte labe şi sări uşurel pe loc.

— De iepure! Prinzându-se, în sfârşit, în joc, Beckwith

---

4 Unitate de măsură folosită în Marea Britanie, echivalentă cu aproximativ 6,35 kg (n.tr.)

de-abia se abţinu să nu bată din palmele lui grăsuţe. Are dinţi de iepure!

Gabriel pufni încântat.

— Care, fără îndoială, se potrivesc de minune cu faţa ei lungă, ca de cal.

Samantha îşi atinse bărbia.

— Şi pe bărbie, continuă majordomul cu un entuziasm crescând, are un neg enorm…

Samantha îşi duse mâna sub bărbie şi arată trei degete.

— …din care cresc trei fire de păr creţe!

Gabriel se înfioră.

— Este chiar mai rău decât îmi imaginam. Nu îmi pot da seama ce m-a apucat să cred…

Beckwith clipi cu inocenţă în spatele ochelarilor.

— Ce să credeţi, milord?

Gabriel gesticulă nepăsător.

— Nimic. Absolut nimic. Mă tem că a fost o simplă consecinţă a faptului că petrec prea mult timp numai cu mine însumi. Ridică o mână. Te rog să mă cruţi de alte detalii ale înfăţişării domnişoarei Wickersham. Poate că, într-adevăr, unele lucruri ar trebui lăsate pe seama imaginaţiei.

Se întoarse spre scări, păşind apăsat. Samantha îşi duse o mână la gură pentru a-şi înăbuşi râsul, însă, în ciuda strădaniilor ei, îi scăpă un chiţăit.

Gabriel se roti încet pe călcâie. Oare ea îşi închipuia freamătul nărilor lui? Arcuirea bănuitoare a buzelor? îşi ţinu respiraţia, temându-se că şi cea mai mică mişcare sau vreo adiere poznaşă ar fi putut să o dea de gol.

El îşi înclină capul într-o parte.

— Ai auzit, Beckwith?

— Nu, milord. N-am auzit nimic. Nici măcar un scârţâit de parchet.

Căutătura lipsită de vedere a lui Gabriel ţintui podeaua de sub picioarele lui, îndreptându-se spre Samantha şi stă

ruind în dreptul ei cu o precizie stranie.

— Eşti sigur că domnişoara Wickersham nu are şi câte va dintre calităţile unui şoarece? Mustăţi lungi? O pasiune n emaipomenită pentru brânză? Tendinţa de a se strecura şi de a spiona oamenii, poate?

Fruntea lui Beckwith începu din nou să sclipească.

— Oh, nu, milord. Nu aduce deloc cu o rozătoare.

— Ce noroc! Pentru că, dacă ar fi semănat, ar fi trebui t să pun o capcană pentru ea.

Ridicând o sprânceană cu nuanţe arămii, se întoarse l a loc pe călcâie şi începu să urce scările, lăsând-o pe Sama ntha să se întrebe agitată ce momeală ar fi ales el să folose ască.

*

Clopotele băteau, cântecul lor dulce trezind la viaţă p eisajul rural. Samantha se rostogoli pe o parte şi se cuibări mai bine în perna ei de puf, visând la o dimineaţă de sâmbă tă însorită şi la o biserică plină cu oameni zâmbitori. Un băr bat stătea în faţa altarului, umerii lui laţi întinzând material ul moale al hainei pe care o purta. Samantha începu să păş ească pe calea lungă spre altar, strângând un buchet de lili ac în mâinile tremurătoare. Putea simţi cum el îi zâmbea, p utea simţi căldura lui irezistibilă atrăgând-o spre el, însă, ori cât de puternic ar fi strălucit razele soarelui prin ferestrele c u vitralii sau oricât de mult s-ar fi apropiat de el, chipul îi ră mânea ascuns în umbră.

Bătaia clopotelor se înteţi, nemaifiind melodioasă, ci v ibrantă şi asurzitoare. Sunetul lor aspru, insistent, era însoţi t de lovituri şi mai insistente în uşa dormitorului ei. Ochii Sa manthei se deschiseră dintr-odată.

— Domnişoară Wickersham! se auzi o voce joasă, cup rinsă de panică.

Samantha coborî anevoie din pat şi se grăbi spre uşă,

aruncându-şi un halat peste cămaşa de noapte simplă, din bumbac. O deschise şi îl găsi pe majordomul speriat al contelui stând pe coridor, ţinând strâns în mâna tremurândă o legătură de lumânări.

— Cerule, ce s-a întâmplat, Beckwith? A luat foc casa?

— Nu, domnişoară, stăpânul. Nu se va opri din sunat până nu veţi veni.

Ea îşi frecă ochii împăienjeniţi.

— Şi eu care credeam că sunt ultima persoană pe care ar chema-o. Mai ales după ce mai că nu m-a azvârlit afară din dormitorul lui azi-dimineaţă.

Beckwith clătină din cap, bărbia lui tremurătoare şi ochii roşii indicând că nu mai avea mult până să izbucnească în lacrimi.

— Am încercat să îl conving, dar insistă că nu vă vrea decât pe dumneavoastră.

Cu toate că vorbele lui o uluiră pe Samantha, ea nu spuse decât:

— Prea bine. Vin imediat.

Se îmbrăcă repede, binecuvântând simplitatea rochiei ei de un albastru-închis, înaltă în talie, şi noul stil francez. Cel puţin nu trebuia să piardă timp preţios aşteptând ca o servitoare să îi strângă şireturile corsetului ori să se lupte cu o mulţime de năsturaşi acoperiţi cu mătase.

Când ieşi din camera ei, încă prinzându-şi unele şuviţe rebele în cocul de la ceafă, Beckwith aştepta pe coridor pentru a o conduce în dormitorul lui Gabriel. În timp ce străbăteau grăbiţi un coridor lung şi urcau un şir nesfârşit de trepte până la etajul doi al casei, Samantha îşi înăbuşi cu mâna un căscat. Dacă se lua după lumina palidă care pătrundea prin fereastra proaspăt spălată de la etaj, noaptea de-abia începuse să se predea în faţa zorilor.

Uşa dormitorului lui Gabriel era întredeschisă. Dacă nu s-ar fi auzit clinchetul straşnic al clopoţeilor, Samanthei i-ar fi fost frică să nu îl găsească prăbuşit pe podea, zbătând

u-se în ghearele morţii.

În schimb, stătea sprijinit de tăblia sculptată din lemn de tec a impozantului său pat cu baldachin, părând perfect sănătos. Nu purta cămaşă şi, după felul în care cearşaful de mătase i se lăsase în jos pe şolduri, nici pantaloni. Lumina lumânărilor îi poleia pielea care, oricum, arăta de parcă ar fi fost acoperită cu o pulbere de aur. Cum privirea îi era atrasă de acea suprafaţă impresionantă de muşchi şi tendoane, Samantha îşi simţi gura uscată dintr-odată. Un smoc de păr strălucitor îi cobora de pe piept pe pântecul neted, formând o panglică îngustă înainte de a dispărea sub cearşaf.

Preţ de o clipă, Samantha se temu că Beckwith ar fi putut să scape lumânările şi să îi acopere ochii cu palmele. La suspinul scandalizat al majordomului, Gabriel mai sună o dată cu nepăsare din clopoţelul pe care îl ţinea în mână.

— Zău aşa, milord! exclamă Beckwith, lăsând legătura de lumânări pe o măsuţă din apropiere înainte de a se întoarce lângă uşă, aşteptând încordat. Nu credeţi că ar fi trebuit măcar să vă acoperiţi până să vină domnişoara?

Gabriel îşi încolăci, pur şi simplu, un braţ musculos peste mormanul de perne îngrămădite lângă el, întinzându-se ca un motan mare şi leneş.

— Iartă-mă, domnişoară Wickersham! Nu mi-am dat seama că nu ai mai văzut niciodată un bărbat fără cămaşă.

Simţindu-se recunoscătoare pentru că el nu putea vedea cum roşeaţa îi cuprindea obrajii, Samantha spuse:

— Nu fiţi ridicol! Am văzut destui bărbaţi fără cămaşă. Obrajii i se încinseră şi mai mult. Vreau să spun, atunci când îmi îndeplineam sarcinile. Ca infirmieră.

— Este un adevărat noroc. Totuşi, nu mi-aş dori să îţi ofensez simţurile delicate.

Gabriel pipăi prin aşternuturi până când găsi o lavalieră mototolită. Îşi înfăşură peticul de material în jurul gâtului şi îi făcu un nod strâmb înainte de a se întoarce în direcţia ei şi de a-i dărui un zâmbet demonic.

— Iată! Este mai bine?

Cumva reuşea să arate şi mai indecent purtând lavaliera fără cămaşă. Dacă aceea era capcana pe care i-o întinsese, alesese momeala potrivită. Refuzând să se dea bătută fără luptă, Samantha se îndreptă cu paşi siguri spre pat. Gabriel încremeni când ea îşi îndesă un deget în nodul lui jalnic, desfăcându-l.

În ciuda rigidităţii lui prudente şi a eforturilor ei susţinute, degetele ei atinseră catifeaua fierbinte a pielii lui de mai multe ori în timp ce transforma materialul îngust într-o cascadă diafană, cu care ar fi putut provoca îndemânarea oricărui valet.

— Gata, anunţă ea, lovindu-şi uşor, într-un gest aprobator, opera. Este mult mai bine.

Genele aurii ale lui Gabriel îi acopereau ochii.

— Mă mir că nu m-ai strâns de gât cu ea.

— Oricât de tentantă ar fi perspectiva, nu am nici cea mai mică intenţie să îmi caut altă slujbă chiar acum.

— Sunt rare femeile care pot înnoda o lavalieră cu o asemenea îndemânare. Tatăl sau bunicul dumitale era nepriceput?

— Fraţii, se limită ea să răspundă.

Îndreptându-şi ţinuta, se îndepărtă numai atât cât să nu o poată atinge. În pofida lipsei lui de vedere, se temea că observase deja mai mult decât ar fi vrut ea.

— Acum, aţi putea fi atât de bun încât să mă luminaţi în privinţa motivului pentru care aţi scos jumătate din personalul dumneavoastră din paturile lor calde, confortabile, înainte să se crape de ziuă?

— Dacă insişti să afli, conştiinţa îmi dădea bătăi de cap.

— Înţeleg de ce o întâmplare atât de rară vă poate alunga somnul.

Gabriel bătu darabana cu degetele lui lungi, elegante, pe o pernă învelită în mătase, singurul semn că îi înţelesese

riposta.

— Zăceam aici, singur, în patul meu, când mi-am dat seama deodată cât de nedrept am fost când te-am împiedic at să îţi îndeplineşti îndatoririle. Gura lui îmbufnată rosti cuv ântul ca pe o mângâiere, stârnind un fior necunoscut de-a l ungul spinării Samanthei. Evident, eşti o femeie cu o înaltă ţinută morală. N-ar fi prea corect să mă aştept să stai pur şi simplu şi să-ţi primeşti salariul destul de generos, fără a fac e absolut nimic. Aşadar, m-am hotărât să îndrept situaţia şi am sunat după dumneata.

— Ce frumos din partea dumneavoastră! Şi ce îndatori re aţi dori să îmi îndeplinesc mai întâi?

El se gândi un moment, apoi chipul i se însenină.

— Micul dejun. La pat. Pe o tavă. Te rog să nu-l deranj ezi pe Etienne atât de devreme. Sunt sigur că te poţi descur ca. Îmi plac ouăle ochiuri şi şunca puţin prăjită pe margini. Prefer ciocolata aburindă, dar nu prea fierbinte. Nu vreau s ă îmi opăresc limba.

Năucită de aroganţa lui, Samantha îşi încrucişă privire a cu a lui Beckwith.

— Mai doriţi şi altceva?

Trebui să îşi muşte buza de jos pentru a nu adăuga şi „majestatea voastră”.

— Câteva scrumbii afumate şi două brioşe proaspăt c oapte, unse din belşug cu unt şi miere. Şi după ce vei termi na cu pregătirea micului dejun, poate vei cere să mi se pre gătească baia şi vei termina de şters praful în camera de zi. Clipi în direcţia ei, părând pe cât de angelic îi permitea acea sinistră tăietură cicatrizată. Dacă nu te deranjez prea mult, desigur.

— Nu mă deranjaţi deloc, îl asigură ea. Este datoria m ea.

— Aşa este, conchise el.

Pe când lui îi înflorea un zâmbet diavolesc în colţul dre pt al gurii, Samantha auzi sunetul distinct al unei capcane p

rinzându-i codiţa fragedă.

Capitolul 5

Draga mea domnişoară March, dacă veţi lua în râs cuvintele mele dulci ca mierea, poate că ar trebui să încerc să vă curtez, în schimb, prin sărutări dulci ca mierea...

— Domnişoară Wickersham? Oh, domnişoară Wickersham? Acel refren plângător era acompaniat de clinchetul vesel al clopoţelului lui Gabriel.

Samantha se întoarse încet în pragul dormitorului său, cu respiraţia încă tăiată după ce urcase patru şiruri de scări, pornind de la bucătăriile de la subsol, de trei ori în acea dimineaţă.

Pacientul ei stătea sprijinit de pernele de pe pat, scăldându-se în lumina soarelui de dimineaţă. Tolănit acolo, pe cearşafurile şifonate, cu razele de soare cernându-i-se prin părul ciufulit, arăta mai puţin ca un invalid şi mai mult ca un bărbat care tocmai se bucurase de o întâlnire pasională.

Întinse ceaşca Wedgwood pe care Samantha de-abia i-o oferise, o strâmbătură de dezamăgire întorcându-i în jos colţul nemarcat de cicatrice al gurii.

— Mă tem că este doar călduţă ciocolata. Te-ar deranja să-l rogi pe Etienne să pregătească un ibric proaspăt?

— Bineînţeles că nu, răspunse Samantha, revenind lângă pat şi smulgându-i ceaşca din mână cu mai multă forţă decât era necesar.

Nu ajunsese nici măcar până la capătul scărilor, când clopoţelul începu iarăşi să sune. Se opri şi numără în barbă până la zece înainte de a o porni fără tragere de inimă pe urma propriilor paşi. Îşi vârî capul pe lângă tocul uşii.

— Aţi sunat?

Gabriel lăsă clopoţelul.

— Când te întorci, m-am gândit că ai putea să-mi rearanjezi garderoba. M-am hotărât că mi-ar fi mult mai uşor să mă îmbrac dacă mi-ai aşeza toate lavalierele, vestele şi ciorapii în grămezi separate.

— Nu ştiam că în ultima săptămână v-aţi urnit din pat suficient de mult timp pentru a vă îmbrăca. Şi ieri mi-am petrecut şase ore potrivindu-vă veşmintele în seturi complete, pentru că aţi decis că nu doreaţi să fie aşezate după felul lor.

Gabriel oftă, degetele lui trăgând fără atenţie de cuvertura din satin.

— Păi, dacă este prea mare deranjul…

Plecându-şi capul, lăsă provocarea să planeze între ei.

Ea îşi încleştă dinţii într-un zâmbet care semăna mai curând cu un rânjet ucigător.

— Nu prea cred. Dimpotrivă, va fi atât un privilegiu, cât şi o plăcere.

Înainte ca el să poată găsi clopoţelul prin aşternuturile învălmăşite, Samantha se întoarse pe călcâie şi începu să coboare supărată scările, întrebându-se dacă l-ar fi putut convinge pe bucătarul francez să amestece cucută în următorul ibric cu ciocolată pregătit pentru stăpânul său.

Îşi petrecu restul acelei zile aşa cum îşi petrecuse fiecare clipă de veghe din ultima săptămână – la cheremul lui Gabriel. Din prima dimineaţă în care o chemase, refuzase să îi permită să se bucure fie şi de o singură secundă de linişte. De fiecare dată când numai se gândea să se aşeze pentru câteva minute sau să se furişeze în dormitorul ei pentru a trage un pui de somn, clopoţelul lui începea din nou să sune. Clinchetul pătrunzător al acestuia continua dimineaţa, la amiază şi noaptea, până când ceilalţi servitori se vedeau nevoiţi să doarmă cu pernele apăsate peste urechi.

Deşi ştia prea bine ce încerca el să facă, Samantha se

încăpăţâna să nu îl lase să o oblige să îşi dea demisia. Era hotărâtă să demonstreze că era făcută dintr-un aluat mult mai dur decât bătrâna Cora Gringott sau văduva Hawkins. Nicio altă infirmieră nu mai fusese vreodată atât de devotată bunăstării protejatului ei. Îşi înghiţise orice replică sarcastică şi jucase neobosită rolurile de valet, bucătar, majordom şi îngrijitoare.

Gabriel era deosebit de ursuz la ora de culcare. Îl învelea bine cu păturile şi trăgea draperiile baldachinului, numai pentru a-l auzi observând afectat că încăperea devenea puţin cam îmbâcsită. Strângea draperiile baldachinului, dădea la o parte păturile şi întredeschidea o fereastră, însă, înainte să poată porni în vârful picioarelor către uşă, el ofta şi spunea că îi era teamă ca nu cumva să se pricopsească cu o răceală fatală din cauza aerului nopţii. După ce îl învelea iarăşi, aştepta în prag, pândind momentul în care acele gene aurii îi cădeau pe obraji. Apoi se grăbea să coboare scările pentru a ajunge în dormitorul ei, visând deja la salteaua umplută cu pene şi la o noapte de somn neîntrerupt. Dar înainte să îşi afunde capul în perna ei moale şi pufoasă, clopoţelul începea iarăşi să sune.

Aruncându-şi din nou hainele pe ea, Samantha urca iarăşi grăbită scările, numai pentru a-l găsi pe Gabriel sprijinit de tăblia patului, radiind ca un heruvim. Îi părea rău să o deranjeze, după cum mărturisea timid, însă s-ar fi supărat dacă i-ar fi bătut pernele pentru a le umfla înainte de a se retrage pentru noapte?

În acea noapte, Samantha se prăbuşi, în sfârşit, pe fotoliul lat din camera de zi a lui Gabriel, gândindu-se numai să îşi odihnească picioarele care o dureau câteva minute preţioase.

Gabriel se întinse pe pat, prefăcându-se că dormea, şi aşteptă scârţâitul denunţător al uşii. Se obişnuise cu foşnetul reconfortant al fustelor domnişoarei Wickersham în timp ce robotea prin dormitorul lui, stingând lumânările şi ridicân

d obiectele pe care el reuşea să le împrăştie pe podea fără ca măcar să coboare din pat. Imediat ce credea că el adormea, încerca să se strecoare afară. El ştia întotdeauna când pleca. Absenţa ei lăsa un gol aproape palpabil.

Dar în acea noapte nu auzi nimic.

— Domnişoară Wickersham, zise el cu fermitate, scoţându-şi picioarele lungi de sub pături, cred că mi-au îngheţat degetele de la picioare.

Îşi mişcă acele degete, însă nu primi niciun răspuns.

— Domnişoară Wickersham?

Singurul răspuns pe care îl primi fu un sforăit uşor.

Gabriel azvârli aşternuturile de pe el. Ajunsese să fie foarte plictisitor să facă pe invalidul zi şi noapte. Nu putea crede cât de nesupusă se dovedise a fi infirmiera lui. Încăpăţânata creatură ar fi trebuit să îşi prezinte demisia de zile întregi. În ciuda răspunsurilor ei graţioase la pretenţiile lui, fragila ei rezistenţă dădea semne de cedare.

Numai în acea seară, după ce îi ceruse să îi aşeze pernele de trei ori într-o oră, o simţise aplecându-se deasupra lui, cu o pernă într-o mână, şi ştiuse că se aflase periculos de aproape de a fi sufocat.

Îşi pipăi drumul de-a lungul lambriurilor acoperite cu tapet, până ajunse în camera de zi alăturată dormitorului lui. Cântecul fluierat al sforăiturilor îl ademeni spre fotoliul arcuit din faţa şemineului. Judecând după aerul răcoros, domnişoara Wickersham nu se sinchisise să aprindă focul pentru propriul confort.

Mişcat de un val de remuşcare, Gabriel îngenunche lângă scaun. Cu siguranţă, doar o epuizare totală ar fi putut să o conducă pe neobosita lui infirmieră la aşa ceva! Ştia că ar fi trebuit să o scuture pentru a o trezi, că ar fi trebuit să insiste să se ridice imediat şi să închidă fereastra sau să îi aducă o cărămidă încinsă, învelită în prosoape de lână, pentru a-şi încălzi degetele de la picioare, în schimb, se trezi întinzându-se spre ea, atingându-i cu vârfurile degetelor şuviţe

le rebele care îi căzuseră pe frunte. Erau mai moi decât se
aşteptase, alunecându-i printre degete precum firele unei p
ânze de păianjen.

Sforăitul încetă. Ea se foi pe scaun. Gabriel îşi ţinu res
piraţia, dar respiraţia ei redeveni repede profundă şi egală.

Mâna lui se atinse uşor de metalul rece al ochelarilor
ei de oţel. Indiferent de spusele lui Beckwith, păreau să atâr
ne strâmb pe un nas mult prea mic pentru a suporta o ase
menea greutate. Gabriel îi scoase cu blândeţe şi îi puse deo
parte, încercând să se convingă că nu făcea altceva decât s
ă aibă grijă de confortul ei. Cum însă nu mai exista nicio pie
dică în a-i atinge chipul, ea întruchipa o tentaţie mult prea
mare pentru a-i putea rezista.

Numai ea era de vină, îşi spuse el hotărât. Dacă nu l-a
r fi înduplecat pe Beckwith să îi joace acel renghi răutăcios,
curiozitatea lui în privinţa înfăţişării ei ar fi putut să fie satis
făcută.

Gabriel îşi trecu buricele degetelor peste obrazul ei, ui
mit de delicateţea pufoasă a pielii. Trebuia să fie mult mai t
ânără decât crezuse luându-se după vocea ei aspră. În loc s
ă îi astâmpere curiozitatea, această descoperire nu făcu de
cât să i-o stârnească şi mai mult. De ce ar fi ales o domnişo
ară elegantă să se dedice unei vocaţii atât de lipsite de mul
ţumiri? Oare fusese victima unui tată împătimit de jocurile
de noroc sau a unui iubit necredincios, care o compromises
e şi apoi o lăsase să se descurce de una singură? Dacă nu r
euşeau să îşi găsească slujbe, ca guvernante sau croitores
e, asemenea femei ajungeau prea des pe străzi, fără alte b
unuri de vânzare în afară de propriul trup.

Explorarea lui prudentă îi dovedi că faţa ei nu avea ni
mic lung sau care să amintească de trăsăturile unui cal. Oa
se fine îi dăduseră forma unei inimi perfecte, mai întinsă în
dreptul obrajilor, dar terminându-se cu o bărbie destul de a
scuţită, care nu avea nici urmă de neg, păros sau nu. Deget
ul mare al lui Gabriel se îndepărtă de celelalte numai pentr

u a întâlni o delicateţe şi mai ispititoare.
Pe când el trecea cu vârful degetului mare peste buze
le ei pline, domnişoara Wickersham îşi cuibări obrazul în pal
ma lui, un geamăt scurt, înăbuşit, de mulţumire, scăpându-i
printre buze.

Gabriel încremeni, ţintuit locului de năvala fierbinte a
sângelui din mădularul lui. Se lăudase că avea o circulaţie f
oarte bună, însă, până în acel moment, nu îşi dăduse seam
a cât de bună era. Trecuse atât de mult timp de când nu m
ai simţise pielea caldă a unei femei sub atingerea lui, de câ
nd nu mai simţise mângâierea răsuflării ei în timp ce buzele
i se deschideau în semn de invitaţie! Chiar şi înainte de Traf
algar, petrecuse aproape un an pe mare numai cu un teanc
de scrisori boţite şi cu visurile sale pentru viitor care să îi ţi
nă de cald. Uitase cât de puternic putea fi acel prim imbold
dulce al dorinţei. Şi cât de periculos.

Îşi trase brusc mâna, profund dezgustat de sine însuş
i. Una era să îşi chinuiască infirmiera cât timp era trează, şi
cu totul altceva să o dezmierde în timp ce dormea. Se întins
e din nou spre ea, de această dată hotărât să o scuture pen
tru a o trezi şi să o trimită în propriul ei dormitor, înainte ca
voinţa să îl părăsească în întregime.

Ea se foi şi sforăiturile suave reîncepură. Gabriel oftă.

Mormăind în barbă câteva înjurături colorate, îşi dibui
drumul înapoi în camera alăturată şi înşfăcă o pătură. Se înt
oarse în camera de zi şi aranjă cu neîndemânare pătura în j
urul ei, apoi se urcă, împiedicându-se, în patul lui rece şi go
l.

*

Samantha se ghemui mai bine în cuibul ei comod, înc
ercând să ignore faptul că i se părea că o duzină de spiriduş
i năstruşnici îşi făceau de lucru cu nişte ace pe piciorul ei dr
ept. Nu voia să se trezească, nu voia să renunţe la visul înc

ântător care îi stăruia încă într-un colţ al minţii. Nu îşi putea aminti detaliile exacte. Ştia numai că în acel vis se simţise î nconjurată de căldură, în siguranţă şi iubită şi că, dacă ar fi renunţat la el, nu i-ar mai fi rămas nimic decât o senzaţie a gonizantă de dor.

Ochii i se deschiseră încet. Prin fereastra înaltă putea distinge nuanţa purpuriu-aurie a zorilor, care picta linia oriz ontului la răsărit. Căscă şi îşi întinse muşchii încordaţi, încer când să îşi amintească ultima dată când i se permisese să s e bucure de o noapte întreagă de somn. Trăgându-şi de sub ea piciorul prin care simţea furnicături, pătura îndoită peste picioarele ei alunecă pe podea.

Samantha îşi coborî privirea şi clipi spre aşternutul sc ump, recunoscându-l ca fiind una dintre multele pături luxo ase de pe patul contelui. Consternată, îşi ridică mâna, din o bişnuinţă, pentru a-şi scoate ochelarii. Nu mai erau.

Simţindu-se teribil de neajutorată, bâjbâi cu frenezie î n jurul ei, pe perna fotoliului, gândindu-se că trebuia să îi fi alunecat când dormea. Dar când se aplecă în faţă, îi găsi str ânşi cu grijă pe covoraşul de lângă scaun.

Trezită de-a binelea dintr-odată, Samantha şi-i puse şi cercetă cu băgare de seamă camera de zi. De-abia îşi amint ea când se prăbuşise pe fotoliu, noaptea trecută, dar fragm ente năucitoare din visul ei îi reveneau în minte – degetele calde ale unui bărbat atingându-i părul, dezmierdându-i piel ea, mângâindu-i buzele moi. Închizând ochii, îşi duse două degete la buze, retrăind atât senzaţia minunată, cât şi dorul pe care i le stârnise atingerea lui.

Şi dacă nu fusese un vis?

Ochii Samanthei se deschiseră larg când îşi alungă din minte ideea nebunească. Se îndoia că bărbatul care dorme a în camera alăturată era capabil de o asemenea tandreţe. Însă tot nu avea nicio explicaţie în legătură cu persoana car e o învelise şi care îi scosese ochelarii cu atâta grijă.

Pescuind pătura de pe jos, se ridică şi se strecură tăcu

tă în dormitorul alăturat, nefiind sigură despre ceea ce sper
a să găsească. Gabriel era întins pe burtă pe aşternuturile
mototolite, cu mâinile ridicate în jurul capului. Cearşaful de
mătase îi alunecase de pe o coapsă – o coapsă cu muşchi p
uternici şi acoperită de acelaşi păr auriu ca şi cel de pe piep
t. Samantha ştia prea bine cum căpătase acei muşchi – călă
rind, vânând, mărşăluind pe puntea unei corăbii, strigând or
dine către bărbaţii aflaţi sub comanda lui.

Se furişă mai aproape de pat. În ciuda lunilor pe care l
e petrecuse închis în acea casă, pielea întinsă, netedă, de p
e spatele lui nu îşi pierduse cu totul bronzul. Atrasă de acea
revărsare de aur topit, Samantha întinse mâna. Cu toate că
degetele ei de-abia îi atinseră carnea, un fior de emoţie o a
prinse, încălzindu-i propria piele.

Îngrozită de îndrăzneala ei, îşi trase brusc mâna. Arun
că nepăsătoare pătura peste el, apoi ieşi valvârtej pe uşă. Î
şi putea imagina ce ar fi crezut doamna Philpot şi ceilalţi se
rvitori dacă ar fi prins-o strecurându-se afară din dormitorul
contelui în zori, roşie la faţă şi cu ochii încă umflaţi de som
n.

Strângând balustrada, o porni zorită, în vârful degetel
or, în jos pe scări. Aproape ajunsese la etajul ei când un clin
chet vesel răsună de la etajul de deasupra. Samantha înţep
eni, lovită dintr-odată de gândul înfricoşător că se putea ca
Gabriel doar să se fi prefăcut că dormea.

Clopoţelul sună din nou, notele ascuţite ale acestuia d
evenind mai insistente.

Cu umerii căzuţi, se întoarse încet şi îşi târşâi picioarel
e înapoi în sus pe scări.

*

Pe la începutul amiezii, ecoul infernal al clopoţelului p
ărea să îşi fi găsit sălaşul permanent în ţeasta Samanthei. S
tătea în genunchi pe podeaua din budoarul lui Gabriel, întin

zându-se pentru a apuca o lavalieră de mătase care îi alune case într-un loc unde cu greu putea ajunge, când începu să sune iarăşi. Sări ca arsă, lovindu-se tare cu capul în raftul d e deasupra. Raftul se înclină, o duzină de jobene revărsând u-se peste ea.

Scuturându-se de ele, bombăni:

— Nu ştiu de ce ar avea nevoie de atât de multe pălăr ii un bărbat cu un singur cap.

Ieşi din ungherele înăbuşitoare ale dulapului, cu părul ud de transpiraţie lipit de cap şi cu câte o lavalieră în fiecar e mână, ca o pereche de şerpi veninoşi.

— Aţi sunat, milord? mârâi ea.

Chiar dacă razele de soare care pătrundeau prin ferea stră conturau o aură rafaelică în jurul părului său ciufulit, ch ipul marcat de cicatrice al lui Gabriel împrumutase trăsături le taciturne ale unui prinţ despotic, obişnuit să i se satisfacă orice capriciu.

— Tocmai mă întrebam unde ai dispărut, spuse el, ton ul lui învinuitor fiind şi mai morocănos decât de obicei.

— Stăteam la soare pe plaja din Brighton, răspunse e a. Nu credeam că vă va fi dor de mine.

— Am primit vreo veste de la tatăl meu sau de la med icii lui?

— Nu de când am verificat ultima dată, acum zece mi nute.

El îşi strânse buzele, mustrând-o în tăcere. Amândoi a vuseseră o dispoziţie cumplită toată ziua. Cu toate că se bu curase de o noapte întreagă de somn, Samantha era încă b ântuită de acel fragment năucitor de vis şi de posibilitatea c a el să îi fi simţit mângâierea nesăbuită. Dacă o considera o fată bătrână patetică, vlăguită, care tânjea după atingerea unui bărbat?

Căutând cu înverşunare să restabilească o oarecare d ecenţă între ei, ea zise aspru:

— Stau de o jumătate de zi în dormitorul dumneavoas

tră, milord, aranjându-vă lavalierele după materialul din care sunt făcute şi după lungime, aşa cum mi-aţi poruncit. Cu siguranţă nu există nicio sarcină mai urgentă, care să aibă prioritate faţă de aceasta.

— Este foarte cald aici. Gabriel îşi lipi dosul palmei de frunte. Cred că am făcut febră.

Aruncă păturile care îl acopereau, dezvăluind lungimea neruşinată a unui picior foarte musculos. Samantha îi mulţumi în sinea ei pentru că îmbrăcase o pereche de pantaloni de casă în acea dimineaţă – chiar dacă îl acopereau numai până la genunchi.

Fără să îşi dea seama, îşi şterse uşor gâtul încins cu una dintre lavalierele lui.

— Este o zi deosebit de caldă pentru acest anotimp. Poate că, dacă aş deschide ferestrele…

Ajunsese aproape la mijlocul camerei, când el i-o trânti:

— Nu te deranja. Ştii că mirosul de liliac îmi va gâdila nările şi mă va face să strănut. Prăbuşindu-se pe perne, flutură nepăsător din mână. Poate că mi-ai putea face vânt cu evantaiul pentru o vreme.

Samantha rămase cu gura căscată.

— Să vă dau şi nişte boabe proaspete de struguri în gură?

— Dacă vrei. Se întinse după clopoţel. Să pun să mi se aducă câţiva ciorchini?

Samantha strânse din dinţi.

— De ce nu încercaţi să beţi nişte apă rece, în schimb? V-a rămas puţină de la gustare.

După ce azvârli lavalierele peste marginea oglinzii enorme aşezate într-un colţ, Samantha umplu o cupă cu apă din urciorul de pe măsuţă. Vasul din lut gros fusese făcut pentru a păstra rece apa proaspătă de izvor. Pe măsură ce se apropia de pat, nu putu să scape de sentimentul că, dacă Gabriel nu ar fi fost orb, ar fi privit-o la fel de neîncrezător cum

îl privea ea pe el.

— Poftiţi, spuse ea, punându-i cupa în mână.

El refuză să îşi strângă degetele în jurul acesteia.

— De ce nu faci dumneata onorurile? Cred că sunt prea slăbit. Oftă. N-am dormit prea bine noaptea trecută. Am tot visat că era un pui de urs care mormăia în camera de alături. A fost foarte iritant.

Se lăsă pe perne, deschizându-şi buzele asemenea unui pui care aştepta să fie hrănit de către mama lui.

Samantha se holbă la el îndelung, în linişte, apoi răsturnă cupa. Şuvoiul rece de apă i se scurse lui Gabriel direct pe faţă. Sări în capul oaselor, stropind în toate părţile şi blestemând.

— La dracu', femeie! Ce încerci să faci – să mă îneci?

Samantha se îndepărtă de pat, trântind cupa la loc, pe marginea mesei.

— Pentru cei ca tine, înecul ar fi o moarte prea uşoară. Ştii prea bine că nu un pui de urs a dormit în camera de alături, noaptea trecută. Eu am fost! Şi cum îndrăzneşti să-ţi permiţi asemenea libertăţi scandaloase cu persoana mea?

Gabriel clipi pentru a-şi scutura apa de pe gene, arătând totodată revoltat şi şocat.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

— Mi-ai scos ochelarii!

Lui îi scăpă un hohot de râs bănuitor.

— După cum o spui, ai crede că ţi-am scos hainele!

Samantha îşi apucă strâns corsajul cu gât înalt al rochiei ei modeste, de un verde şters.

— De unde ştiu că nu ai făcut-o?

Tăcerea se lăsă între ei, mai densă decât aerul fierbinte. Apoi, vocea lui groasă se avântă pe un teritoriu adânc şi periculos.

— Dacă ţi-aş fi scos hainele, domnişoară Wickersham, te pot asigura că ar fi meritat să te trezeşti.

Înainte ca Samantha să se poată hotărî dacă acea lău

dăroşenie mieroasă era o promisiune sau o ameninţare, el continuă:

— Nu am făcut decât să-ţi scot ochelarii şi să te învelesc. Pur şi simplu am încercat să am grijă de confortul tău.

Spre mirarea ei, o roşeaţă vinovată urcă pe obrajii lui. Nu ar fi crezut că era un bărbat capabil să roşească. Atât minciunile, cât şi adevărurile spuse pe jumătate, ar fi trebuit să fie rostite cu uşurinţă de o limbă atât de ascuţită ca a lui.

El se întinse la loc pe pături, cu o expresie mai tiranică decât oricând.

— Acum, dacă ai terminat cu baia mea inoportună, ai putea fi atât de amabilă încât să îmi aduci un prosop.

Samantha îşi încrucişă braţele la piept.

— Ia-ţi-l singur.

Gabriel îşi arcui o sprânceană aurie, întinzându-şi cicatricea.

— Scuză-mă?

— Dacă vrei un prosop, atunci ia-ţi-l singur. M-am săturat să îţi stau la dispoziţie zi şi noapte. Poate că eşti orb, dar ai încă două braţe şi două picioare perfect sănătoase.

Arătându-i că avea dreptate, el dădu la o parte păturile şi sări în picioare, dominând-o în înălţime. Clopoţelul căzu pe podea cu un clinchet discordant, rostogolindu-se până la jumătatea camerei.

Samantha uitase cât de impunător putea fi când nu stătea tolănit printre aşternuturi. Mai ales când era fără cămaşă şi nu purta decât o pereche subţire de pantaloni din piele de căprioară, care îi ajungeau până la genunchi. Deşi la apropierea lui i se înteţi respiraţia şi simţi furnicături de avertisment pe piele, ea refuză să se dea înapoi fie şi cu un singur pas.

— Trebuie să-ţi reamintesc, domnişoară Wickersham, că, dacă nu-ţi plac condiţiile de muncă de aici, nu ai decât să îţi prezinţi demisia?

— Prea bine, milord, replică ea, un calm de gheaţă cu

prinzând-o. Cred că exact asta voi face. Îmi dau demisia.

O expresie de surpriză aproape caraghioasă se citi pe chipul lui.

— Cum adică îţi dai demisia?

— Adică intenţionez să îmi ridic salariul, să-mi strâng lucrurile şi să plec din casa asta până la căderea nopţii. Dacă vrei, îl voi ruga pe Beckwith să dea un alt anunţ la ziar înainte de a pleca. Aş propune să ofere un salariu şi mai extravagant de această dată, cu toate că nicio sumă de bani nu ar motiva pe cineva să-ţi suporte pretenţiile ridicole mai mult de o oră.

Întorcându-se pe călcâie, o porni spre uşă.

— Domnişoară Wickersham, vino imediat înapoi aici! Este un ordin!

— Renunţ, îi aruncă răspunsul peste umăr, o bucurie sălbatică scurgându-i-se prin vene. Nu mai sunt obligată să îţi îndeplinesc ordinele!

Ignorându-i bolboroselile, Samantha ieşi valvârtej pe uşă, trântind-o în urma ei cu o satisfacţie necruţătoare.

*

Gabriel rămase lângă pat, sunetul uşii trântite încă răsunându-i în urechi. Totul se întâmplase atât de repede, încât se chinuia încă să se dumirească. Bărbaţii care se aflaseră odinioară sub comanda lui nu ar fi îndrăznit niciodată să îi pună la îndoială ordinele, totuşi încăpăţânata, vicleana lui infirmieră îl sfidase cu obrăznicie.

Câştigase, îşi reaminti sumbru. Din nou. Ea îi oferise exact ceea ce el îşi dorise – demisia ei. Ar fi trebuit să îşi sărbătorească succesul.

— Domnişoară Wickersham! urlă el, pornind-o după ea.

Orele pe care le petrecuse lâncezind în pat i se întorsese seră împotrivă, afectându-i atât echilibrul greu câştigat, cât

şi simţul orientării. De-abia reuşi să facă trei paşi înainte ca glezna să i se lovească de piciorul măsuţei. Şi el, şi măsuţa începură să tremure.

Ceva alunecă de pe suprafaţa lustruită a acesteia, izbindu-se de podea într-o explozie de sticlă spartă.

Era prea târziu să se oprească din înaintare. Gabriel se prăbuşi, simţind o înţepătură surdă aproape de gâtlej. Zăcu acolo un moment, chinuindu-se să respire. Dar când se luptă, în sfârşit, să se ridice, o ameţeală puternică îl repuse la podea.

Nimeri cu mâna într-o baltă caldă. Preţ de o clipă, se gândi că era apă din urciorul şi cupa sparte. Însă când îşi freacă degetele unul de altul, i se părură lipicioase.

— Să fiu al naibii, bombăni el, dându-şi seama că era propriul lui sânge.

Şi se părea că era condamnat, deoarece sângele se strângea sub el într-o pată care se întindea cu repeziciune. Într-o străfulgerare întunecată, se pomeni din nou pe puntea care se clătina a Victoriei, cu nările asaltate de duhoarea ca de cupru a sângelui, nu tot fiind al lui. Un vuiet teribil îi răni auzul, un vuiet ca al unei mări înfometate, dornică să îl înghită cu totul.

Gabriel îşi întinse un braţ, căutând ceva ce ar fi putut apuca pentru a nu aluneca în acel abis care se căsca sub el. Degetele lui şovăielnice strânseră o formă cunoscută – mânerul din lemn al clopoţelului său. Trase clopoţelul spre el, dar efortul îi slăbi prea mult braţul pentru a-l mai putea şi ridica.

Îşi plecă fruntea, uimit atât de ironia, cât şi de lipsa de demnitate a tuturor acelor întâmplări. Supravieţuise bătăliei de la Trafalgar numai pentru a sângera până la moarte pe podeaua propriului dormitor, învins de o bucată de mobilier şi de o infirmieră nesuferită, cu limba otrăvită. Se întrebă dacă domnişoara Wickersham, cea cu inima atât de rece, avea să plângă la înmormântarea lui. Chiar în timp ce simţea c

um viaţa i se scurgea din vene, acel gând aproape îl făcu să zâmbească.

— Domnişoară Wickersham? strigă el cu voce stinsă.

Cu ultimele puteri, mai sună o dată, slab, din clopoţel. Vocea i se topi într-o şoaptă răguşită..

— Samantha?

Apoi, atât clinchetul clopoţelului, cât şi vuietul din ure chi se cufundară într-o tăcere la fel de neagră şi de copleşit oare ca şi întunericul în care trăise de ceva timp.

Capitolul 6

Draga mea domnişoară March, mă numiţi primejdios ş i impertinent în egală măsură, şi totuşi pun rămăşag că ace stea sunt tocmai calităţile pe care le găsiţi cele mai irezistib ile la un bărbat...

— Bărbat insuportabil, murmură Samantha pentru sin e în timp ce îndesa o fustă de satin în cufăr, fără a se sinchi si să o împăturească.

Strânse ghem un jupon peticit şi îl aruncă peste fustă.

— Nu-mi dau seama de ce am fost atât de proastă înc ât să cred că îl puteam ajuta.

Pe când umbla ca o furtună prin dormitorul ei modest, înşfăcând ace de păr şi pantofi, ciorapi şi cărţi, auzi un tros net mult prea cunoscut de la etajul de deasupra. Tavanul se cutremură, o ploaie de bucăţi mici de mortar căzându-i pe c ap.

Samantha nici măcar nu îşi ridică privirea.

— Poate că sunt o proastă, dar nu mă voi lăsa păcălită din nou, zise ea, clătinând din cap. Dacă vrea să orbecăie p este tot ca un taur într-o prăvălie de porţelanuri, atunci va t

rebui să înveţe să cureţe în urma lui, nu-i aşa?

Îşi aranja cărţile în valiză când auzi sunetul – clinchetul înfundat al unui clopoţel, atât de liniştit şi de scurt, încât era posibil să şi-l fi imaginat. Împingând înăuntru un roman al lui Sir Walter Scott după un volum subţire cu sonetele lui Shakespeare, pufni. Gabriel era prostul, dacă se gândise că putea fi îmbunată de acel clinchet jalnic.

Era atât de preocupată să adune conţinutul măsuţei ei de toaletă, încât mai trecură câteva minute până să recunoască tot ceea ce auzea.

O linişte deplină.

Cu oglinda şi peria de păr în mână, Samantha aruncă o privire nesigură spre tavan. Un ghimpe rău prevestitor i se înfipse în spate, însă ea se scutură repede de el. Probabil că Gabriel tocmai se târâse înapoi în pat, îmbufnat.

Se întinse după sticluţa ei cu parfum de lămâie şi verbină şi observă că mâna îi tremura. Lăsându-se să cadă pe taburetul din faţa măsuţei de toaletă, îşi privi imaginea reflectată în oglindă. Era o oglindă veche, cu sticla pătată şi mătuită, iar femeia care îi întorcea privirea părea să fie puţin mai mult decât o străină. Samantha îşi scoase ochelarii simpli, însă tot nu recunoscu expresia melancolică din ochii ei.

Oare se purta cu dârzenie sau cu laşitate? Oare îl înfrunta pe Gabriel pentru că era un tiran arogant, imposibil de mulţumit, sau fugea pentru că îndrăznise să o atingă? îşi trecu o mână prin păr, peste obraz, peste buze, urmând cărarea din visul ei. Cumva, se părea că aroganţa lui Gabriel era mult mai uşor de suportat decât tandreţea lui. Şi mult mai puţin periculoasă pentru inima ei rănită.

Punându-şi ochelarii la loc pe nas, se ridică şi îndesă sticluţa cu parfum de lămâie şi verbină în valiză.

Îi luă mai puţin de o jumătate de oră pentru a îndepărta din cameră orice urmă a scurtei ei prezenţe. Îşi închidea năsturaşii din alamă ai costumului de călătorie când cineva începu să bată cu putere în uşa dormitorului ei.

— Domnişoară Wickersham! Domnişoară Wickersham! Eşti acolo?

Smulgându-şi boneta, Samantha deschise imediat uşa.

— Ai venit chiar la ţanc, Beckwith. Tocmai voiam să sun după un valet care să îmi ducă jos bagajele.

Majordomul, cu ochii cât cepele, nici măcar nu catadicsi să arunce vreo privire dezorientată către cufărul şi valiza ei.

— Trebuie să vii cu mine de îndată, domnişoară Wickersham! Stăpânul are nevoie de dumneata!

— Ce s-a mai întâmplat? Are vreo mâncărime sâcâitoare într-un loc unde nu poate ajunge? Ori i s-au lăsat lavalierele de la prea puţină scrobeală? îşi înnodă panglicile bonetei sub bărbie. Oricare ar fi cererea stupidă pe care a mai născocit-o, te pot asigura că stăpânul tău nu are nevoie de mine. Niciodată nu a avut.

Samantha se minună de cât de mult o durea să audă acele cuvinte rostite de propriile buze.

Spre surprinderea ei, Beckwith, cel care se numise singur gardianul tuturor lucrurilor care ţineau de buna-cuviinţă, o strânse de braţ şi încercă să o tragă afară din cameră.

— Te rog, domnişoară, o imploră el. Nu ştiu ce altceva să fac! Mă tem că va muri fără dumneata!

Ea îşi înfipse călcâiele în podea, obligându-l pe Beckwith să se oprească.

— Oh, te rog! Nu trebuie să exagerezi atât. Sunt destul de sigură că al nostru conte se va descurca nemaipomenit fără mine. Nici măcar nu îşi va da seama că eu…

Samantha clipi, uitându-se la majordom, observându-l cu adevărat pentru prima dată de când deschisese uşa.

Vesta lui Beckwith era şifonată şi firele rare de păr, pe care le îngrijea cu atâta dragoste, nu îi mai stăteau lipite de cap, ci se răzleţiseră în toate direcţiile, lăsând la vedere pielea de un rozaliu sclipitor de dedesubt. Privirea ei coborî asu

pra degetelor grăsuţe care o trăgeau de mânecă. Degete murdare de rugină, care deja îi lăsaseră o pată aprinsă pe lâna cafenie a mânecii.

Simţi cum inima i se urca în gât.

Smucindu-şi braţul din strânsoarea lui, Samantha trecu pe lângă el. Adunându-şi fustele, o luă la goană pe coridor şi în sus, pe scări, urcând câte două trepte odată.

*

Uşa dormitorului lui Gabriel era întredeschisă.

La început, singurul lucru pe care îl văzu Samantha fu Gabriel, întins cu faţa în jos pe podea, ca un fel de gigant adormit. Îşi duse mâna la gură pentru a-şi înăbuşi un ţipăt deznădăjduit.

Doamna Philpot stătea în genunchi lângă el, apăsându-i o batistă la baza gâtului – o batistă deja îmbibată cu un sânge roşu aprins. Nu era greu de ghicit ceea ce se întâmplase. Cioburi ascuţite de lut şi de cristal acopereau podeaua în jurul lor.

Samantha traversă în grabă camera şi căzu în genunchi, neluând în seamă înţepătura ascuţită provocată de o bucată de sticlă care îi sfâşiase faldurile fustei şi i se înfipsese într-un genunchi, în timp ce ea apucă batista, ridicând-o pentru a putea examina tăietura urâtă de pe gâtul lui Gabriel, doamna Philpot se lăsă pe spate, aşezându-se pe călcâie, de-abia aşteptând să predea altcuiva sarcina înfiorătoare.

Menajera îşi îndepărtă o şuviţă moale de păr de pe faţă, lăsându-şi o dâră din sângele lui Gabriel pe obraz.

— L-am găsit când îi aduceam ceaiul de după-amiază. Habar n-am de când este aşa.

Privirea pătrunzătoare a femeii alunecă peste jacheta şi boneta Samanthei, nescăpându-i nimic. Luă de pe jos clopoţelul lui Gabriel. Amprente însângerate îi pătau mânerul din lemn.

— L-am găsit chiar lângă mâna lui. Probabil că a încercat să sune, chemând pe cineva în ajutor, însă nu l-a auzit nimeni.

Samantha închise o clipă ochii, amintindu-şi clinchetul slab pe care îl ignorase cu atâta răceală. Îi deschise şi îl zări pe Beckwith stând în prag, frângându-şi mâinile mici şi îndesate.

— Este vreun doctor în sat? întrebă ea.

Beckwith înclină din cap.

— Aduceţi-l de îndată. Spuneţi-i că poate fi o chestiune de viaţă şi de moarte.

Cum majordomul încremenise, pur şi simplu, acolo, neputând să îşi dezlipească privirea de la stăpânul lui prăbuşit, Samantha ţipă:

— Du-te!

În timp ce Beckwith începea să se dezmeticească şi se urnea din loc, doamna Philpot se ridică şi luă una dintre lavalierele curate aşezate peste marginea oglinzii. Samantha i-o smulse din mână şi o apăsă pe gâtul lui Gabriel. Deşi rana încă era deschisă, se părea că sângerarea încetinise. Samantha nu putu decât să se roage că nu se întâmpla astfel deoarece era pe moarte.

Făcându-i semn doamnei Philpot să se ocupe de lavalieră, îl apucă de umeri, hotărâtă să se asigure că nu mai pierdea sânge şi din alte răni. Avu nevoie şi de ultima fărâmă de putere, dar, cu ajutorul menajerei, reuşi să îl întoarcă pe spate şi să îl ia în braţe, în afară de urmele de sânge împrăştiate ici şi colo şi de cicatricea lui îngrozitoare, chipul îi era alb ca varul.

— Tu, nebun prostuţ şi încăpăţânat, şopti ea printre suspine. Uite unde ai ajuns şi ce ţi-ai făcut acum!

Genele lui se zbătură, deschizându-se încet şi dezvăluindu-i acei ochi verzi fascinanţi. Când îşi întoarse capul şi îşi ridică privirea, limpede precum cristalul, la ea, Samanthei i se puse un nod în gât. Apoi ochii lui se închiseră din nou, ca

şi când tocmai şi-ar fi dat seama că nu merita efortul.

— Tu eşti, domnişoară Wickersham? şopti el răguşit. Am sunat după tine.

— Ştiu că ai făcut-o. Îi înlătură o şuviţă de păr de pe frunte. Sunt aici acum. Nu plec nicăieri.

El se încruntă.

— Aveam de gând să-ţi spun să te duci direct la dracu’.

Samantha zâmbi, cu ochii plini de lacrimi.

— Este un ordin, milord?

— Chiar dacă era, nu te-ai fi supus, murmură el. Muiere obraznică!

Cum Gabriel alunecă iarăşi în starea de inconştienţă, cu capul cuibărit la sânul ei, Samantha decise că probabil puterea lui care îl părăsea îi făcuse insulta să pară mai mult o dezmierdare.

*

Când doctorul Thaddeus Greenjoy ieşi din dormitorul lui Gabriel, aproape două ore mai târziu, găsi tot personalul contelui aşteptând cu încordare pe coridor. Doamna Philpot se aşezase pe un scaun cu spătar drept, apăsându-şi pe buzele tremurătoare batista tivită cu dantelă. Un Beckwith arătând teribil de nenorocit stătea atent lângă ea, în timp ce restul servitorilor se îngrămădeau în capătul scărilor, şuşotind între ei.

Numai Samantha stătea singură. Cu toate că doctorul le permisese slujnicelor să măture cioburile şi valeţilor să îl ducă pe Gabriel în pat şi să îi taie pantalonii îmbibaţi de sânge, refuzase să lase pe cineva să fie de faţă când îşi examina pacientul, chiar dacă era vorba despre infirmiera contelui.

În timp ce închidea uşor uşa în urma lui, Samantha făcu un pas în faţă, fiind încă îmbrăcată cu costumul ei de călătorie şifonat, pătat de sânge. Îşi ţinu respiraţia, aşteptându-

l să-i confirme cele mai rele temeri.

Privirea doctorului trecu peste chipurile lor posomorâte.

— Cred că deocamdată am oprit sângerarea. Ciobul i-a crestat jugulara. Încă doi centimetri mai adânc şi ar fi ajuns doar un alt nume în cripta familiei Fairchild. Doctorul clătină din cap, mustăţile lui lungi şi albe făcându-l să semene cu un ţap bătrân. Este un individ foarte norocos, să ştiţi. Cineva trebuie să fi vegheat asupra lui astăzi.

Cu toate că o undă de uşurare îi cuprinse pe toţi, niciunul dintre servitori nu o putu privi pe samantha în ochi. Ea ştia prea bine ce gândeau. Ea era infirmiera stăpânului lor. Ea ar fi trebuit să aibă grijă de el. În schimb, îl lăsase singur, îl părăsise tocmai când avusese cea mai mare nevoie de ea.

Aproape ca şi când i-ar fi putut auzi gândurile, doctorul lătră:

— Dumneata eşti infirmiera lui?

Luptându-se să nu tresară, Samantha înclină din cap.

— Da.

El nu pregetă să îi arate ce credea despre acea idee.

— Tinerelele asemenea dumitale ar trebui să iasă în lume şi să încerce să îşi găsească un soţ, nu să stea închise în camera unui bolnav. Îşi deschise brusc geanta şi îi întinse o sticlă maronie. Dă-i puţin din ăsta ca să poată dormi la noapte. Ţine rana curată. Şi ţine-l în pat cel puţin trei zile. Sprâncenele albe ca zăpada ale doctorului se uniră deasupra nasului său proeminent. Nu va fi o sarcină prea chinuitoare pentru tine, nu-i aşa, copilă?

Cum o imagine surprinzătoare cu ea şi Gabriel rostogolindu-se dezbrăcaţi pe o mare de satin purpuriu îi apăru neinvitată în minte, Samantha îşi dădu seama, spre groaza ei, că roşea.

— Bineînţeles că nu, domnule. Mă voi asigura că vă va urma întocmai indicaţiile.

— Aşa să faci, domnişoară, şi acel tânăr voinic se va pune pe picioare cât ai bate din palme.

Doctorul îşi închise geanta cu un pocnet şi începu să coboare scările. Servitorii se despărţiră în grupuri gălăgioase, dispoziţia şi chipurile luminându-li-se.

Însăşi întruchiparea discreţiei, Beckwith aşteptă până când toţi ceilalţi se îndepărtară destul cât să nu mai poată trage cu urechea, înainte de a se apropia de Samantha.

— Veţi mai avea nevoie de acel valet care să vă ducă jos bagajele, domnişoară?

Ea căută cu atenţie, însă nu putu găsi nici urmă de batjocură în ochii blânzi, căprui, ai majordomului.

— Nu cred, Beckwith. Acum, dacă mă vei ierta, continuă ea, strângându-l recunoscătoare de braţ, cred că stăpânul tău are nevoie de mine.

*

Samantha îşi petrecu acea noapte jucând cu seriozitate rolul infirmierei lui Gabriel – verificând dacă bandajele i se murdăreau, ca nu cumva să reînceapă sângerarea, dându-i laudanum cu linguriţa atunci când începea să geamă şi să tuşească şi atingându-i cu blândeţe fruntea pentru a vedea dacă nu cumva făcea febră, în zori, o tentă de culoare începu să îi urce iarăşi în obraji. Numai atunci îndrăzni ea să îşi lase capul pe spătarul scaunului pe care îl trăsese lângă pat şi să îşi odihnească ochii obosiţi.

Când se auzi o bătaie timidă în uşă, se trezi, tresărind. Razele soarelui se revărsau prin fereastra boltită din celălalt capăt al camerei. Privirea ei speriată se îndreptă spre Gabriel, care dormea profund, pieptul ridicându-i-se şi coborând cu fiecare respiraţie egală. Dacă nu ar fi avut acele umbre întunecate sub pleoape, nimeni nu ar fi bănuit că tocmai supravieţuise unei asemenea încercări cumplite.

Samantha deschise uşa şi îl găsi pe Peter stând în pra

g, strângând la piept un lighean plin cu cârpe şi un urcior cu apă fierbinte. Tânărul valet aruncă o privire timidă spre pat.

— Îmi pare rău să vă deranjez, domnişoară. Doamna Philpot m-a trimis sus să-l îmbăiez pe stăpân.

Samantha privi peste umăr. Gabriel nu era mai puţin impunător atunci când dormea decât atunci când era treaz. Dar ea încetase să se mai eschiveze de la responsabilităţile ce îi reveneau. Neglijenţa ei aproape îl omorâse.

Ascunzându-şi tremurul, spuse:

— Nu va fi necesar, Peter.

— Phillip, o corectă el.

— Phillip. Luând ligheanul şi urciorul din mâinile lui, continuă cu fermitate: Eu sunt infirmiera lui. Eu îl voi îmbăia.

— Sunteţi sigură, domnişoară? Roşind pe sub pistrui, îşi coborî vocea până ajunse o şoaptă firavă. Se cuvine?

— Ba bine că nu, îl asigură ea, împingând uşa cu piciorul.

Samantha lăsă ligheanul pe masa de lângă pat, apoi vărsă în el conţinutul urciorului, mâinile tremurându-i atât de tare încât apa îi improşcă toată fusta. Nu avea de ce să fie atât de încordată, se mustră ea. Să îl îmbăieze pe Gabriel era, pur şi simplu, încă una dintre sarcinile ei, cu nimic diferită faţă de schimbarea unui bandaj sau folosirea linguriţei pentru a-i da medicamentele.

Îşi potoli temerile îndreptându-şi toată atenţia spre curăţarea petelor ruginii de pe faţa şi de pe gâtul lui. Însă când veni momentul să îl dezvelească, şovăi. Se presupunea că era o femeie de lume, o femeie care nu s-ar fi înfiorat, nici nu ar fi leşinat, la vederea goliciunii unui bărbat. În starea în care se afla, îşi spuse ea cu tărie, să aibă grijă de Gabriel nu s-ar fi deosebit cu nimic de îmbăierea unui copilaş.

Dar când dădu la o parte cearşaful, dezvelindu-i pieptul musculos şi abdomenul plat, deveni dureros de evident că nu era un copil, ci un bărbat. Şi încă unul nemaipomenit de viril, de fapt.

Cufundând cârpa în apa caldă, Samantha o trecu peste curbele şi adânciturile pieptului său, ştergând orice pată de sânge uscat. Picături strălucitoare de apă se prinseră în cârlionţii aurii de păr de pe pieptul lui. Cum un mic râuleţ îndrăzneţ se strecură pe sub cearşaful înfăşurat în jurul şoldurilor lui înguste, privirea ei vrăjită îl urmă, hipnotizată de ispita fructului oprit.

Îl asigurase pe Phillip că se cuvenea foarte bine ca ea să îl îmbăieze. Dar nu era nimic cuviincios în uscăciunea bruscă pe care o simţi în gură, în respiraţia accelerată, în dorinţa perversă de a ridica aşternutul şi de a trage cu ochiul dedesubt.

Aruncă o privire fugară către uşă, dorindu-şi să îi fi dat prin cap să o încuie.

Muşcându-şi buza de jos, Samantha apucă marginea cearşafului între degetul mare şi arătător şi trase de el chinuitor de încet, centimetru cu centimetru.

— Mi se pare mie sau este curent aici?

La auzul acelei voci aspre de bariton, uşor mustrătoare, dar nu mai puţin ironică decât de obicei, Samantha scăpă cearşaful de parcă ar fi fost cuprins de flăcări.

— Iertare, milord! Eu doar ve-verificam…

— Circulaţia? o ajută el blând. Flutură din mână înspre ea. Te rog, continuă. Departe de mine intenţia de a te împiedica să îţi satisfaci… curiozitatea. În ceea ce priveşte starea mea, desigur.

— De când eşti conştient? tună Samantha, bănuielile ei crescând.

El se întinse, mişcarea făcându-i muşchii puternici de pe piept să se încordeze.

— Oh, aş spune că încă de dinainte ca Phillip să bată la uşă.

Amintindu-şi cum zăbovise cu atâta dragoste asupra contururilor sculpturale ale torsului său, Samanthei îi veni să intre în pământ de ruşine.

— Ai fost treaz tot timpul ăsta? Nu-mi vine să cred că voiai să mă laşi să…

— Ce? Clipi din ochii lipsiţi de vedere, o adevărată întruchipare a nevinovăţiei. Să îţi îndeplineşti îndatoririle?

Samantha închise gura, ştiind că nu avea cum să continue să se certe cu el fără a se învinui singură. Trase cearşaful peste el, ferindu-i pieptul dezgolit de privirea ei.

— Dacă nu te poţi odihni, îţi pot da mai mult laudanum.

El se cutremură.

— Nu, mulţumesc. Mai degrabă sufăr decât să nu simt nimic. Aşa măcar pot fi sigur că sunt încă în viaţă.

Cum ea îi verifica bandajul, el îi aruncă o jumătate de zâmbet trist, care îi străpunse inima.

— Sper numai să nu îmi lase o cicatrice. Nu mi-ar plăcea să îmi pocesc înfăţişarea arătoasă.

Dându-i într-o parte părul încâlcit, îşi puse o mână pe fruntea lui. Curios lucru, pielea ei părea înfierbântată.

— Vanitatea ar trebui să te preocupe cel mai puţin în acest moment. Eşti norocos că trăieşti, să ştii.

— Asta mi se tot spune.

Înainte ca ea să îşi poată retrage mâna, el o prinse de încheietură şi i-o lăsă cu blândeţe în jos, între ei.

— Dar cum rămâne cu norocul tău, domnişoară Wickersham? Nu ar fi trebuit să fii înapoi în Londra până acum, revărsându-ţi compasiunea nemărginită şi veghind lângă patul vreunui marinar recunoscător, care ţi-ar face ochi dulci şi te-ar cere de soţie imediat ce s-ar înzdrăveni?

— Şi ce provocare ar fi în toate astea? întrebă Samantha încet, incapabilă să îşi îndepărteze privirea de la priveliştea acelor degete lungi, masculine, strânse în jurul încheieturii ei palide, delicate. Degetul lui mare se afla chiar deasupra pulsului ei năvalnic. Prefer mult mai mult să-mi irosesc compasiunea pe tirani nerecunoscători, cu temperamente feroce. Ştii, dacă voiai să rămân, chiar nu era nevoie să îţi tai

gâtul. Ai fi putut să mă rogi frumos.

— Şi să îmi stric reputaţia de fiară? Nu prea cred. În plus, am sunat după tine numai pentru a avea plăcerea de a te concedia eu însumi.

Degetul lui mare alunecă de-a lungul palmei ei, prin care ea simţea furnicături, într-un gest periculos de asemănător cu o mângâiere.

— Ei bine, cu greu aş mai putea pleca acum, zise ea pe un ton vioi. Conştiinţa nu mi-ar îngădui niciodată să plec până când nu te vei reface complet după căzătură.

El oftă.

— Atunci, presupun că va trebui, pur şi simplu, să rămâi. Nu mi-ar face plăcere să întinez o conştiinţă atât de pură ca a ta.

Ofensată de acele vorbe, Samantha îşi eliberă încheietura din strânsoarea lui. Degetele lui îi lăsară un semn încins pe piele.

— Bineînţeles, nu eşti pe de-a-ntregul perfectă, adăugă el, înclinând din cap în direcţia scaunului. Sforăi în somn.

— Iar tu salivezi, replică ea, îndrăznind să îl atingă cu un deget, preţ de o clipă, în colţul gurii.

— *Touché*, domnişoară Wickersham! Limba doamnei îi este la fel de ascuţită ca şi mintea. Poate că ar trebui să chemi doctorul, înainte să încep să sângerez din nou. Îşi înfăşură cearşaful în jurul taliei şi îşi coborî picioarele peste marginea patului. Sau, şi mai bine, îl voi aduce eu însumi. În ciuda micului meu ghinion, mă simt uimitor de sprinten în această dimineaţă.

— Oh, nu, să nu îndrăzneşti! Samantha îl prinse de umeri şi îl împinse înapoi pe perne. Doctorul Greenjoy a spus că trebuie să rămâi în pat cel puţin trei zile. Se încruntă. Chiar dacă a uitat să precizeze cum să fac să te ţin acolo.

Cuibărindu-se între perne, Gabriel îşi duse mâinile la ceafă, ochii lui orbi strălucind diavoleşte.

— Nu te necăji, domnişoară Wickersham. Sunt sigur c

ă îţi va veni vreo idee.

*

Picăturile de ploaie se loveau de ferestrele dormitorul
ui lui Gabriel. În loc să îl adoarmă, ritmul lor plăcut nu făcea
altceva decât să îi aţâţe şi mai mult nervii deja întinşi. Orice
speranţă de a-şi părăsi patul-închisoare pe care o nutrise în
ultimele două zile îi fusese zădărnicită de prezenţa constant
ă a infirmierei lui.

Neliniştea lui crescândă părea să intensifice orice zgo
mot din cameră – scârţâitul divanului de lângă pervaz când
domnişoara Wickersham se aşeza mai bine pe perne, pârâit
ul zemos când dinţii ei pătrundeau prin coaja crocantă a un
ui măr, foşnetul uşor al hârtiei când întorcea pagina cărţii di
n care citea.

Folosindu-se atât de memorie, cât şi de imaginaţie, G
abriel aproape că o putea vedea acolo, în locul pe care el îl
ocupase de nenumărate ori pe când era numai un băieţel, c
ând acea cameră era dormitorul părinţilor lui. Abajurul polei
t al lămpii Argand de pe masa din colţ arunca o oază de lu
mină plăcută în jurul ei, ţinând umbrele la distanţă. Probabil
că îşi ţinea picioarele strânse sub ea pentru a le feri de ume
zeala care se infiltra prin parchet în zilele ploioase. În timp
ce ea mai muşca o dată din măr, îi putea vedea dinţii albi tr
ecând prin coaja roşie, îi vedea limba mică şi roz ieşind în a
fară pentru a prinde o picătură de zeamă din colţul gurii.

Probabil că purta una dintre acele bucăţele ridicole de
pânză şi dantelă, pe care femeile le numeau bonete, cocoţa
tă în vârful capului. Însă indiferent de cât de puternic se co
ncentra Gabriel, chipul de sub aceasta refuza să i se arate.

Bătu darabana cu degetele lui lungi pe aşternuturi, cu
o frustrare crescândă. Îşi drese vocea, dar sunetul pe care îl
scosese nu fu întâmpinat decât de foşnetul unei alte pagini
întoarse.

Îşi drese iarăşi vocea, de această dată cu forţa unei împuşcături de pistol.

Eforturile îi fură răsplătite de un oftat îndelung.

— Eşti absolut convins că nu vrei să-ţi citesc cu voce tare, milord?

— Aş zice că da, răspunse el pufnind. M-ar face să mă simt de parcă aş fi din nou un ţânc.

Simţi clar în vocea Samanthei cum ridica din umeri.

— Cum vrei. Nu mi-ar plăcea să-ţi întrerup bombănelile.

El îi lăsă timp numai cât să se afunde iarăşi în poveste, înainte de a răbufni:

— Ce citeşti?

— De fapt, o piesă de teatru. Speed the Plough[5], de Thomas Morton. Este o încântătoare comedie de moravuri.

— Am văzut-o o dată interpretată pe scenă, la Teatrul Regal din Drury Lane. Sunt sigur că vei considera că ai multe lucruri în comun cu doamna Grundy, spuse el, referindu-se la acel bastion de bună-cuviinţă prefăcută care nu apare, de fapt, nici măcar

dată pe scenă. Şi eu care credeam că o tragedie de Goethe ar fi fost mai pe placul tău. Vreo poveste obscură despre morală, în care vreo biată nefericită este condamnată pe vecie pentru că a tras cu ochiul la nişte ciorapi sau pentru o altă asemenea greşeală de neiertat.

— Îmi place să cred că nicio greşeală nu este de neiertat.

— Atunci, te invidiez pentru inocenţa ta, răspunse el, surprins să constate că, într-adevăr, aşa era.

Sunetul unei alte pagini întoarse îi dădu de înţeles că ea prefera să citească în loc să se certe cu el. Tocmai se res

---

5 Thomas Morton, dramaturg englez (1764-1838). Cea mai cunoscută operă a sa este Speed the Plough (traducere aproximativă în lb. română „Spor la treabă!"), care aduce în atenţia publicului personajul fictiv doamna Grundy - întruchiparea gândirii convenţionale în viaţa de zi cu zi. (n.tr.)

emnase la perspectiva unui somn lung de după-amiază, când ea izbucni în râs.

Gabriel se încruntă, hohotele neruşinate stârnindu-l într-un fel neaşteptat. Îşi dezveli un picior, având grijă să nu îi alunece aşternuturile din poală.

— Acela a fost un hohot de râs sau mărul ţi-a provocat o indigestie?

— Oh, nu a fost nimic important, răspunse ea distrată. Numai un pasaj deosebit de spiritual.

După un alt chicotit voios, el tună:

— Ei bine? Nu crezi că este un semn de proastă creştere să ţii o asemenea capodoperă literară numai pentru propriul tău amuzament?

— Credeam că nu doreşti să ţi se citească.

— Consider-o o curiozitate bolnavă. Ard de nerăbdare să aflu ce anume ar putea să distreze o creatură atât de lipsită de umor ca tine.

— Prea bine.

Când începu să citească un amuzant schimb de replici dintre doi fraţi care se îndrăgostiseră de aceeaşi femeie, Gabriel fu surprins să constate că infirmiera lui îşi greşise vocaţia. Ar fi trebuit să urce ea însăşi pe scenă. Modulările hazlii ale vocii ei dădeau viaţă fiecărui personaj. Înainte de a-şi da seama, Gabriel se trezi ridicat în capul oaselor, în pat, şi aplecat în direcţia vocii ei.

În toiul unui spumos dialog ironic, ea se opri la mijlocul propoziţiei.

— Te rog, iartă-mă! Nu am vrut să turui întruna şi să-ţi tulbur odihna.

Dornic să afle cum avea să se termine actul, el îi refuză scuza printr-un gest al mâinii.

— Ai putea să termini acum. Presupun că până şi bălmăjitul tău infernal este de preferat sunetului propriilor mele gânduri.

— Care cred că, foarte repede, devin plicticoase.

Nu era nevoie de niciun truc al imaginaţiei sau al memoriei lui Gabriel pentru a-şi închipui surâsul ei afectat în timp ce se ascundea din nou în spatele cărţii. Dar cel puţin făcu ceea ce o rugase, continuând de unde rămăsese şi citind până la sfârşitul piesei. La finalul ultimului act, amândoi oftară mulţumiţi.

Când Samantha vorbi, în sfârşit, vocea ei îşi pierduse orice urmă de asprime.

— Plictiseala trebuie să fie cel mai încrâncenat duşman al tău, milord. Sunt sigură că, înainte de război, urmăreai să te delectezi cu numeroase… plăceri.

Oare era rodul imaginaţiei lui sau vocea ei păruse să îmbrăţişeze acel cuvânt?

— Plictiseala a fost cel mai încrâncenat duşman al meu. Până când ai venit tu la Fairchild Park.

— Dacă mi-ai permite, te-aş putea ajuta să îţi alungi într-o oarecare măsură plictiseala. Te-aş putea însoţi la plimbări lungi prin grădini. Aş putea să îţi citesc cu voce tare în fiecare după-amiază. Ba chiar aş putea să te ajut cu corespondenţa, dacă vrei! Trebuie să existe cineva care s-ar bucura să afle veşti despre tine. Camarazii tăi, ofiţeri? Familia ta? Prietenii tăi din Londra?

— De ce să le stric amintirile frumoase pe care le au despre mine? o întrebă el sec. Sunt sigur că preferă să mă considere mort.

— Nu fi ridicol, îl dojeni ea. Sunt sigură că toţi ar fi mişcaţi de o notă scurtă care să îi anunţe cum o mai duci.

Gabriel fu luat prin surprindere de ritmul vioi al paşilor ei traversând camera. Până când auzi deschizându-se sertarul biroului.

Acţionând numai din instinct, azvârli păturile de pe el şi se năpusti în direcţia sunetului. De această dată, spaima îi ascuţi simţul orientării, în loc să i-l atenueze. Mâinile i se prinseră cu uşurinţă de conturul cunoscut al sertarului, trântindu-l la loc. Era pe punctul de a răsufla uşurat, când îşi dăd

u seama că obiectul moale şi cald prins între braţele sale în tinse era infirmiera lui.

Capitolul 7

Draga mea Cecily, acum, când am fost suficient de cu rajos pentru mă adresa ţie cu numele de botez, pot îndrăzni să sper că îmi voi auzi propriul nume rostit de buzele tale d ulci?

Năucită, o clipă Samantha nu îndrăzni nici măcar să re spire. Răpăitul hipnotizant al ploii, întunericul blând, căldur a răsuflării lui Gabriel răvăşindu-i părul, toate întrepătrunse, o suspendau într-un cocon ceţos unde timpul îşi pierduse în treaga putere şi însemnătate. Gabriel părea să fie la fel de uluit. Ea insistase să îmbrace o cămaşă în acea dimineaţă, î nsă nu insistase să o şi încheie. Pieptul lat lipit de spatele ei de-abia părea să se mişte. Palmele lui se sprijineau încă de sertarul biroului, iar antebraţele musculoase erau ţepene di n cauza încordării.

Cu toate că poziţia lor stângace nu era chiar o îmbrăţi şare, Samantha nu se putu abţine să nu îşi imagineze cât ar fi fost de uşor pentru el să o cuprindă cu braţele, să o atrag ă spre căldura aspră a trupului său, până când nu ar mai fi avut nicio şansă decât să se topească, agăţată de el.

Încremeni. Nu era vreo debutantă slabă de înger, cu o chii mari, gata să cadă în mrejele primului gentilom care i-a r fi acordat atenţie.

— Iartă-mă, milord, spuse ea, rupând vraja periculoas ă care îi lega. Nu am vrut să-mi bag nasul unde nu-mi fierb e oala. Căutam numai câteva foi de hârtie şi cerneală.

Gabriel îşi coborî braţele, însă Samantha fu cea care s

e îndepărtă repede, încercând să pună o oarecare distanţă între ei. Fără căldura lui care să o împresoare, umezeala pe care de-abia o simţise mai înainte păru să îi pătrundă adânc în oase, făcând-o să şi le simtă îmbătrânite şi fragile. Aşezându-se iarăşi pe divanul de la pervaz, ignoră un frison.

Gabriel rămase nemişcat şi tăcut pentru un timp îndelungat, ca şi cum ar fi fost adâncit în gânduri. Apoi, în loc să îi reproşeze faptul că se amestecase unde nu era treaba ei, aşa cum se aştepta ea, trase de sertar. Mâinile lui nu bâjbâiră deloc în timp ce explorau fără greş conţinutul sertarului. Când se întoarse şi aruncă legătura groasă în direcţia ei, Samantha fu atât de surprinsă încât aproape că o scăpă printre degete.

— Dacă vrei să citeşti ceva amuzant, ai putea încerca astea. Chiar dacă dispreţul îi umbrea chipul lui Gabriel, Samantha simţi că nu îi era adresat ei. Cred că vei descoperi că au toate elementele apreciate de obicei la o farsă – ironia spirituală, o curtare secretă, un prost patetic, atât de îmbătat de iubire încât este dispus să rişte totul pentru a câştiga inima domniţei lui, până şi propria viaţă.

Ea privi în jos, la teancul de scrisori legat cu o panglică. Pergamentul hârtiilor era uzat, totuşi perfect păstrat, ca şi când scrisorile ar fi fost adeseori deschise, dar cu mare grijă. Când Samantha le întoarse, un parfum de femeie îi ajunse la nas, la fel de insinuant şi de dulce ca primele gardenii ale sezonului.

Gabriel trase scaunul de sub birou, îl întoarse şi îl încălecă.

— Începe, porunci el, înclinând din cap în direcţia ei. Dacă le citeşti cu voce tare, am putea să râdem împreună pe cinste.

Samantha se jucă cu capetele panglicii de mătase – o panglică folosită cândva pentru a strânge părul strălucitor al unei femei.

— Nu prea cred că se cuvine ca eu să îţi citesc coresp

ondenţa privată.
El ridică din umeri.
— Cum vrei. Oricum, unele piese sunt mai bine înţelese când sunt interpretate, decât când sunt citite. Ce-ar fi să încep cu primul act?
Îşi încolăci braţele pe spătarul scaunului, având o expresie îndârjită.
— Cortina s-a ridicat cu mai bine de trei ani în urmă, când ne-am întâlnit la o petrecere restrânsă de pe domeniul de la ţară al lordului Langley, în timpul sezonului. Era atât de diferită faţă de celelalte fete pe care le cunoşteam! Cele mai multe dintre ele nu aveau alt gând în capetele lor frumoase în afară de a-şi face rost de un soţ bogat înainte de sfârşitul sezonului. Însă ea era pasionată, inteligentă, amuzantă şi cultă. Putea vorbi cu la fel de multă uşurinţă despre poezie sau despre politică. Am dansat o singură dată şi, fără să-mi cedeze măcar un sărut, mi-a furat inima.
— Şi tu i-ai furat-o pe a ei?
Buzele i se arcuiră într-o urmă de zâmbet trist.
— Am făcut o încercare bravă. Dar, din păcate, reputaţia mea de crai mi-a luat-o înainte. Cum eu eram un conte, iar ea – fiica unui umil baronet, nu s-a putut convinge că aş fi putut face mai mult decât să mă joc cu inima ei.
Samantha nu îşi dădea seama dacă ar fi putut-o învinui pe fată. Bărbatul din portretul de pe balcon probabil câştigase – şi frânsese – mai multe inimi decât oricine altcineva.
— Eu aş fi crezut că atât ea, cât şi familia ei, ar fi fost încântaţi să atragă atenţia unui nobil atât de respectat – şi de înstărit.
— Aşa am crezut şi eu, recunoscu Gabriel. Dar se pare că sora ei mai mare fusese târâtă într-un scandal nefericit, care implicase un viconte, o întâlnire sub clar de lună şi soţia înfuriată a vicontelui. Cea mai mare dorinţă a tatălui ei era ca fiica lui cea mai mică să facă o partidă cu vreun gentilom fermier nepăsător sau poate chiar cu vreun cleric.

O imagine fugară a lui Gabriel purtând un guler de vicar aproape o făcu pe Samantha să izbucnească în râs.

— Înţeleg de ce ai fi putut reprezenta o dezamăgire pentru el.

— Întocmai. Din moment ce nu am putut-o îndupleca folosindu-mă de titlul meu, de averea mea sau de farmecele mele, m-am hotărât să încerc să o câştig cu ajutorul cuvintelor mele. Timp de câteva luni, am tot făcut schimb de scrisori lungi, siropoase.

— În taină, desigur.

El înclină din cap.

— Dacă se afla că purta o corespondenţă cu un gentilom, în special cu unul cu o reputaţie ca a mea, bunul ei renume ar fi fost distrus.

— Cu toate acestea, a fost un risc pe care a fost dispusă să şi-l asume, sublinie Samantha.

— De fapt, cred că amândoi ne-am bucurat de fiorul jocului. Până la urmă, ne-am fi întâlnit la vreun bal sau la vreo serată, ne-am fi şoptit câteva cuvinte politicoase, apoi ne-am fi prefăcut indiferenţi. Nimeni nu avea să ştie că tânjeam să o atrag în cea mai apropiată grădină scăldată de razele lunii sau în cel mai apropiat iatac pustiu şi să o sărut pătimaş.

Tonul lui răguşit îi înfioră neplăcut pielea Samanthei. Deşi încercă să se împotrivească tentaţiei, îl văzu pe Gabriel trecându-şi o mână prin părul auriu în timp ce străbătea un iatac întunecat. Văzu emoţia aşteptării care îi aprindea ochii când simţea aroma bogată de gardenie a parfumului domniţei sale. Simţi puterea braţelor lui în timp ce se întindea să o tragă dincolo de o perdea.

Îl auzi gemând din adâncul gâtlejului când buzele şi corpurile lor se atingeau, mistuite de foamea irezistibilă a fructului interzis.

— S-ar fi zis că aveam să mă plictisesc de un asemenea flirt nevinovat. Dar scrisorile ei mă vrăjeau. Clătină din c

ap, părând sincer uluit. Niciodată nu îmi trecuse prin cap că mintea unei femei putea fi atât de profundă sau atât de fascinantă. Mama şi surorile mele rareori se arătau interesate de ceva mai incitant decât ultimele bârfe de la Almack sau de cele mai noi tipare de rochii aduse din Paris.

Samantha îşi înăbuşi un zâmbet.

— Trebuie să fi fost un adevărat şoc pentru tine să afli că o femeie poate avea o minte la fel de ascuţită şi de pătrunzătoare ca a ta.

— Chiar a fost, mărturisi el, tonul lui mieros dându-i de înţeles că nu uitase cu totul de sarcasmul ei. După câteva luni în care această tortură delicioasă a continuat, i-am scris şi am încercat să o conving să fugă la Gretna Green[6] împreună cu mine. Ea a refuzat, însă nu a fost atât de nemiloasă încât să nu îmi mai lase nici măcar o urmă de speranţă. Ajurat că, dacă aş fi putut dovedi că aveam vreun scop în această lume care să fi fost mai important decât următoarea mea mână câştigătoare de faro[7], la Brook[8], vreo pasiune care să nu fi implicat caii, partidele de vânătoare sau tinerele şi frumoasele balerine, ar fi acceptat să devină mireasa mea, chiar dacă acest lucru ar fi însemnat să îi nesocotească dorinţele tatălui ei.

— Câtă mărinimie, murmură Samantha.

Gabriel se încruntă.

— Încă nu avea încredere completă în sentimentele mele. Indiferent cât de pasional îmi declaram iubirea, o parte a ei era prea dornică să creadă că eram încă un diavol de crai iresponsabil, care dobândise prin naştere tot ceea ce conta – titlul, averea, poziţia socială. Ridică o sprânceană, râzâ

---

6 Sat în sudul Scoţiei, renumit pentru căsătoriile încheiate între miri fugari (n.tr.)

7 Joc de cărţi apărut la sfârşitul secolului al XVII-lea, în Franţa, asemănător pokerului (n.tr.)

8 Brook’s este unul dintre cele mai vechi cluburi londoneze destinate domnilor, situat pe St. James’s Street, (n.tr.)

nd de el însuşi, întinzându-şi cicatricea. Până şi înfăţişarea mea arătoasă.

Stomacul Samanthei începea să se revolte.

— Aşa că te-ai decis să îi dovedeşti că se înşela.

El înclină din cap.

— M-am înrolat în Flota Regală.

— De ce în flotă? Tatăl tău ar fi putut să îţi cumpere un post de prestigiu în armată.

— Şi ce ar fi dovedit asta? Că, de fapt, avea dreptate în privinţa mea? Că eram incapabil să obţin ceva prin propriile merite, propriile aptitudini? Dacă aceasta ar fi fost intenţia mea, aş fi putut să mă înrolez în poliţie şi să fac, pur şi simplu, pe eroul. Nimic nu se compară cu o bucată scrobită de stofă şi o fărâmă sclipitoare de metal pe umerii unui bărbat, pentru a suci minţile unei doamne.

Samantha îl văzu plimbându-se cu paşi mari printr-o sală de bal aglomerată, cu pălăria împodobită cu o pană la subraţ, părul arămiu strălucindu-i în lumina candelabrelor. Ţinuta lui elegantă le-ar fi făcut pe toate tinerele nemăritate să roşească şi să se hlizească în spatele evantaielor.

— Dar tu ştiai că minţile domniţei tale nu puteau fi sucite cu uşurinţă, se aventură ea.

— Cum nici inima nu îi putea fi cucerită atât de uşor. Aşa că m-am înrolat sub comanda lui Nelson, încrezător că, atunci când aveam să mă întorc de pe mare, ar fi fost pregătită să îmi devină soţie. Ştiind că urma să fim despărţiţi timp de câteva luni, i-am trimis o ultimă scrisoare, implorând-o să mă aştepte. Făgăduindu-i că eram hotărât să devin bărbatul – şi eroul – pe care îl merita, încercă să zâmbească strâmb. Aşa se termină Actul întâi. Chiar nu are niciun rost să continui, nu-i aşa? Cunoşti deja sfârşitul.

— Ai mai văzut-o vreodată?

— Nu, răspunse el, fără nicio urmă de ironie. Dar ea m-a văzut pe mine. După ce am fost adus înapoi în Londra, a venit la spital. Nu ştiu cât timp am stat acolo. Zilele şi nopţil

e mi se păreau la fel de nesfârşite şi la fel de greu de deose bit. Îşi atinse cicatricea cu un deget. Trebuie să fi arătat ca un monstru, cu ochii mei lipsiţi de vedere şi cu faţa mea po cită. Mă îndoiesc că şi-a dat seama că eram conştient. Nu a veam încă puterea de a vorbi. Cu toate acestea, i-am putut simţi parfumul, ca o adiere cerească în duhoarea de iad a c amforului şi a mădularelor putrezinde.

— Ce-a făcut? şopti Samantha.

Gabriel îşi duse o mână la inimă.

— Dacă piesa ar fi fost ticluită de un dramaturg mai s entimental, s-ar fi aruncat, fără îndoială, la pieptul meu, jur ându-mi iubire eternă. În realitate, pur şi simplu a fugit. Ştii, nici măcar nu era nevoie. Date fiind împrejurările, nici nu m -aş fi aşteptat să îşi onoreze obligaţia faţă de mine.

— Obligaţia? repetă Samantha, luptându-se să îşi asc undă furia. Eu credeam că o logodnă înseamnă o promisiun e între doi oameni care se iubesc.

El râse fără haz.

— Atunci, eşti mult mai naivă decât am fost eu. Din m oment ce logodna noastră era secretă, a fost cel puţin cruţa tă de umilinţa şi de scandalul oprobriului public.

— Ce noroc pe capul ei!

Ochii lui Gabriel priviră în gol, ca şi cum trecutul ar fi f ost, cumva, mai clar pentru ei decât prezentul.

— Câteodată mă întreb dacă am cunoscut-o vreodată cu adevărat. Poate că a fost numai o plăsmuire a imaginaţi ei mele. O persoană pe care am creat-o dintr-o întorsătură măiastră de condei şi din iluzia unui sărut furat – visul meu despre femeia desăvârşită.

— Era frumoasă, presupun? întrebă Samantha, ştiind deja răspunsul.

Cu toate că bărbia lui Gabriel se încordă, vocea i se î mblânzi.

— Minunată. Părul ei era auriu ca mierea topită, ochii ei aveau culoarea oceanului sub cerul de vară, iar pielea îi e

ra catifelată precum…

Uitându-se cu atenţie la propriile mâini crăpate, Samantha îşi drese vocea. Nu prea avea dispoziţia necesară pentru a sta şi a-l asculta cum elogia nişte calităţi pe care ea nu le avea.

— Şi ce s-a ales de acest model de virtute?

— Bănuiesc că s-a întors în sânul familiei ei, în Middlesex, unde se va căsători probabil cu vreun moşier local şi se va retrage pe vreun domeniu de la ţară, pentru a creşte o droaie de plozi pragmatici, hrăniţi cu terci de ovăz.

Însă niciunul dintre ei nu ar fi avut chipul unuia dintre îngerii lui Rafael sau ochi verzi ca spuma mării, umbriţi de gene aurii. Pentru asta, Samantha aproape că o putea compătimi.

Aproape.

— A fost o proastă.

— Scuză-mă? Gabriel ridică o sprânceană, evident luat prin surprindere de afirmaţia ei răspicată.

— Fata a fost o proastă, repetă Samantha cu şi mai multă convingere. Iar tu eşti un prost încă şi mai mare pentru că îţi pierzi vremea tânjind după o creatură frivolă, căreia probabil că i-a păsat mai mult de rochiile ei drăguţe de bal şi de plimbările cu trăsura prin parc decât de tine. Ridicându-se, Samantha se duse lângă el şi îl lovi cu scrisorile peste dosul palmei. Dacă nu vrei să mai dea şi altcineva peste comorile tale sentimentale, îţi propun să dormi cu ele sub pernă.

Gabriel nu făcu nicio mişcare pentru a lua scrisorile. Pur şi simplu îşi aţinti privirea drept înainte, cu bărbia încordată. Nările îi fremătară, dar ea nu ar fi putut spune dacă din cauza mâniei sau pentru a inspira cu nesaţ aroma bogată, florală, care se ridica din hârtiile parfumate. Tocmai începea să se întrebe dacă nu cumva mersese prea departe, când el împinse brusc scrisorile.

— Poate că ai dreptate, domnişoară Wickersham. La urma urmei, scrisorile nu îi sunt de niciun folos unui orb. De

ce nu le iei tu?

Samantha sări ca arsă.

— Eu? Ce naiba se presupune că ar trebui să fac eu cu ele?

Gabriel se ridică, dominând-o în înălţime.

— Ce-mi pasă? Aruncă-le la gunoi sau dă-le foc, dacă vrei. Doar ia-le – un zâmbet trist îi apăru în colţul buzelor în ainte de a încheia blând – din faţa mea.

*

Samantha se aşeză pe marginea patului ei, îmbrăcată cu cămaşa de noapte simplă, din bumbac, coborându-şi pri virea asupra teancului de scrisori pe care îl ţinea în mâini. D incolo de fereastra ei, noaptea devenise neagră ca smoala. Ploaia biciuia geamurile, ca şi când vântul ar fi ajutat-o să îi pedepsească pe toţi cei care îi sfidau atingerea. În ciuda flă cărilor jucăuşe care trosneau în şemineu, Samantha încă si mţea frigul până în măduva oaselor.

Degetele ei se jucară cu capetele zdrenţuite ale pangli cii care lega scrisorile. Gabriel o însărcinase să scape de el e. Ar fi fost greşit să îi trădeze încrederea.

Trase uşor de panglică. Mătasea se desprinse, revărsâ ndu-i scrisorile în poală. Scoţându-şi ochelarii, o deschise pe cea de deasupra, mâinile tremurându-i. Scrisul îndelung ex ersat al unei femei umplea pergamentul. Scrisoarea era dat ată 20 septembrie 1804, adică aproape cu un an înainte de Trafalgar. În pofida eleganţei lor înflorite, cuvintele aveau o curbă hotărâtă.

Scumpul meu Lord Sheffield,

În ultima dumneavoastră misivă impertinentă pretind eţi că mă iubiţi pentru „buzele mele dulci” şi „ochii albaştri-cenuşii Totuşi, mă văd obligată să întreb: „Mă veţi mai iubi

când aceste buze vor fi încreţite nu de pasiune, ci de vârstă? Mă veţi mai iubi când ochii mi se vor înceţoşa, dar sentimentele mele pentru dumneavoastră vor rămâne neschimbate?”

Aproape că vă pot auzi chicotind în timp ce vă plimbaţi prin casa dumneavoastră de la oraş, împărţindu-le ordine servitorilor dumneavoastră în acea manieră arogantă pe care o găsesc deopotrivă insuportabilă şi irezistibilă. Fără îndoială, vă veţi irosi seara formulând un răspuns spiritual, menit atât să mă farmece, cât şi să mă dezarmeze.

Păstraţi această scrisoare aproape de inima dumneavoastră, domnul meu, aşa cum dumneavoastră vă aflaţi întotdeauna aproape de a mea.

A dumneavoastră,

Domnişoara Cecily March

Cecily nu se putuse abţine să nu îşi scrie numele cu o înfloritură care îi dădea în vileag tinereţea. Samantha mototoli scrisoarea în pumn. Nu simţea niciun dram de milă pentru fată, numai dispreţ. Promisiunile ei deşarte avuseseră un preţ mult prea mare.

Nu era cu nimic mai presus decât o demoazelă medievală care îşi lega voalul de mătase de braţul unui cavaler înainte de a-l trimite în luptă, pentru a-şi înfrunta moartea.

Strângând scrisorile, Samantha se ridică şi se îndreptă spre şemineu. Nu îşi dorea nimic altceva decât să le prefacă în scrum, aşa cum meritau, să pretindă că acea fată fără minte, arogantă, nu existase niciodată. Dar când se pregătea să le arunce în flăcările mistuitoare, ceva îi opri mâna.

Se gândi la lunile lungi în care Gabriel le protejase, la pasiunea cu care le ferise de privirea ei indiscretă, la foamea neostoită din expresia lui când le inspirase aroma. Era ca şi cum, dacă le-ar fi distrus, ar fi ştirbit sacrificiul pe care el îl făcuse pentru a câştiga inima celei ce le scrisese.

Se întoarse pentru a cerceta cu privirea mica încăpere. Nu îşi despachetase în întregime cufărul după accidentul lui Gabriel, fiindu-i mai uşor să îl lase aşa cum era decât să înghesuie tot conţinutul acestuia în dulapul impozant din colţ. Îngenunchind lângă cufărul îmbrăcat în piele, prinse la loc scrisorile cu panglica şi le legă cu un nod lejer. Le îndesă în cufăr, împingându-le atât de adânc înăuntru încât nimeni nu avea cum să mai dea peste ele vreodată.

Capitolul 8

Draga mea Cecily, mi se pare foarte greu de crezut că mama ta nu i s-a adresat tatălui tău cu numele lui de botez decât după ce i-a născut cinci copii...

În dimineaţa următoare, când Samantha intră în dormitorul lui Gabriel, îl găsi aşezat la măsuţa de toaletă, ţinând un brici ascuţit în dreptul gâtului.

De data asta, ei îi sări inima din loc.

— Nu face asta, milord! Te voi lăsa să cobori din pat astăzi. Promit că aşa voi face.

Gabriel se întoarse în direcţia vocii ei, fluturând încă briciul.

— Ştii care este unul dintre principalele avantaje de a fi orb? o întrebă el vesel. Nu mai ai nevoie de oglindă pentru a te bărbieri.

Poate că nu avea nevoie de oglindă, însă acest lucru nu împiedica suprafaţa lucioasă de deasupra măsuţei de toaletă să îi reflecte într-un fel minunat chipul. Ca de obicei, nu se deranjase să îşi încheie butonii de la cămaşă. Pânza de culoarea fildeşului îi atârna deschisă pe umeri, descoperindu-i o porţiune generoasă din pieptul poleit şi din abdomenul musculos.

Samantha traversă în grabă camera şi îşi puse mâna

mică peste mâna lui mare, oprind briciul înainte de a şi-l pu tea ridica iarăşi la bărbie.

— Dă-mi-l mie, înainte să îţi tai gâtul. Din nou.

El refuză să îşi slăbească strânsoarea.

— Şi de ce aş crede că tu ai putea fi mai puţin tentată să faci onorurile în locul meu?

— Dacă îţi tai gâtul, tatăl tău mi-ar putea tăia salariul.

— Ori ar putea să ţi-l dubleze.

Ea trase până când Gabriel, fără tragere de inimă, îi în mână briciul cu mâner de perle.

Desfăcându-i bandajul cu blândeţe, Samantha folosi o perie asemănătoare pentru a împrăştia săpunul de bărbierit cu miros de ienupăr peste barba lui crescută de trei zile. Su b atingerea ei experimentată, lama alunecă uşor peste firel e aurii, descoperind bărbia puternică de dedesubt. Pielea lui era netedă, totuşi aspră, cu totul diferită de a ei. Pentru a p utea ajunge la locul de sub ureche, se văzu obligată să se a plece deasupra lui. Sânul ei îi atinse uşor umărul.

— De unde acest interes brusc pentru bărbierit? îl într ebă ea, păstrându-şi tonul nepăsător al vocii pentru a ascun de faptul că, dintr-odată, î se tăiase respiraţia. Nutreşti cum va ambiţia secretă de a deveni următorul Beau Brummell[9]?

— Beckwith tocmai mi-a adus o veste de la tata. Echip a de medici pe care i-a angajat s-a întors din Europa. Vor să mă întâlnească în această după-amiază.

Chipul lui expresiv deveni imobil. Încercând să îl ajute să iţă mascheze speranţa, Samantha înşfăcă un prosop şi îi şterse picăturile rătăcite de săpun pentru bărbierit de pe faţ ă.

— Dacă nu îi poţi cuceri cu înfăţişarea ta chipeşă, poa te că îi vei putea fermeca, aşa cum ai făcut şi cu mâne, cu ospitalitatea ta şi cu manierele rafinate.

— Dă-mi-l mie! bombăni Gabriel când ea îl frecă apăs

---

9 George Bryan „Beau" Brummell (1778-1840) a fost o figură reprezentativă a Regatului Angliei, arbitru al eleganţei masculine, (n.tr.)

at pe gură şi pe nas. Ce încerci să faci? Să mă sufoci?

Tocmai când ea se apleca spre el, el întinse o mână peste umăr. Dar, în loc să apuce prosopul, mâna lui îi strânse uşor frăgezimea sânului.

Auzind cum respiraţia Samanthei se transformase într-un scâncet surprins, Gabriel îngheţă. Dar valul de fierbinţeală copleşitoare care începuse să i se scurgă din inimă spre măruntaie îl dezgheţă repede. Deşi nu ar fi crezut că era posibil, putu simţi cum o roşeaţă şcolărească îi aprindea chipul.

Mângâiase sâni mult mai generoşi la viaţa lui, dar nici unul care să i se fi potrivit atât de bine în palmă. Degetele i se strânseseră în jurul moliciunii de catifea a acestuia ca şi cum ar fi fost turnate acolo. Chiar dacă nu îndrăznise să mişte nici măcar unul dintre acele degete, îi simţi sfârcul întărindu-i-se în palmă prin materialul subţire al corsajului ei.

— Vai de mine, spuse el încet. Nu este prosopul, nu-i aşa?

Ea înghiţi cu zgomot, vocea ei aspră auzindu-se dintr-odată foarte aproape de urechea lui.

— Nu, milord. Mă tem că nu este.

El nu avea nici cea mai vagă idee cât timp ar mai fi putut sta aşa, dacă Beckwith nu ar fi intrat mormăind pe uşă.

— Nu eram sigur ce cămaşă doriţi, milord, zise el cu vocea înăbuşită de ceea ce Gabriel bănui că era o grămadă de cămăşi puse una peste alta, aşa că am pus-o pe Meg să le spele pe toate.

Pe când paşii apăsaţi ai majordomului traversau podeaua, îndreptându-se spre budoar, Gabriel şi Samantha săriră în lături, de parcă fuseseră prinşi în flagrante delicto.

— Foarte bine, Beckwith, spuse Gabriel, trântind pe podea câteva obiecte zăngănitoare în timp ce se ridica în picioare.

Ar fi dat un deceniu din viaţă pentru a vedea expresia infirmierei lui în acel moment. Oare reuşise, în sfârşit, să îi î

nfrângă calmul? Oare culoarea îi aprinsese acei obraji catife laţi? Şi, dacă aşa era, oare aceea era consecinţa stânjenelii … sau a dorinţei?

O putu auzi îndepărtându-se de el, retrăgându-se spre uşă.

— Dacă îmi vei permite, milord, sunt câteva lucruri de care trebuie neapărat să mă ocup… jos, ştii… aşa că te las să te dezbraci… adică, să te îmbraci!

Se auziră o bufnitură înfundată, ca şi când cineva s-ar fi lovit de o uşă, un „Of!” înăbuşit, apoi sunetul aceleiaşi uşi deschizându-se şi închizându-se.

Beckwith ieşise din budoar de câtva timp.

— Ce ciudat, şopti majordomul.

— Ce s-a întâmplat?

— Ceva foarte straniu, milord. Nu am mai văzut-o nici odată pe domnişoara Wickersham atât de îmbujorată şi tulb urată. Credeţi că ar putea face febră?

— Cu siguranţă sper că nu, răspunse Gabriel pe un to n sumbru. Dacă mă gândesc la cât de mult timp am petrec ut în compania ei, mă tem că aş putea cădea pradă aceleia şi maladii.

*

O greşeală nevinovată.

Asta era tot ceea ce fusese. Cel puţin, asta îşi tot repe ta Samantha în timp ce se plimba prin foaier, aşteptând ca Gabriel să îşi facă apariţia. Medicii sosiseră din Londra cu a proape o jumătate de oră înainte şi aşteptau în bibliotecă s ă îl întâlnească. Samantha nu fusese în stare să obţină nici măcar un indiciu în legătură cu veştile pe care veniseră să l e aducă din plecăciunile lor politicoase şi din expresiile reţin ute.

O greşeală nevinovată, îşi repetă ea, oprindu-se brusc din mărşăluirea prin coridorul împodobit cu oglinzi. Dar nu f

usese nimic nevinovat la felul în care atât respiraţia, cât şi t rupul îi scăpaseră de sub control la atingerea lui Gabriel. Ni mic nevinovat la tensiunea care crescuse între ei, ca şi cum aerul s-ar fi încărcat deodată cu fulgere de vară.

Auzind ecoul unor paşi în spatele ei, – se întoarse. Ga briel cobora scările, o mână alunecându-i cu fermitate pe b alustrada strălucitoare de mahon. Dacă nu ar fi ştiut că era orb, nu ar fi bănuit niciodată. Mersul îi era încrezător şi îşi ţi nea capul ridicat. Beckwith cobora în urma lui, radiind de m ândrie.

Samanthei i se strânse inima. Sălbaticului dezlănţuit c are fusese Gabriel când ajunsese ea la Fairchild Park îi luas e locul un geamăn mai în vârstă şi mai blazat al bărbatului din portret. Negrul sumbru al pantalonilor şi al fracului cont rasta perfect cu albul imaculat al cămăşii, lavalierei şi manş etelor. Îşi legase până şi şuviţele rebele de păr cu o panglic ă de catifea. Dacă nu ar fi existat rana necruţătoare ce îi br ăzda obrazul stâng, ar fi putut fi orice gentilom de la ţară ca re cobora treptele pentru a-şi întâmpina iubita.

Într-un fel ciudat, cicatricea nu făcea decât să îi accen tueze frumuseţea masculină, oferindu-i profunzime, pe cân d înainte doar contura plăcut exteriorul bărbatului.

Când auzi un suspin de surpriză în spatele ei, Samant ha îşi dădu seama că nu era singura care fusese martora tr ansformării lui. Câţiva dintre ceilalţi servitori îşi iţeau capet ele din alcovuri şi de pe praguri, sperând să arunce o privire asupra stăpânului lor. Tânărul Phillip mersese chiar atât de departe, încât se aplecase peste galeria de la etajul al treile a. Peter apucă de coada hainei fratelui său geamăn, înainte ca acesta să se rostogolească peste balustradă în capul lui Gabriel.

Fără să ştie cum ajunsese acolo, Samantha îl aştepta când ajunse la baza scărilor.

Cu acea intuire nefirească a prezenţei ei, el se opri la exact un pas distanţă de a da peste ea şi îi făcu o plecăciun

e formală.

— Bună seara, domnişoară Wickersham. Sper că înfăţişarea mea vă mulţumeşte.

— Arătaţi ca un adevărat gentilom. Însuşi Brummell ar fi leşinat de invidie.

Se întinse pentru a-i netezi uşor o buclă a lavalierei, înainte să realizeze cât de asemănător cu al unei soţii era gestul ei. Îşi coborî mâna cu repeziciune. Nu era locul ei. Nici dreptul ei. Îndepărtându-se de el, spuse cu o formalitate afectată:

— Oaspeţii dumneavoastră au sosit deja, milord. Vă aşteaptă în bibliotecă.

Gabriel se întoarse într-un semicerc, trădând primul semn de nesiguranţă. Beckwith îl prinse de cot şi îl orientă spre uşa bibliotecii.

Samanthei i se păru nemaipomenit de singur, cum înainta spre necunoscut însoţit numai de speranţa lui. O porni după el, însă mâna lui Beckwith se lăsă, uşor, dar ferm, pe umărul ei.

— Domnişoară Wickersham, oricât ar fi de întunecate, şopti el în timp ce Gabriel dispărea în bibliotecă, sunt unele cărări pe care un bărbat trebuie să le străbată singur.

*

Timpul se scurgea, măsurat de acele de alamă ale ceasului cu pendulă de la etaj. Rotirea lor graţioasă în jurul lunii pline a cadranului părea să fi încetinit până la nişte spasme neregulate, potrivite numai pentru a indica trecerea deceniilor, nu a minutelor.

Ori de câte ori Samantha mai inventa câte o scuză pentru a trece prin foaier, descoperea că o jumătate de duzină de servitori se strânseseră acolo înaintea ei. Când se îndreptase spre bucătării pentru a lua un pahar cu lapte, le găsise pe Elsie şi pe Hannah cernind balustradele scărilor, de p

arcă vieţile lor depindeau de acel lucru, în timp ce Millie, cocoţată pe o scară pliantă înaltă, ştergea de praf fiecare lacrimă de cristal a candelabrului, cu un pămătuf din pene. Când dusese înapoi la bucătărie paharul gol, îi găsise pe Peter şi pe Phillip pe jos, în genunchi, lustruind podeaua de marmură. Se părea că servitorii îşi ascunseseră speranţa de Gabriel cu la fel de multă sârguinţă cu câtă îşi ascunsese şi el speranţa de ei. Deşi îşi întindeau cu toţii gâturile şi urechile în direcţia bibliotecii, nici măcar un murmur înfundat nu răzbătea dincolo de uşile groase de mahon ale acesteia.

După-amiaza târziu, nicăieri în foaier nu se mai putea vedea nici măcar un fir de praf. Podeaua de marmură scânteia, fiind atât de lucioasă din cauza lustruirilor repetate, încât Meg, spălătoreasă dolofană cu obrajii rumeni, aproape că alunecase şi îşi frânsese gâtul. Femeia făcuse atâtea drumuri prin foaier, cu coşul plin de rufe, încât Samantha o bănuia că scotea haine curate din dulapuri pentru a le spăla.

Data următoare când Samantha trecu pe acolo, chipurile pentru a duce o carte înapoi în birou, însăşi doamna Philpot îşi făcu apariţia. Betsy tot curăţa lambriurile de lângă bibliotecă de aproape o oră, frecând cu atâta putere încât, la câteva dintre plăci, stejarul de dedesubt începuse să se vadă prin poleială.

— Ce naiba crezi că faci? ţipă menajera.

Samantha tresări. Dar, în loc să o certe pe tânăra slujnică pentru că dădea târcoale, doamna Philpot îi smulse numai cârpa din mână şi începu să frece în direcţia opusă.

— Trebuie să cureţi întotdeauna în direcţia în care a fost aşezat lemnul, nu invers.

Samantha nu putu să nu observe că tertipul doamnei Philpot îi adusese urechea foarte aproape de gaura cheii din uşa bibliotecii.

Pe când soarele începea să apună, Samantha şi toţi ceilalţi servitori renunţaseră să mai pretindă că munceau. Samantha se aşezase pe treapta cea mai de jos, cu ochelarii c

ăzuţi pe vârful nasului şi cu bărbia sprijinită în palmă, în timp ce restul servitorilor se aliniaseră pe scaune şi scări, în diferite poziţii de repaus. Unii dintre ei aproape moţăiau, în timp ce alţii aşteptau încordaţi, trosnindu-şi degetele şi şuşotind, din când în când, între ei.

Când, pe neaşteptate, uşile bibliotecii se dădură în lături, toţi săriră ca arşi. O jumătate de duzină de bărbaţi înveşmântaţi în negru ieşiră, închizând uşa în urma lor.

Samantha se ridică, cercetându-le chipurile sumbre.

Deşi cei mai mulţi dintre ei avură mare grijă să îi ocolească privirea scrutătoare, un bărbat scund, cu ochi blânzi, albaştri, şi mustăţi atent pieptănate, se uită direct la ea şi clătină din cap cu tristeţe:

— Îmi pare atât de rău, şopti el.

Samantha se prăbuşi la loc pe treaptă, simţindu-se ca şi cum un pumn neîndurător tocmai îi scursese tot sângele din inimă. Până în acel moment, nu îşi dăduse seama cât de mari fuseseră şi propriile ei speranţe.

Când Beckwith apăru de nicăieri, cu obrajii căzuţi, pentru a-i conduce pe medici spre ieşire, ea se holbă la mahonul impenetrabil al uşilor bibliotecii.

Doamna Philpot strângea sfera din vârful pilonului ce susţinea balustrada, cu degete palide. Încrederea ei de neclintit părea să se fi evaporat, fiind înlocuită de o nesiguranţă aproape înduioşătoare.

— Trebuie să i se fi făcut foame. Nu ar trebui să…

— Nu, răspunse Samantha cu hotărâre, amintindu-şi de avertismentul lui Beckwith cum că erau unele cărări pe care un bărbat trebui să le străbată singur. Nu putem. Nu până când nu va fi pregătit.

*

După ce apusul se transformă în amurg şi amurgul în întunericul de catifea al nopţii calde de primăvară, Samanth

a ajunse să-şi regrete propria reţinere. Minutele care de-abia se târâseră în timp ce Gabriel se consulta cu medicii păreau acum să zboare pe aripi negre, ca de liliac. Unul câte unul, servitorii îşi părăsiră posturile de veghe, făcându-se nevăzuţi în bucătării sau în camerele lor de la subsol, nemaiputând să suporte liniştea asurzitoare care venea dinspre bibliotecă. Cu toate că niciunul dintre ei nu ar fi recunoscut, ar fi preferat să audă blestemele proferate de stăpânul lor, urmate de zgomotul sticlei sparte.

Samantha fu ultima care plecă, însă, după ce un Beckwith cu ochii goi îi urase noapte-bună, până şi ea trebui să îşi recunoască înfrângerea. Curând după aceea, se trezi formând o cărare adâncă în covorul din camera ei, după atâta du-te-vino. Îşi îmbrăcase cămaşa de noapte şi îşi împletise părul, dar nu putuse îndura gândul de a se urca în patul ei confortabil, cu cadrul din fier vopsit în alb, în timp ce Gabriel era încă baricadat în propriul iad.

Se plimbă înainte şi înapoi, încercând să îşi recapete cumpătul. Cu siguranţă, tatăl lui Gabriel trebuia să fi cunoscut rezultatul cercetării lui. Oare de ce bărbatul nu îşi însoţise preţioasa echipă de medici? Prezenţa lui ar fi putut îndulci lovitura mortală pe care aceştia veniseră să o dea.

Şi ce putea spune despre mama lui Gabriel? Desigur, neglijenţa ei era şi mai condamnabilă. Ce fel de femeie şi-ar fi abandonat singurul fiu la mila servitorilor şi a străinilor?

Privirea Samanthei căzu pe cufărul din colţ, unde îndesase scrisorile fostei lui logodnice. Într-un mic ungher tăinuit al inimii lui, oare Gabriel nutrise speranţa că dragostea lui pierdută i-ar fi putut fi redată împreună cu vederea pierdută? Oare jelea şi moartea acelui vis?

Ceasul de la etajul de dedesubt începu să bată. Samantha se sprijini de uşă, numărând unul câte unul dangătele jalnice, până ajunse la doisprezece.

Dacă Beckwith se înşelase? Dacă existau unele cărări atât de întunecate şi de periculoase încât nu ar fi putut fi st

răbătute fără o mână de ajutor? Chiar dacă era numai mâna unui străin.

Cu mâinile tremurându-i, Samantha apucă sfeşnicul din cositor şi se strecură afară din cameră. Ajunsese la jumătatea scărilor când îşi dădu seama că uitase să îşi pună ochelarii. Lumânarea ei desenă umbre pâlpâitoare pe pereţi în timp ce se furişa prin foaier. Tăcerea era şi mai apăsătoare decât întunericul. Aceea nu era liniştea plăcută dintr-o casă care se odihnea. Era liniştea sufocantă a unei case care îşi ţinea răsuflarea într-o aşteptare încordată. Nu era vorba atât despre absenţa oricărui sunet, cât despre prezenţa fricii.

Uşile bibliotecii erau încă închise. Samantha îşi strânse degetele în jurul clanţei, aproape aşteptându-se să fie încuiate. Însă uşa se deschise cu uşurinţă sub atingerea ei.

Mintea îi fu asaltată de o grămadă ameţitoare de impresii abia formate: trosnetele întrerupte ale flăcărilor care se stingeau în şemineu; paharul gol de lângă sticla aproape goală de whisky scoţian, de pe marginea biroului; hârtiile împrăştiate pe podea, ca şi când cineva le-ar fi aruncat într-un acces de furie.

Însă toate acele impresii fură alungate de imaginea lui Gabriel prăbuşit pe scaunul din spatele biroului, cu un pistol în mână.

Capitolul 9

Draga mea Cecily, mă îndoiesc că îmi va trebui un deceniu pentru a-mi culege numele de pe buzele tale. Zece minute cu tine, singuri sub clar de lună, ar trebui să ajungă...

— Obişnuiam să mă laud în faţa tuturor prietenilor mei că puteam încărca un pistol cu ochii închişi. Cred că aveam dreptate, vorbi rar şi apăsat Gabriel, în timp ce scutura u

n săculeţ din piele la gura armei.

Deşi în sticla de whisky de lângă cotul lui rămăseseră mai puţin de trei degete de băutură, mâinile îi erau atât de sigure încât nu irosi nici măcar un fir de praf de puşcă.

În timp ce folosea o tijă subţire de fier pentru a presa încărcătura, Samantha îşi dădu seama că era vrăjită de acele mâini – de graţia lor, de îndemânarea lor, de mişcarea lor calculată. Un fior copleşitor de dorinţă o străpunse când şi le închipui mişcându-se pe pielea unei femei.

Pielea ei.

Alungându-le farmecul seducător, traversă camera şi se opri drept în faţa biroului.

— Nu ştiu cum să spun asta, milord, însă nu crezi că un pistol încărcat, în mâinile unui orb, poate fi puţin cam prea periculos?

— Asta este şi scopul, nu-i aşa?

Se lăsă pe spate în scaun, degetul lui mare alunecând peste cocoşul dublu al pistolului încărcat şi armat.

În ciuda poziţiei lui destinse şi a tonului laconic, Samantha putu simţi tensiunea ce îi încorda fiecare muşchi. Nu mai căuta să arate ca un gentilom perfect. Haina îi era aruncată nepăsător peste un bust din apropiere, în timp ce lavaliera îi atârna, cu nodul desfăcut, la gâtul statuar. Şuviţe de păr blond-arămiu îi scăpaseră din coadă. O strălucire febrilă îi aprindea ochii lipsiţi de vedere.

— Să înţeleg că veştile pe care le-ai primit nu au fost pe placul tău? începu ea, aşezându-se cu mare grijă pe cel mai apropiat scaun.

El îşi întoarse capul pentru a-i urmări mişcarea, ţinând atent ţeava pistolului departe de ea.

— Să spunem numai că nu au fost tocmai cele pe care le aşteptam.

Ea se strădui să îşi păstreze tonul lejer, conversaţional.

— Când primeşti veşti proaste, nu se obişnuieşte să îl

împuşti pe mesager, nu pe tine însuţi?

— Nu aveam decât un glonţ la dispoziţie. Nu m-am putut hotărî pe care doctor să-l împuşc.

— Nu ţi-au lăsat nici urmă de speranţă?

El clătină din cap.

— Nici măcar o fărâmă. Oh, unul dintre ei – un oarecare doctor Gilby, cred – a îndrugat nişte baliverne despre sângele care se coagulează în spatele ochilor după o lovitură asemănătoare celei pe care am suferit-o eu. Se pare că a fost un caz în Germania la care vederea a revenit după ce sângele a fost absorbit. Dar de îndată ce colegii lui l-au făcut să tacă, pentru că era un prost, până şi el a trebuit să recunoască că nu a existat niciodată vreo vindecare spontană după şase luni.

Samantha avu puternica impresie că acel Gilby era medicul cu ochi blânzi care îi oferise condoleanţele sale sincere.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea şoptit.

— Nu am nevoie de mila ta, domnişoară Wickersham.

La auzul tonului lui aspru, ea înţepeni.

— Ai dreptate, bineînţeles. Presupun că îţi plângi de milă destul de bine şi singur.

Pentru o fracţiune de secundă, colţul buzelor lui Gabriel se arcui, de parcă ar fi vrut să zâmbească. Lăsă uşor pistolul pe suprafaţa din piele a biroului. Deşi îl privi insistent, Samantha nu îndrăzni să facă nicio mişcare pentru a-l lua. Chiar şi fiind pe jumătate beat şi fără să beneficieze de vedere, reflexele lui probabil încă erau de două ori mai rapide decât ale ei.

Bâjbâi după sticla de whisky, scurgând ceea ce mai rămăsese din ea în pahar, apoi înălţă paharul într-un toast batjocoritor.

— Pentru Soartă, o amantă nestatornică, al cărei simţ al dreptăţii este depăşit numai de simţul umorului.

— Dreptate? repetă Samantha, zăpăcită cu totul. Doar

nu crezi că ai meritat să îţi pierzi vederea! Pentru ce? Pentru a-ţi demonstra că eşti un erou?

Gabriel trânti paharul pe masă, stropind cu whisky peste buza acestuia.

— Nu sunt niciun nenorocit de erou!

— Ba sigur că eşti!

Nu îi fu greu Samanthei să recite ceea ce ştia, din relatările reluate cu atâta sârg în The Times şi în Gazette, despre evenimentele care conduseseră la rănirea lui.

— Ai fost primul care l-a zărit pe puşcaş în postul de veghe de pe catargul Redutabilei. Când ai văzut că îl ţintea pe Nelson, ai strigat, avertizându-l, apoi ai pornit să traversezi puntea, îndreptându-te spre amiral, riscându-ţi viaţa.

— Dar nu am reuşit, nu-i aşa? Gabriel îşi duse paharul la gură, dând pe gât whisky-ul dintr-o singură înghiţitură. Şi nici el.

— Doar pentru că ai fost pus la pământ de o bucată de schijă rătăcită, înainte de a ajunge la el.

Gabriel rămase tăcut timp îndelungat. Apoi întrebă încet:

— Ştii care a fost ultimul lucru pe care l-am văzut pe când zăceam acolo, pe punte, înecându-mă cu duhoarea propriului meu sânge? Am văzut glonţul trecând prin umărul amiralului. Am văzut uimirea de pe chipul acelui mare om când se chircea pe punte, în agonie. Apoi totul a devenit roşu, apoi negru.

— Nu a fost ca şi cum tu ai apăsat pe trăgaciul care l-a ucis. Samantha se aplecă în faţă pe scaun, vocea ei fiind joasă şi înflăcărată. Şi aţi câştigat bătălia. Datorită curajului lui Nelson şi a sacrificiilor făcute de bărbaţi asemeni ţie, francezii au fost înfrânţi. Poate că încă încearcă să îşi revendice din pământul nostru, însă i-aţi învăţat cine va fi pentru totdeauna stăpâna mărilor.

— Atunci, presupun că ar trebui să îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru că mi s-a permis să fac un asemenea sacrifi

ciu. Gândeşte-te numai cât de norocos a fost Nelson! îşi pierduse deja un braţ şi un ochi în numele regelui şi al ţării sale, şi totuşi s-a putut bucura de privilegiul de a-şi pierde şi viaţa.

Gabriel îşi lăsă capul pe spate, hohotind de râs ca un copil, semănând atât de mult cu bărbatul din portret încât inima Samanthei îşi încetini bătăile.

— Mă uimeşti din nou, domnişoară Wickersham! Cine şi-ar fi imaginat că, sub acel piept de piatră al tău, bate în realitate inima unei romantice?

Ea îşi muşcă buza, fiind tentată să îi aducă aminte că nu păruse să îi găsească pieptul câtuşi de puţin tare ca piatra când degetele i se strânseseră posesiv în jurul moliciunii acestuia.

— Îndrăzneşti să mă acuzi pe mine de sentimentalism? Nu eu am îngrămădit scrisori vechi de dragoste în sertarul măsuţei mele de toaletă, nu-i aşa?

— Touché, murmură el, veselia dispărându-i.

Mâna lui strânse iarăşi pistolul, explorându-i contururile lucioase, dezmierdându-l ca un amant. Când vorbi din nou, vocea îi răsună joasă şi lipsită de orice urmă de batjocură.

— Ce ai vrea să fac? Ştii la fel de bine ca şi mine că un orb nu îşi are locul în societatea noastră, numai dacă nu cerşeşte la vreun colţ de stradă sau dacă nu este închis în vreun azil de nebuni. Nu voi fi niciodată nimic mai mult decât o povară şi un subiect de compătimire pentru familia mea şi pentru oricine altcineva suficient de lipsit de noroc încât să mă iubească.

Samantha se lăsă pe spate în scaun, simţindu-se cuprinsă de un calm straniu.

— Atunci, ce-ar fi să te împuşti şi să termini cu toate? Când vei fi terminat, voi suna după doamna Philpot, să cureţe mizeria.

Atât bărbia lui Gabriel, cât şi mâna care îi strângea pis

tolul, se încleştară.
— Hai! Termină odată, îi ceru ea, vocea ei devenind m
ai puternică şi mai înflăcărată. Însă îţi pot făgădui că singur
ul care te compătimeşte eşti tu însuţi. Sunt unii bărbaţi care
încă nu s-au întors acasă din acest război. Şi unii dintre ei n
u o vor face niciodată. Alţii şi-au pierdut ambele braţe şi pic
ioare. Stau şi cerşesc prin şanţuri, cu uniformele şi mândria
făcute zdrenţe. Sunt batjocoriţi, călcaţi în picioare şi singura
speranţă pe care o mai au este ca vreun străin cu un dram
de milă creştinească în suflet să le arunce o jumătate de bă
nuţ în cănile de tinichea. Între timp, tu stai aici, îmbufnat, în
conjurat de lux, fiecare moft fiindu-ţi satisfăcut de servitori
care încă se uită la tine de parcă ai fi soarele lor. Samantha
se ridică, recunoscătoare că el nu îi putea vedea lacrimile ju
cându-i în ochi. Ai avut dreptate, milord. Acei bărbaţi sunt e
roii, nu tu. Tu nu eşti nimic altceva decât un fricos – un laş v
rednic de milă, căruia îi este teamă să moară, dar încă şi m
ai teamă să trăiască în continuare!
Aproape se aştepta ca el să ia pistolul şi să o împuşte.
Nu se aştepta să se ridice şi să înceapă să înconjoare biroul.
Chiar dacă paşii îi erau la fel de siguri pe cât îi fuseseră şi m
âinile, băutura îi făcuse mersul să pară şi mai ţanţoş. Ea cre
zuse că prădătorul pe care îl întâlnise în prima ei zi la Fairch
ild Park dispăruse, însă acum îşi dădea seama că fusese nu
mai adormit în spatele pleoapelor grele ale lui Gabriel, pând
ind momentul prielnic când avea să simtă iarăşi mirosul pră
zii sale.
Nările îi fremătară când se întinse după ea. Deşi i-ar fi
putut scăpa cu uşurinţă, ceva de pe chipul lui o opri. O apuc
ă de umeri şi o trase spre el, strângând-o puternic.
— Nu ai fost pe de-a-ntregul sinceră cu mine, nu-i aşa,
draga mea domnişoară Wickersham? Inima ei aproape se o
pri înainte ca el să continue. Nu ai ales această vocaţie dat
orită compasiunii copleşitoare pentru aproapele tău. Ai pier
dut pe cineva în război, nu-i aşa? Cine era? Tatăl tău? Fratel

e tău? Pe măsură ce îşi înclina capul, căldura cu aromă de whisky a respiraţiei lui îi mângâia faţa, făcând-o să se simtă la fel de ameţită de băutură şi de nesăbuită ca şi el. Iubitul tău?

Venind de pe buzele lui minunat sculptate, cuvântul s ună totodată ironic şi atrăgător.

— Să spunem numai că nu eşti singurul care îşi ispăşe şte păcatele.

Râsul lui îi ironiza pe amândoi.

— Ce poate şti un model de virtute ca tine despre păc at?

— Mai multe decât îţi dai seama, şopti ea, întorcându-şi faţa de la el.

Nasul lui se atinse uşor de obrazul ei catifelat, cu toat e că ea nu putea spune dacă fusese întâmplător sau intenţi onat. Fără ochelarii care să o protejeze, se simţi dureros de vulnerabilă.

— Cauţi să mă convingi să continui să trăiesc, totuşi n u îmi oferi nici măcar un singur motiv pentru care aş face-o. O scutură, strânsoarea fiindu-i la fel de neînduplecată ca şi vocea. Poţi face asta, domnişoară Wickersham? Îmi poţi da un motiv să trăiesc?

Samantha nu ştia dacă putea sau nu. Dar când îşi înto arse capul pentru a-i răspunde, gurile lor se loviră una de al ta. Apoi el se trezi sărutând-o, acoperindu-i gura cu a lui, de zmierdându-i buzele cu căldura de miere a limbii lui până c ând acestea se deschiseră cu un zgomot uşor, care era pe j umătate un geamăt, pe jumătate un suspin. Mult prea dorni c să îi accepte predarea, o lipi cu putere de el, făcând-o să se piardă în gustul de whisky, de plăcere şi de primejdie.

Ochii ei se închiseră, aducându-i pe cei doi pe picior d e egalitate. În îmbrăţişarea seducătoare a întunericului, nu se putea sprijini decât pe braţele lui, nu putea fi încălzită de cât de căldura gurii lui, numai melodia răguşită a geamătul ui lui îi putea face simţurile să danseze. În timp ce limba lui

îi asalta cu duritate frăgezimea gurii, Samantha îşi simţi pulsul bubuindu-i în urechi, stingându-i fiecare bătaie a inimii, fiecare moment trăit, fiecare regret. Braţele lui îi alunecară de pe umeri pe spate, lipind-o de el până când sânii i se striviră de pieptul lui tare ca un zid. Îşi încolăci un braţ în jurul gâtului său, străduindu-se să răspundă chemării flămânde a gurii lui apăsate peste a ei.

Oare cum ar fi putut să îl salveze, când nu se putea salva nici măcar pe ea însăşi?

Simţi cum se prăbuşea în întuneric odată cu el, mult prea dornică să îi cedeze atât voinţa, cât şi sufletul. Poate că el pretinsese să curteze moartea, însă numai viaţa îşi croia drum între ei. Viaţă era în dansul străvechi de împreunare a limbilor lor. Viaţă era în frământarea irezistibilă a măruntaielor ei şi în durerea delicioasă dintre coapsele ei. Viaţa împungea în pântecul ei moale prin bumbacul subţire al cămăşii ei de noapte.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă el, smulgându-se din îmbrăţişarea ei.

Lipsită de sprijinul lui, Samantha trebui să se prindă cu mâinile de biroul din spatele ei pentru a nu cădea. Deschizându-şi ochii, se luptă împotriva nevoii de a şi-i proteja cu palma. După ce se pierduse în umbrele desfătătoare ale sărutului lui Gabriel, până şi lumina slabă a flăcărilor i se părea, dintr-odată, prea puternică.

Chinuindu-se să îşi recapete răsuflarea, se întoarse şi îl urmări pe Gabriel bâjbâind în jurul biroului pentru a se întoarce la locul lui. Mâinile nu îi mai erau sigure. Răsturnară o călimară cu cerneală şi azvârliră pe podea un cuţit cu mâner de alamă pentru deschiderea scrisorilor, înainte de a apuca, în sfârşit, pistolul, în timp ce el ridica arma, cu o expresie la fel de hotărâtă cum o ştia ea dintotdeauna, un ţipăt neajutorat se opri în gâtlejul Samanthei.

Însă el se întinse, pur şi simplu, peste birou, către ea. Pipăind pentru a-i găsi mâna, îi aşeză pistolul în palmă.

— Du-te, îi porunci el printre dinţii încleştaţi, strângându-i degetele în jurul armei.

Cum ea şovăi, o împinse spre uşă, vocea ridicându-i-se până i se transformă într-un urlet.

— Du-te acum! Lasă-mă!

Aruncând o ultimă privire îndurerată peste umăr, Samantha ascunse pistolul în pliurile cămăşii de noapte şi îl părăsi.

Capitolul 10

Draga mea Cecily, dacă ai decis deja care dintre virtuţile mele te intrigă cel mai mult – timiditatea sau umilinţa...

Când Samantha auzi o pocnitură înfundată, se ridică în capul oaselor în patul ei, îngrozită că ar fi putut fi explozia îndepărtată a unui pistol.

— Domnişoară Wickersham? V-aţi trezit?

Imediat ce Beckwith încetă să mai bată la uşă, ea îşi duse o mână la piept, încercând să îşi liniştească bătăile inimii. Aruncând o privire cufărului din colţ, îşi aminti că pistolul lui Gabriel era acum adânc îngropat în interiorul acestuia, lângă teancul lui de scrisori.

Aruncă păturile de pe ea şi coborî din pat, punându-şi ochelarii la ochii împăienjeniţi. După ce Gabriel o izgonise, îşi petrecuse restul nopţii prinsă într-un labirint de remuşcări, convinsă că fusese o proastă pentru că îl lăsase singur în acea stare. Se cufundase, în sfârşit, într-un somn fără vise de-abia înainte de ivirea zorilor, victima unei epuizări totale.

Îmbrăcându-şi halatul, deschise numai puţin uşa.

Cu toate că Beckwith arăta de parcă şi el petrecuse o noapte fără odihnă, ochii înroşiţi îi străluceau de bună dispo

ziţie.

— Iertaţi-mă dacă vă deranjez, domnişoară, dar stăpânul doreşte să vă întâlnească în bibliotecă. Când doriţi, desigur.

Samantha ridică o sprânceană, neîncrezătoare. Cu siguranţă, dorinţele ei nu îl preocupaseră pe Gabriel niciodată înainte.

— Prea bine, Beckwith. Spune-i că voi coborî în scurt timp.

Se spălă şi se îmbrăcă cu mai multă grijă decât de obicei, scotocind prin garderoba ei restrânsă după ceva ce să nu fi fost cenuşiu, negru sau cafeniu. Până la urmă, se văzu nevoită să se oprească la o rochie de zi cu talie înaltă, croită dintr-o catifea de un albastru sumbru. Îşi trecu cu migală o panglică asortată prin împletitura strânsă a cocului. Până când nu se surprinse aplecându-se pentru a se privi în oglinda măsuţei de toaletă în timp ce îşi răsucea o şuviţă rebelă de păr în jurul degetului, nu îşi dădu seama cât de ridicol se purta. La urma urmei, Gabriel nu i-ar fi putut aprecia eforturile.

Clătinând din cap la propria imagine reflectată în oglindă, se grăbi spre uşă. Numai ca să dea o fugă înapoi la măsuţa de toaletă, cinci secunde mai târziu, pentru a-şi aplica câte puţină esenţă de lămâie şi verbină în spatele fiecărei urechi şi în scobitura gâtului.

Samantha şovăi în faţa uşii bibliotecii, simţind o frământare foarte stranie în stomac. Îi trebui un minut pentru a recunoaşte emoţia necunoscută ca fiind timiditate. Era ridicolă, îşi spuse ea. Ea şi Gabriel schimbaseră un sărut învăluit în aburii băuturii, nimic mai mult. Nu era ca şi cum, de fiecare dată când s-ar fi uitat la gura lui, şi-ar fi amintit cum o simţise peste a ei – felul poruncitor în care buzele lui se potriviseră peste ale ei, căldura ameţitoare a limbii lui explorându-i…

Ceasul de la etaj începu să bată ora zece, smulgând-o

din visare. Netezindu-şi fusta, Samantha bătu cu putere în uşă.

— Intră.

Supunându-se ordinului scurt, deschise uşa şi îl găsi pe Gabriel stând în spatele biroului, aşa cum stătuse cu o noapte în urmă. Însă, de această dată, nu se zăreau pe nicăieri niciun pahar gol, nicio sticlă de whisky şi, din fericire, nicio armă mai periculoasă decât un deschizător de scrisori.

— Bună dimineaţa, milord, salută ea, strecurându-se în cameră. Sunt fericită să văd că eşti încă printre cei vii.

Gabriel îşi trecu dosul palmei peste frunte.

— Mă rog lui Dumnezeu să nu mai fiu. Măcar atunci ar înceta acest zgomot infernal din capul meu.

La o cercetare mai atentă, observă că nu ieşise nevătămat din întâmplările nopţii. Deşi se schimbase cu haine curate, o barbă de un auriu închis îi umbrea bărbia. Pielea din jurul cicatricei îi părea umflată şi albă, iar umbrele de sub ochi – mai adânci decât de obicei.

Graţia de care fusese stăpânit pentru o scurtă perioadă noaptea trecută dispăruse, lăsând în locul ei o ţinută rigidă, care părea să fie cauzată mai puţin de etichetă şi mai mult de disconfortul evident pe care îl simţea ori de câte ori mişca din cap.

— Te rog să iei loc. În timp ce ea se aşeza, el spuse: îmi cer scuze pentru că te-am chemat atât de brusc. Îmi dau seama că trebuie să te fi întrerupt de la strânsul bagajelor.

Nedumerită, ea deschise gura, dar, înainte să poată scoate vreun sunet, el continuă, degetele lui lungi jucându-se cu mânerul de alamă al deschizătorului de scrisori.

— Nu te pot învinui pentru că pleci, desigur. Comportamentul meu de noaptea trecută a fost vrednic de dispreţ. Mi-ar plăcea să pot da vina pe băutură, dar mă tem că firea mea cumplită şi judecata strâmbă trebuie să fie făcute responsabile în egală măsură. Oricum ar fi părut, te pot asigura că nu îmi stă în obicei să îmi impun voinţa asupra servitoar

elor din casa mea.

Samantha simţi o împunsătură ciudată în apropierea inimii. Aproape îşi permisese să uite că numai atât era pentru el – o servitoare.

— Eşti complet sigur de acest lucru, milord? Eu cred că am auzit-o pe doamna Philpot pomenind de un incident cu o anumită tânără cameristă, pe scările din spate…

Gabriel îşi întoarse repede capul spre ea, tresărind în acelaşi timp.

— Aveam numai paisprezece ani când s-a întâmplat! Şi, din câte îmi amintesc, Musette a fost cea care m-a încolţit…

Se opri, privirea îngustându-i-se când îşi dădu seama că îl provocase intenţionat.

— Îţi poţi lăsa conştiinţa să se odihnească, milord, îl asigură ea, potrivindu-şi ochelarii. Nu sunt vreo fată bătrână hămesită de dragoste, care crede că orice bărbat pe care îl întâlneşte este pornit să o siluiască. Cum nu sunt nici vreo debutantă picată din cer, care să leşine după un sărut furat.

Cu toate că expresia lui Gabriel se înăspri, el îşi ţinu gura.

— În ceea ce mă priveşte, zise ea cu o seninătate pe care era departe de a o simţi, amândoi am putea pretinde că mica ta indiscreţie nu s-a întâmplat niciodată. Acum, dacă mă scuzi, continuă ea, ridicându-se de pe scaun, dacă nu ai găsit alt motiv pentru a mă trimite să-mi fac bagajele, am câteva…

— Vreau să rămâi, răbufni el.

— Poftim?

— Vreau să rămâi, repetă el. Spui că ai lucrat ca guvernantă. Ei bine, vreau să mă înveţi.

— Ce să te învăţ, milord? Chiar dacă manierelor tale le-ar prinde bine puţin rafinament, din câte îmi dau seama, te pricepi destul de bine să scrii şi să faci socoteli.

— Vreau să mă înveţi cum să continui să trăiesc aşa. Î

şi ridică ambele mâini, cu palmele în sus, descoperindu-le u şorul tremur. Vreau să mă înveţi cum să fiu orb.

Samantha se prăbuşi la loc pe scaun. Gabriel Fairchild nu era un bărbat care să implore. Şi totuşi îşi pusese atât m ândria, cât şi sufletul în mâinile ei. Timp îndelungat, nu put u rosti un cuvânt.

Luându-i tăcerea drept neîncredere, el zise:

— Nu pot promite că voi fi cel mai plăcut dintre elevi, dar mă voi strădui să fiu cel mai isteţ. Îşi strânse mâinile în pumni. Dată fiind purtarea mea recentă, îmi dau seama că nu am niciun drept să îţi cer acest lucru, însă…

— O voi face, răspunse ea încet.

— Adevărat?

— Da. Însă trebuie să te previn că pot fi o supraveghe toare foarte severă. Dacă nu vei coopera, te poţi aştepta la o muştruluială zdravănă.

Urma unui zâmbet îi încreţi buzele.

— Cum, fără bătaie cu băţul?

— Numai dacă eşti impertinent. Se ridică din nou. Acu m, dacă mă scuzi, am de plănuit nişte lecţii.

Aproape ajunsese la uşă când Gabriel vorbi iarăşi, cu o voce răguşită.

— În legătură cu noaptea trecută?

Ea se întoarse, aproape recunoscătoare că el nu îi put ea vedea scânteia de speranţă din privire.

— Da?

Expresia răvăşită îi era lipsită de orice urmă de ironie, aşa cum ea nu o mai văzuse niciodată.

— Îţi făgăduiesc că o asemenea regretabilă lipsă de ju decată nu mi se va mai întâmpla niciodată.

Chiar dacă Samantha simţi cum stomacul ei trădător i se scurgea în pantofi, se strădui să i se desluşească în voce un zâmbet nepăsător:

— Prea bine, milord. Sunt sigură că doamna Philpot şi toate servitoarele vor dormi mai liniştite în paturile lor la no

apte.

*

În acea după-amiază veni rândul Samanthei să îl cheme pe Gabriel. Alesese intenţionat salonul luminos pentru prima lor lecţie, crezând că suprafaţa deschisă, generoasă, a acestuia se potrivea cel mai bine cu planurile ei. Un Beckwith foarte atent îl conduse pe Gabriel în cameră, apoi se retrase spre uşă, făcând plecăciuni în tot acel timp. Samantha ar fi putut jura că majordomul îi făcuse cu ochiul în timp ce închidea uşile, deşi ştia că, dacă ar fi fost întrebat, ar fi insistat că, pur şi simplu, îi intrase puţină funingine în ochi.

— Bună ziua, milord. M-am gândit să ne începem lecţiile cu ăsta.

Înaintând, Samantha puse obiectul pe care îl ţinea în mâna lui Gabriel.

— Ce este?

Apucă obiectul cu atenţie, între două degete, de parcă ar fi crezut că ea ar fi putut fi tentată să îi ofere un şarpe de grădină.

— Este unul dintre vechile tale bastoane. Şi încă unul foarte elegant, aş putea spune., în timp ce degetele graţioase ale lui Gabriel pipăiau minunatul cap al leului sculptat în mânerul de fildeş al bastonului, privirea lui încruntată se adânci.

— La ce folos un baston, dacă nu văd pe unde merg?

— Exact asta vreau să dovedesc. Mi-a venit ideea că, dacă speri să încetezi vreodată să te mai plimbi prin casă ca un urs care dansează, trebuie să ştii ce se află în faţa ta înainte de a te lovi de acel ceva.

Cu o expresie care devenea din ce în ce mai gânditoare, Gabriel ridică bastonul şi îl roti într-un semicerc larg. Samantha se aplecă în momentul în care îi fluieră pe lângă ureche.

— Nu aşa! Nu ne aflăm la o luptă cu săbiile!

— Dacă aşa ar fi stat lucrurile, aş fi avut o şansă frumuşică.

— Numai dacă adversarul tău ar fi fost şi el orb.

Oftând frustrată, Samantha trecu în spatele lui. Aplecându-se în faţă, îşi încolăci degetele peste ale lui, până când ajunseră să ţină amândoi strâns de capul sculptat al bastonului. Îi coborî vârful la nivelul podelei, apoi începu să îi conducă braţul într-un semicerc domol.

— Aşa. Roteşte-l încet. Înainte şi înapoi. Într-o parte şi în alta.

Legănate de tonul hipnotizant, cântat, al vocii ei, corpurile lor se balansară un timp ca purtate de ritmul unui dans primitiv. Samantha fu luată prin surprindere de ideea absurdă de a-şi lipi obrazul de spatele cămăşii lui. Mirosea atât de cald şi de îmbietor de masculin – ca un luminiş străjuit de brazi şi scăldat de razele soarelui, într-o după-amiază târzie de vară.

— Ăăă… domnişoară Wickersham?

— Hmm? răspunse ea, încă pierdută în reveria ei..

Vocea lui Gabriel tremură de un amuzament de-abia reţinut.

— Dacă acesta este un baston care să mă ajute în timpul mersului, nu ar trebui să mergem?

— Oh! Sigur că ar trebui. Trăgându-se departe de el, îşi înlătură o şuviţă de păr de pe obrazul încins. Vreau să spun, sigur că tu ar trebui. Dacă vei merge chiar de aici până în colţ, vei descoperi că am format nişte cărări şi obstacole pe unde să îţi poţi exersa îndemânarea.

Fără să se gândească, îl prinse de antebraţ. Gabriel încremeni, tensiunea încordându-i fiecare muşchi. Ea trase, însă cizmele lui nu dădură niciun semn de urnire. Samantha îşi dădu seama că era prima dată când încerca să îl conducă undeva. Chiar şi când Beckwith îl însoţea prin casă, majordomul nu îndrăznea niciodată să îl atingă, numai dacă nu cu

mva o făcea pentru a-l orienta rapid în direcţia dorită.

Ea aşteptă ca el să îi îndepărteze mâna, să strige că nu avea să tolereze să fie condus ca un copil neajutorat. Însă, după o clipă, simţi cum tensiunea lui începea să se topească sub strânsoarea ei hotărâtă, dar blândă. Deşi împotrivirea lui era încă palpabilă, când ea se mişcă, el se mişcă odată cu ea.

Cu ajutorul lui Peter şi al lui Phillip, aranjase o pereche de canapele greceşti, trei scaune şi două divane într-o grupare care amintea de un salon aglomerat. În acea grupare mai erau aşezate la întâmplare două sau trei mese şi două piedestaluri identice, în stil doric, pe care se aflau statuile din marmură ale Atenei, zeiţa înţelepciunii, şi Dianei, zeiţa vânătorii. Samantha pusese pe mese până şi câteva figurine din porţelan şi alte obiecte fragile, convinsă fiind că Gabriel trebuia să înveţe să îşi găsească drumul ocolind atât obstacolele mici, cât şi pe cele mari.

Îl conduse la intrarea în labirintul pe care îl construise.

— Este chiar foarte uşor. Tot ceea ce trebuie să faci este să foloseşti bastonul pentru a ajunge în celălalt capăt al salonului.

El privi încruntat drept înainte.

— Dacă nu reuşesc, mă vei lovi cu el?

— Numai dacă nu păstrezi un limbaj civilizat.

Chiar dacă Samantha îşi impuse să se îndepărteze de el, nu îşi putu împiedica mâinile să se mişte uşor, neajutorate, pe lângă umerii lui.

În loc să îl rotească, Gabriel împinse bastonul înainte, mai mult împungând cu el în aer. Când bastonul atinse primul piedestal, bustul surâzător de deasupra acestuia începu să tremure. Samantha se repezi spre el, prinzând-o pe Diana înainte de a se face bucăţi pe podea.

Clătinându-se sub greutatea bustului, ea spuse:

— A fost o primă strădanie extraordinară! Dar ai putea încerca să umbli cu puţin mai multă delicateţe. Încearcă s

ă îţi imaginezi că te afli pe una dintre aleile labirintului de arbuşti din Vauxhall[10], îl îndemnă ea, referindu-se la legendarele grădini publice din Londra. Nu ţi-ai croi drum străpungând totul în jurul tău pe acolo, nu-i aşa?

— De obicei, când un gentilom reuşeşte să străbată un labirint, în centrul acestuia îl aşteaptă o anumită răsplată.

Samantha râse.

— Pe Tezeu nu l-a aşteptat decât Minotaurul.

— Ah, dar îndrăzneala şi curajul cu care tânărul războinic a învins bestia i-au cucerit inima prinţesei Ariadna.

— Nu ar fi fost niciodată atât de îndrăzneţ dacă fata cea isteaţă nu i-ar fi dăruit o sabie fermecată şi un ghem de lână pe care să îl urmeze spre ieşire, îi aminti ea. Dacă ai fi Tezeu, ce fel de răsplată ţi-ai dori?

Un sărut.

Răspunsul veni neinvitat pe buzele lui Gabriel, întinzându-i şi mai mult nervii. Oricum începuse să regrete nobila promisiune pe care o făcuse în acea dimineaţă. Numai dacă râsul profund, de curtezană, al infirmierei lui nu ar fi fost atât de nefiresc faţă de purtarea ei preţioasă…

Poate că era mai bine că nu vedea. Dacă i-ar fi putut vedea buzele, s-ar fi gândit neîncetat la cât de dulci le simţise sub ale lui.

Deja îşi pierduse o foarte însemnată parte a dimineţii întrebându-se ce culoare aveau. Aveau oare o nuanţă caldă, trandafirie, asemeni interiorului unei scoici delicate, pe jumătate îngropate în nisipul de zahăr? Erau de un trandafiriu închis, ca al unui boboc crescând sălbatic pe o coastă bătută de vânturi? Sau erau de culoare intensă, de coral, a unui fruct de pe vreo insulă exotică, care putea face limba şi simţurile să cânte de plăcere? Şi ce ar fi contat ce nuanţă aveau, când ştia deja că erau delicios de pline – perfect modelate pentru plăcerea de a fi sărutate?

---

10 Zonă din partea centrală a Londrei, în cartierul Lambeth, renumită pentru grădinile amenajate, cu arbuşti tunşi în diverse forme (n.tr.)

— Ştiu care va fi răsplata ta! exclamă ea când el nu îi oferi niciun răspuns. Dacă exersezi cu suficientă dăruire, vei ajunge curând atât de priceput încât nu vei mai avea nevoie de mine.

Deşi Gabriel îi primi gluma cu un zâmbet forţat, începu să se întrebe dacă acea zi avea să vină vreodată.

*

Samantha veni la el în toiul nopţii. El nu mai avea nevoie de lumină sau de culoare, numai de senzaţii: dulceaţa de lămâie a parfumului ei, cascada lucioasă a părului ei despletit curgând ca o mătase fină peste pieptul lui dezgolit, scâncetul ei răguşit pe când îşi cuibărea trupul moale lângă al lui.

El gemu când ea îşi frecă nasul de urechea lui, când îşi trecu cu îndrăzneală limba peste buzele lui, peste linia bărbiei… peste vârful nasului. Răsuflarea ei caldă îl gâdilă pe faţă, mirosind a pământ reavăn, a carne fiartă şi a şosete umede atârnate deasupra focului, la uscat.

— Ce nai…

Sărind din somn, Gabriel îşi împinse de pe faţă botul îmblănit. Se ridică, frecându-şi disperat buzele cu dosul palmei. Creierul lui înceţoşat de dorinţă şi de somn avu nevoie de câteva secunde pentru a percepe faptul că nu era noapte, ci dimineaţă, şi că fiinţa exuberantă care se zbenguia în patul lui cu siguranţă nu era infirmiera sa.

— Măi să fie, ia te uită! exclamă Samantha de undeva de la picioarele patului, cu vocea copleşită de mândrie. Voi doi de-abia v-aţi cunoscut, iar el deja are o slăbiciune pentru tine!

— Ce dracului este? tună Gabriel, încercând să prindă acel lucru. Un cangur?

Scoase un uff înăbuşit când intrusul sări pe mădularul lui dureros.

Samantha râse.

— Nu fi prostuţ! Este un collie mic şi dulce. Treceam pe lângă căsuţa paznicului terenurilor tale de vânătoare ieri seară, când mi-a ieşit în întâmpinare alergând. Am decis că va fi numai bun.

— Pentru ce? întrebă Gabriel pe un ton sumbru, chinuindu-se să ţină la distanţă creatura zbuciumată. Pentru gustarea de duminică?

— Nu prea cred!

Samantha alungă animalul departe de el. După zgomotele care urmară, el presupuse că ea îl luase efectiv în braţe pe micul monstru.

— El nu este nicio guuustare, nu-i aşa? Nu mitiiteelul nostru pleţios.

Prăbuşindu-se pe perne, Gabriel clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Cine ar fi crezut că limba otrăvită a infirmierei lui era capabilă să rostească asemenea bălmăjeli? Cel puţin nu era nevoit să o privească scărpinând burtica fremătătoare a creaturii sau, şi mai rău, lipindu-şi nasul de nasul acesteia. Emoţia care clocotea în interiorul lui îi era atât de străină, încât îi trebui un minut pentru a o recunoaşte. Era gelos! Gelos pe o javră râioasă, cu blană murdară şi cu o respiraţie care mirosea a leş vechi de trei zile.

— Ai grijă, o avertiză Gabriel în timp ce cloncăniturile şi sărutările continuau. Ar putea să îţi dea purici. Sau vărsat de vânt, mormăi el în barbă.

— Nu trebuie să îţi faci griji în legătură cu puricii. I-am pus pe Peter şi pe Phillip să îl spele în unul dintre cazanele vechi ale lui Meg, afară, în curte.

— Unde ar fi trebuit să rămână, în ceea ce mă priveşte.

— Dar atunci ai fi fost privat de compania lui. Pe când eram o copilă, am locuit o vreme lângă un gentilom în vârstă, care îşi pierduse vederea. Avea un terier micuţ, care era însoţitorul lui permanent. Când valeţii îl duceau la vreo plim

bare scurtă, terierul tropăia întotdeauna înaintea lui, în lesa împodobită cu nestemate, şi îl făcea să ocolească pavelele ridicate şi bălţile noroioase. Dacă vreun cărbune aprins se rostogolea din şemineu pe covor, câinele lătra pentru a le atrage atenţia servitorilor.

Ca la comandă, puiul din braţele ei lătră ascuţit.

Gabriel tresări.

— Ce diavolesc de inteligent! Deşi mă gândesc că ar fi fost preferabil să ardă de viu în propriul pat. Bietul domn a sfârşit şi surd, pe lângă că era orb?

— Vreau să ştii că acel câine i-a fost un prieten devotat şi un însoţitor vesel până în ziua în care bătrânul a murit. Valetul lui i-a spus cameristei noastre că, după ce l-au înmormântat pe bătrân, bietul câine a stat zile în şir în faţa criptei familiei, aşteptându-şi stăpânul mult-iubit să se întoarcă. Vocea îi sună înăbuşit o clipă, ca şi cum şi-ar fi afundat acea gură ispititoare a ei în blana câinelui. Nu este cea mai emoţionantă poveste pe care ai auzit-o vreodată?

Gabriel era mai intrigat de faptul că familia Samanthei fusese destul de înstărită încât să angajeze o cameristă. Insă când o auzi pufnind şi scotocind în buzunarul fustei după o batistă, realiză că era pierdut. Nu se putea apăra nicicum când infirmiera lui sensibilă devenea sentimentală.

Oftă.

— Dacă insişti să am un câine, măcar nu poate fi unul adevărat? Un ogar irlandez sau, poate, un mastif?

— Prea greu de strunit. Acest micuţ te poate urma oriunde. Şi peste tot, adăugă ea şi îşi sublinie punctul de vedere aşezând creatura înapoi în poala lui Gabriel.

El adulmecă dulceaţa de lămâie din blana acesteia, confirmându-şi bănuiala că valetul îmbăiase câinele în parfumul preferat al Samanthei. Animalul îi scăpă printre degete şi alergă la picioarele patului. Mârâind adânc în gât, începu să îi roadă lui Gabriel degetele de la picioare prin cuvertura umplută cu puf de raţă. Gabriel îşi arătă dinţii, mârâind la el.

— Cum ai vrea să îl numeşti? întrebă Samantha.

— În niciun fel care să poată fi rostit în prezenţa unei l ady, răspunse el, smulgându-şi degetul mare din gura câine lui.

— Este un mititel destul de perseverent, observă ea c ând câinele sări pe podea.

Simţind cuvertura dispărând odată cu acesta, Gabriel încercă să o apuce, scos din minţi. Mai lipseau câţiva centi metri şi domnişoara Wickersham ar fi descoperit efectul şoc ant pe care atât visul lui, cât şi râsul ei profund îl avuseseră asupra lui.

— Este mai degrabă încăpăţânat şi nesupus, confirmă Gabriel. Greu de cap. Cu totul imposibil de convins sau de mulţumit. Decis să facă numai ce vrea el, chiar dacă astfel calcă în picioare nevoile şi dorinţele tuturor celor ce îi stau î n cale. Cred că mi-ar plăcea să îl numesc… — buzele lui Ga briel se arcuiră într-un zâmbet în timp ce savura tăcerea ei nerăbdătoare – Sam.

*

În zilele care urmară, Gabriel avu nenumărate ocazii d e a striga câinele oricum în afară de numele lui. În loc să m eargă înaintea sa pentru a-i semnala obstacolele şi potenţia lele pericole, creatura infernală părea să se distreze sărind pe lângă el în cercuri, trecându-i printre picioare şi trântind u-i la pământ bastonul. Dacă ar fi avut orice alt motiv dincol o de exasperarea perpetuă, şi-ar fi bănuit infirmiera că înce rca să îi provoace o căzătură fatală.

Cel puţin nimeni nu o putea acuza de faptul că exager ase. Cu siguranţă câinele era un însoţitor permanent. Indife rent unde mergea Gabriel prin casă, gâfâielile vioaie ale ac estuia şi constantul lip-lip al pernuţelor lui pe podelele de p archet sau de marmură îl urmau. Valeţii nu mai trebuiau să îşi facă griji în legătură cu măturatul sufrageriei după ce Ga

briel mânca. Sam se aşeza direct sub scaunul stăpânului său, prinzând orice firimitură în gura căscată, înainte de a atinge podeaua. Când Gabriel încerca să îşi aşeze capul pe pernă noaptea, o găsea deja ocupată de o minge de blană caldă.

Dacă nu îi gâfâia în ceafă, câinele îi sforăia în ureche. Când Gabriel nu îi mai putea suporta mârâiturile şi şuierăturile, trăgea cuvertura de pe pat şi mergea, împiedicându-se, în camera de zi pentru a dormi.

Într-o dimineaţă se trezi şi descoperi că îi dispăruse câinele. Din păcate, la fel se întâmplase şi cu una dintre cele două cizme ale celei mai bune perechi a lui de încălţări Hessian.

Gabriel coborî scările, folosindu-se de baston pentru a găsi fiecare treaptă. Într-adevăr, era destul de mândru de progresele pe care le făcea în mânuirea lui şi dornic să îşi etaleze îndemânarea crescândă în faţa Samanthei. Însă bastonul elegant nu făcu nimic care să îl împiedice să calce drept în balta caldă de la baza scărilor.

Îşi ridică piciorul încălţat numai cu un ciorap, luptându-se să absoarbă ceea ce tocmai i se întâmplase şi la propriu, şi la figurat. Lăsându-şi capul pe spate, urlă „Sam!” din toţi rărunchii.

Atât câinele, cât şi infirmiera răspunseră chemării lui. Câinele alergă în jurul lui de trei ori, apoi se trânti cu un sunet înfundat pe piciorul lui uscat, în timp ce Samantha exclamă:

— Vai de mine! îmi pare nespus de rău! Phillip trebuia să îl scoată la plimbare prin grădină de dimineaţă. Sau era Peter?

Scuturându-şi piciorul pentru a scăpa de câine, Gabriel înaintă în direcţia vocii ei, ciorapul lui ud lipăind la fiecare pas.

— Nu-mi pasă dacă însuşi arhiepiscopul trebuia să vină din Londra şi să scoată afară mica fiară. Nu vreau să se m

ai împiedice printre picioarele nimănui, nici măcar un minut în plus. Mai ales, nu printre picioarele mele! Ridică un deget în direcţia în care spera să fie uşa, cu toate că se temea că nimerise numai direcţia coridorului. Vreau să îl dai afară din casa mea!

— Ei, haide, acum! Nu este chiar vina micuţului. Ar fi t rebuit să ştii că nu trebuie să umbli prin casă în ciorapi.

— Aş fi putut purta cizmele pe care Beckwith mi le pre gătise, îi explică el cu o răbdare exagerată, dacă le-aş fi găs it pe amândouă. Dar, când m-am trezit, cea dreaptă dispăr use în mod misterios.

O voce bărbătească, debordând de însufleţire, se auzi dinspre uşă:

— Nu vă va veni să credeţi aşa ceva! Priviţi ce tocmai a dezgropat grădinarul!

Capitolul 11

Draga mea Cecily, poate că timiditatea mea înnăscută m-a împiedicat să vorbesc cu câtă îndrăzneală ar fi trebuit – vreau să spun, pentru a te avea numai pentru mine...

— Ce s-a întâmplat? vru să ştie Gabriel, neliniştea lui s porind.

— Oh, nimic, răspunse precipitat Samantha. Este doar Peter, care pălăvrăgeşte despre nu ştiu ce absurditate.

— Nu este Peter, este Phillip, sublinie Gabriel.

— Cum îţi poţi da seama?

Părea sincer uimită că el îi putea deosebi pe cei doi ge meni.

— Peter foloseşte numai un strop de apă de trandafiri la toaleta lui zilnică, în timp ce Phillip se scufundă în ea, nut

rind speranţa că tânăra Elsie îl va remarca. Şi nu am nevoie să văd pentru a-mi da seama că probabil acum este rumen în obraji ca un bujor. Ce ai acolo, tinere? întrebă el, adresându-i-se direct băiatului.

— Nimic care te-ar putea interesa, milord, îl asigură Samantha. Doar un deosebit de încântător… morcov. De ce nu îl duci la bucătărie, Phillip, şi nu îi spui lui Etienne să înceapă să pregătească o tocană bună pentru cină?

Zăpăceala valetului era evidentă în tonul vocii lui.

— Mie mi se pare că arată mai mult ca o cizmă veche a cuiva. Mă întreb cum a ajuns să fie atât de roasă şi îngropată în grădină.

Amintindu-şi cât de frumos îi îmbrăţişa pielea din Corint picioarele, Gabriel de-abia rezistă imboldului de a urla.

Când vorbi din nou, vocea îi era blândă şi atent controlată.

— Voi face ca totul să devină foarte uşor pentru tine, domnişoară Wickersham. Fie dispare câinele – se aplecă suficient de mult pentru a inspira căldura cu aromă de mentă a răsuflării ei –, fie tu.

Ea pufni.

— Ei bine, dacă pui problema astfel… Phillip, vrei, te rog, să îl conduci pe Sam afară, în grădină?

— Sigur, domnişoară. Dar ce să fac cu asta?

— Păi, trebuie să o înapoiem proprietarului ei de drept, bineînţeles.

Înainte ca Gabriel să îşi dea seama ce urma să facă infirmiera lui, cizma plină de noroi şi de salivă întărită îl lovi în piept.

— Mulţumesc, spuse el băţos, ţinând-o la distanţă.

Rotind bastonul în faţa lui, se întoarse şi o porni înapoi spre scări. Însă ieşirea lui demnă fu stricată când ajunse la baza acestora cu un pas mai repede decât se aşteptase. Încremeni, realizând, cu o senzaţie de leşin, că ciorapul lui drept era acum la fel de ud ca şi stângul.

Simţind privirea amuzată a domnişoarei Wickersham pe spatele lui, urcă treptele cu paşi mari, lipăind până sus.

*

Gabriel îşi trase perna peste urechi, dar nici măcar straturile groase de puf nu putură înăbuşi urletele triste care se auzeau prin fereastra dormitorului său. Începuseră în momentul în care capul lui atinsese perna şi nu dădeau vreun semn că ar înceta înainte de ivirea zorilor. Se părea că inimioara câinelui fusese ruptă în două.

Aruncându-se pe spate, Gabriel aruncă perna înspre fereastră. O linişte încărcată de reproşuri plana deasupra restului casei. Probabil că domnişoara Wickersham era ghemuită în patul ei, dormind somnul dulce al celor virtuoşi. Aproape că o putea vedea acolo, şuviţele mătăsoase ale părului ei despletit revărsându-se pe pernă, acele buze ale ei moi ca nişte petale deschizându-se la fiecare respiraţie. Însă până şi în imaginaţia lui umbrele îi acopereau trăsăturile delicate.

Probabil că îşi spălase parfumul de lămâie şi verbină de pe piele în timp ce se pregătea pentru culcare, lăsând numai dulceaţa esenţială a mirosului ei. Era mai bogată şi mai îmbătătoare decât ar fi putut fi vreodată orice aromă cumpărată, promiţând o grădină de desfătări pământeşti căreia nu i-ar fi putut rezista niciun bărbat.

Gabriel gemu, simţindu-şi trupul dureros din cauza frustrării şi a dorului. Dacă acel câine nu se liniştea în curând, avea să urle împreună cu el.

Azvârlind cât colo pătura, se ridică şi păşi spre fereastră. Bâjbâi după încuietoare, apoi trase de cercevea, alegându-se cu o aşchie în degetul mare pentru strădaniile lui.

— Sst! şuieră el în golul de sub fereastră. Fie-ţi milă, nu ai putea, te rog, să taci?!

Urletele câinelui încetară dintr-odată. Se auzi un scân

cet plin de speranţă, apoi se făcu linişte. Răsuflând uşurat, Gabriel se întoarse spre pat.

Urletele reîncepură, de două ori mai sfâşietoare decât înainte.

Gabriel trânti fereastra, apoi o porni spre pat şi orbecăi după halatul atârnat pe tăblia de la picioarele acestuia. Ieşi furios din cameră, fără a se mai sinchisi să îşi găsească bastonul.

— Să le fie învăţătură de minte dacă mă rostogolesc pe scări şi îmi rup gâtul, mormăi el în timp ce cobora, pipăind treptele, târându-se centimetru cu centimetru. În loc să plângă pe mormântul meu, câinele ăsta probabil că l-ar u, da. Ar trebui să îi ordon paznicului să împuşte blestemăţia asta.

După ce se împiedică de un divan şi îşi zgârie gambele în piciorul curbat al unui scrin bombat, reuşi să descuie una dintre ferestrele franceze din bibliotecă.

Când deschise fereastra, aerul răcoros al nopţii îi mângâie pielea. Şovăi, împotrivindu-se să îşi expună chipul devastat la lumina impasibilă a lunii.

Dar acele urlete jalnice continuară, trezind ceva îngropat adânc în sufletul lui. În ceea ce îl privea, nu apăruse luna.

Îşi urmă drumul de-a lungul terasei acoperite cu lespezi de piatră, dalele desprinse rănindu-i tălpile goale, apoi păşi pe iarba umezită de rouă, urmând sunetele. Ajunsese aproape la capătul răbdării când noaptea deveni tăcută. Atât de tăcută încât putu auzi orăcăitul îndepărtat al unei broaşte de pe iaz şi murmurul aspru al propriei lui răsuflări.

Lăsându-se în genunchi, bătu uşor pământul din jurul lui cu ambele mâini.

— Oh, pentru numele Cerului, unde eşti, javră mică? Dacă nu aş fi vrut să te găsesc, m-ai fi umplut de bale.

Un tufiş din apropiere foşni şi un mănunchi tare de blană îi sări în braţe de parcă ar fi fost aruncat dintr-un tun. Scâncind bucuros, micul collie se ridică pe labele din spate şi î

ncepu să îi scalde chipul lui Gabriel în sărutări calde şi umede.

— Gata, gata, şopti el, luând în braţe animalul care tremura. Nu este nevoie să devii sentimental cu mine. Tot ce vreau este să mă odihnesc cum se cuvine în noaptea asta.

Ţinând încă în braţe câinele, Gabriel se ridică, clătinându-se, şi începu să parcurgă lungul drum înapoi către camera sa. Trebui să recunoască faptul că, având acel corp mic şi cald cuibărit sub bărbie, noaptea nu mai părea atât de neagră şi nici drumul atât de lung.

*

Nici măcar Samantha nu îndrăzni să comenteze în dimineaţa următoare, când Gabriel coborî împreună cu Sam, care îi tropăia voios la călcâie. Deşi încă bombănea despre faptul că acel câine i se împiedica mereu printre picioare, ori de câte ori credea că nu se uita nimeni, ea îl surprindea mângâind urechile mătăsoase ale puiului sau scăpând sub masă o anume bucată de carne special aleasă.

La sfârşitul acelei săptămâni, Gabriel putea străbate labirintul format din piese de mobilier fără să scrijelească niciun picior de masă şi fără să sortească pieirii prin rostogolire nicio zeiţă din marmură sau păstoriţă din porţelan. Încântată de progresele lui, Samantha hotărî că venise timpul pentru următoarea lor lecţie.

În acea seară, Gabriel se trezi plimbându-se încoace şi încolo prin faţa uşilor sufrageriei, după fiecare pas stomacul lui agitat făcându-l să se simtă din ce în ce mai mult ca un animal în cuşcă. Ajunsese acolo la ora obişnuită pentru cină numai pentru a fi anunţat de către un Beckwith care nu îşi găsea cuvintele potrivite că servirea mesei fusese amânată şi că trebuia să aştepte în faţa uşilor până când avea să fie chemat.

Strângând mânerul bastonului, Gabriel îşi lipi o ureche

de uşă, intrigat de foşnetele şi de clinchetele misterioase care se auzeau dinăuntru. Atât curiozitatea, cât şi un sentiment rău-prevestitor îi crescură când recunoscu murmurul blând, totuşi poruncitor, al infirmierei lui.

Gabriel era atât de absorbit în încercarea de a-i înţelege cuvintele încât nu îl auzi pe Beckwith apropiindu-se de uşă. Când majordomul o deschise, aproape că se prăvăli, cu capul înainte, în cameră.

— Bună seara, milord, îl întâmpină Samantha de undeva din stânga lui, amuzamentul desluşindu-i-se în voce. Sper că ne vei ierta întârzierea. Îţi apreciez răbdarea.

Încruntându-se, Gabriel înfipse vârful bastonului în podea, luptându-se să îşi recâştige atât echilibrul, cât şi demnitatea.

— Începeam să mă întreb dacă avea să fie o cină servită la miezul nopţii. Sau, poate, un mic dejun luat foarte devreme. Îşi înălţă fruntea, dar nu auzi gâfâitul cunoscut care îi însoţea de obicei fiecare masă. Ce aţi făcut cu Sam? Este prea mult să sper că este frumos aşezat pe un platou de argint, cu un măr în gură?

— În seara asta, Sam va cina în sala servitorilor. Dar nu te teme pentru el. Peter şi Phillip au promis să arunce o cantitate considerabilă de mâncare sub scaunele lor. Sper că mă vei ierta pentru că l-am izgonit, însă m-am gândit că a sosit momentul să te reobişnuieşti cu felul în care te simţi când eşti înconjurat de capcanele civilizaţiei. Un zâmbet îi încălzi vocea. Aşa că, în acest scop, masa a fost acoperită cu o pânză albă ca zăpada. Trei sfeşnice ramificate din argint au fost aşezate de-a lungul ei, pe fiecare dintre ele aflându-se câte patru lumânări subţiri de ceară, care aruncă o strălucire ospitalieră peste cele mai elegante vase de porţelan, cristal şi argint pe care doamna Philpot le-a putut găsi.

Gabriel nu avu nevoie de prea multă imaginaţie pentru a-şi închipui tabloul fermecător pe care i-l descrisese Samantha. Exista un singur neajuns. Chiar dacă ţinea bastonul î

n mână, se temea să facă fie şi un singur pas spre masă, în grozit să nu se ciocnească de ceva care s-ar fi putut sparge sau să nu îşi dea foc.

Simţindu-i ezitarea, Samantha îl strânse cu blândeţe de cot.

— Dacă îmi permiţi, te voi însoţi până la scaunul tău. Mi-am luat libertatea de a te aşeza în capul mesei, acolo unde îţi este locul.

— Asta înseamnă că tu vei servi cina în sala servitorilor, acolo unde este locul tău? întrebă el în timp ce ea îl conducea în jurul mesei.

Ea îl lovi uşurel cu palma peste braţ.

— Nu fi ridicol. Nici prin cap nu-mi trece să te privez de compania mea.

La îndemnul ei, se lăsă să alunece pe scaun. Când o auzi ocupând scaunul din dreapta lui, îşi împreună stânjenit mâinile în poală. Uitase ce trebuia să facă cu ele când nu înşfăcau mâncarea. Dintr-odată, i se păreau prea mari şi stângace pentru încheieturile lui.

Spre marea lui uşurare, unul dintre servitori sosi imediat cu primul fel de mâncare.

— Friptură din piept de curcan, cu ciuperci sălbatice, îl lămuri Samantha, în timp ce valetul îi aşternea o porţie pe farfurie.

Aroma suculentă ajunse la nasul lui Gabriel, făcându-l să-i lase gura apă. Aşteptă până când îl auzi pe valet plecând, apoi îşi întinse mâna spre farfurie. Samantha îşi drese vocea cu asprime.

El îşi retrase mâna, simţindu-se mustrat pe bună dreptate.

— Furculiţa este în stânga ta, milord. Cuţitul – în dreapta.

Oftând, Gabriel pipăi faţa de masă pe lângă farfurie, până când îşi găsi furculiţa. În mâna lui părea să atârne cu o greutate necunoscută şi care o făcea dificil de folosit. Prima

dată când încercă să o înfigă în porţia din farfurie, rată cu t otul mâncarea. Argintul scoase un sunet strident când zgâri e porţelanul scump, făcându-l să tresară. Mai avu nevoie de încă trei încercări pentru a dibui o singură ciupercă. După c e vână acea bucăţică enervantă prin farfurie aproape un mi nut, în sfârşit reuşi să o străpungă cu furculiţa şi să şi-o duc ă la gură.

Savurându-i gustul înţepător, întrebă:

— Cum eşti îmbrăcată, domnişoară Wickersham?

— Scuză-mă? întrebă ea, luată complet prin surprinde re de întrebarea lui.

— Ai descris toată sufrageria. De ce nu şi pe tine? Din câte ştiu, ai putea sta aici în cămăşuţă şi ciorapi.

Înţepând o altă ciupercă, Gabriel îşi plecă fruntea pent ru a-şi ascunde un zâmbet provocat de acea imagine delicio s de imorală.

— Nu prea cred că înfăţişarea mea este un subiect de discuţie potrivit în timpul mesei, răspunse Samantha, vocea devenindu-i tăioasă. Poate că ar fi trebuit să ne începem se ara cu o lecţie despre dialogurile civilizate.

Gabriel ar fi preferat să azvârle vasele de pe masă şi s ă îi dea o lecţie despre lipsa de civilizaţie a prel…

Înghiţi ciuperca, punând capăt acelui primejdios şir de gânduri.

— Fă-mi pe plac, de ce nu? Cum m-aş putea angaja în tr-un dialog civilizat cu o lady, când nici măcar nu mi-o pot i magina?

— Prea bine, spuse ea înţepată. Se întâmplă ca în ace astă noapte să port o rochie de seară croită din mătase nea gră. Are un guler destul de înalt, în stilul elisabetan, şi un şa l de lână care să mă apere de frig.

El se cutremură.

— Pare o rochie pe care mătuşa necăsătorită a cuiva ar putea să o poarte la vreo înmormântare. Mai ales a ei îns eşi. Ţi-au plăcut dintotdeauna asemenea culori sumbre?

— Nu dintotdeauna, răspunse încet Samantha.

— Şi ce-mi spui despre părul tău?

— Dacă trebuie să ştii, replică ea, exasperarea fiind evidentă în vocea ei, l-am prins într-un coc la ceafă şi l-am acoperit cu o plasă de dantelă neagră. Este un stil pe care îl găsesc foarte practic.

Gabriel se gândi un moment, după care clătină din cap.

— Îmi pare rău. Pur şi simplu, nu se potriveşte deloc.

— Te rog să mă ierţi?

— Nu pot suporta să mi te imaginez îmbrăcată în veşminte de văduvă. Îmi strică pofta de mâncare. Cel puţin am fost cruţat de o descriere a pantofilor tăi, care sunt sigur că reprezintă culmea sensibilităţii.

Auzi un foşnet slab, ca şi cum Samantha ar fi ridicat faţa de masă pentru a trage cu ochiul dedesubt, însă ea nu se apără în niciun fel.

El se lăsă pe spate în scaun, scărpinându-şi barba nerasă de câteva zile.

— Cred că porţi ceva în scandalosul nou stil francez – o muselină de culoarea smântânii, poate, cu talie înaltă şi cu un corsaj jos, croit în formă de pătrat, dintr-un material menit să îmbrăţişeze cu delicateţe corpul feminin, în toată splendoarea lui. Îşi îngustă privirea. Şi nu mi te imaginez purtând un şal, ci o eşarfă din caşmir, moale ca aripile îngerilor, înfăşurată chiar deasupra acelei adâncituri delicios de sărutat din curbura cotului. Tivul îţi mângâie gleznele, fiind tăiat exact la înălţimea nimerită pentru a descoperi privirii o străfulgerare jucăuşă a ciorapilor roz de mătase la fiecare pas pe care îl faci.

Aşteptă ca ea să îi întrerupă tirada scandaloasă cu un protest revoltat, însă se părea că era aproape hipnotizată de tonul răguşit al vocii lui.

— În picioare porţi o pereche de pantofi din mătase roz, extrem de frivoli, potriviţi pentru nimic altceva decât pen

tru a pluti printr-o sală de bal şi a dansa toată noaptea. O p anglică asortată a fost împletită prin cocul tău înalt de bucl e aranjate în dezordine cu mare artă, câteva fiind lăsate să îţi încadreze obrajii, aproape ca şi când de-abia ai fi ieşit din baie.

Timp îndelungat nu se auzi absolut niciun sunet. Când Samantha vorbi, în sfârşit, vocea îi sună întretăiat, astfel în cât lui Gabriel îi veni să rânjească.

— Cu siguranţă, nimeni nu te poate acuza de lipsa im aginaţiei, milord. Sau de o familiaritate mai degrabă scanda loasă cu veşmintele feminine.

El ridică un umăr într-un gest sfios.

— O consecinţă a faptului că, în tinereţe, mi-am petre cut prea mult timp încercând să le scot.

O auzi cum înghiţea în sec.

— Poate că ar fi mai bine să mâncăm înainte de a te si mţi obligat să îmi descrii lenjeria imaginară.

— Nu va fi nevoie, răspunse el pe un ton mătăsos. Nu porţi aşa ceva.

Răsuflarea bruscă a Samanthei şi clinchetul violent de argint pe porţelan îl preveni că ea îşi umpluse gura pentru a nu mai fi nevoită să îi îndure obrăznicia.

Dorindu-şi să fi putut face acelaşi lucru, Gabriel împun se încă o dată în farfurie. Reuşi să străpungă o bucată de ca rne, dar îşi putu da seama, după greutatea acesteia, că era mult prea mare pentru a şi-o duce la buze fără să îşi atragă o mustrare. Strângând din dinţi, oftă. Curcanul nu ar fi putu t fi mai buclucaş nici dacă ar fi alergat încoace şi încolo pe masă, ţipând şi dând din aripi. Dacă nu intenţiona să flămâ nzească până dimineaţa, se părea că nu avea de ales decât să se folosească de cuţit.

Pipăi în partea dreaptă a farfuriei, însă înainte de a pu tea găsi mânerul cuţitului, lama acestuia alunecă fin peste buricul degetului lui mare.

— La naiba cu toate! blestemă el, vârându-şi degetul t

ăiat între buze.

— Vai de mine! strigă samantha sincer mâhnită. Te-ai rănit?

Auzi scârţâitul scaunului ei când se ridică.

— Nu o face! i-o trânti el, agitând furculiţa în direcţia ei de parcă ar fi fost o spadă. Nu am nevoie de mila ta. Am nevoie însă de ceva mâncare în stomac pentru că, dacă mi se va face mai foame de atât, s-ar putea să te mănânc pe ti ne.

O auzi aşezându-se înapoi pe scaun.

— Nu m-am gândit, spuse ea încet. Şi nu îmi permiţi c el puţin să îţi tai carnea?

— Nu, mulţumesc. Doar dacă nu cumva plănuieşti să mă urmezi peste tot pentru tot restul vieţii mele, să îmi tai carnea şi să mă ştergi pe bărbie, ar fi bine să învăţ să mă d escurc singur.

Trântind furculiţa, Gabriel se întinse după cupa sa, sp erând că o gură sănătoasă de vin ar fi putut să îi mai ştearg ă din ruşinea de a fi fost un bădăran atât de neîndemânatic. Dar încercarea lui stingheră nu reuşi decât să răstoarne cup a. Nu avu nevoie de vedere, numai de suspinul speriat al Sa manthei, pentru a şti că vinul se vărsase pe faţa de masă al bă ca zăpada şi în poala ei.

Sări în picioare, ruşinea, foamea şi frustrarea scoţând, în sfârşit, ceea ce era mai rău din el.

— Este o nebunie! Mi-ar fi mult mai bine dacă aş cerşi la vreun colţ de stradă decât să mă prefac că mai am încă o nenorocită de speranţă de a mă prezenta ca un gentilom! Iz bi cu un pumn în masă, făcând să zăngăne vasele din porţel an. Ştiai că doamnele obişnuiau să se întreacă pentru privil egiul de a sta lângă mine la cină? Că rivalizau pentru a-mi p rimi atenţiile, de parcă ar fi fost nişte bomboane rare şi deli cioase? Ce femeie şi-ar mai dori compania mea acum? Nu a r avea la ce să se aştepte în afară de câteva mârâieli ursuz e şi de o poală plină cu vin roşu. Asta numai dacă nu cumv

a, din neatenţie, îi voi da foc la bucle până să fie servită cina!

Strângând în pumni faţa de masă, trase cu putere de ea, rostogolind pe podea toate vasele de porţelan, toate cupele din cristal, toate eforturile lăudabile ale Samanthei, cu un zgomot asurzitor.

Gabriel simţi un curent de aer în spate, ca şi când cineva ar fi dat fuga înăuntru.

— Este în regulă, Beckwith, spuse Samantha pe un ton liniştit. Majordomul trebuie să fi ezitat, pentru că ea adăugă, adoptând un timbru care nu suporta contrazicere: Voi avea eu grijă.

Apoi Beckwith şi curentul de aer dispărură, lăsându-l singur din nou. Gabriel rămase în picioare acolo, în capătul mesei, îmbujorat şi respirând cu greutate. Voia ca Samantha să urle la el, să îi spună ce monstru devenise. Voia ca ea să îi spună că nu mai putea fi ajutat, că pentru el nu mai exista nicio speranţă. Poate că atunci ar fi putut înceta să mai încerce, să mai lupte…

În schimb, îi simţi umărul atingându-i coapsa când ea îngenunche la picioarele lui.

— După ce voi curăţa toate astea, zise ea încet printre zgomotele înăbuşite de sticlă spartă şi de cioburi de porţelan, voi cere o altă porţie.

Calmul ei controlat, refuzul ei de a-l lăsa să o scoată din fire îl înfuriară şi mai mult. Bâjbâind după încheietura ei, Gabriel o ridică cu o smucitură şi o lipi de pieptul lui care tresălta puternic.

— Pari destul de capabilă să te pierzi cu firea când îi aperi pe proştii naivi care îţi servesc regele şi ţara, şi totuşi nu te aperi pe tine însăţi. Nu ai pic de inimă? tună el. Niciun sentiment?

— Oh, ba am sentimente! ţipă ea drept răspuns. Simt fiecare înţepătură usturătoare a limbii tale, fiecare remarcă tăioasă. Dacă nu aş fi avut sentimente, cu siguranţă nu mi-

aş fi pierdut întreaga zi încercând să fac din cină o experienţă plăcută pentru tine. Nu m-aş fi trezit în zori pentru a-l chestiona pe bucătarul tău în legătură cu felurile tale de mâncare preferate. Nu mi-aş fi petrecut întreaga dimineaţă cutreierând prin păduri după anumite ciuperci suculente. Şi cu siguranţă nu mi-aş fi petrecut jumătate din după-amiază încercând să mă hotărăsc care set de porţelanuri ar arăta mai bine pe masa ta – Worcester sau Wedgwood. Gabriel îi putu simţi trupul zvelt tremurând de emoţie. Da, am sentimente. Şi am şi o inimă, milord. Pur şi simplu nu am nici cea mai mică intenţie de a-ţi permite să mi-o frângi!

În timp ce se smulgea din strânsoarea lui, ceva fierbinte şi umed îi stropi mâna lui Gabriel. Îi auzi paşii grăbiţi strivind sticla spartă, apoi auzi uşa trântindu-se.

Ştiind că era complet singur, Gabriel îşi atinse dosul palmei cu limba, simţind un gust sărat. Prăbuşindu-se pe scaun, îşi cuprinse capul în palme.

— A avut dreptate într-o singură privinţă, prost neîndemânatic ce eşti, bombăni pentru sine. Cu siguranţă ţi-ar prinde bine o lecţie despre dialogul civilizat la cină.

Trecu mult timp până când Gabriel simţi o mână caldă aşezându-i-se pe umăr.

— Milord? Vă pot ajuta?

Vocea lui Beckwith tremură uşor, ca şi cum s-ar fi pregătit deja pentru un refuz brutal.

Gabriel îşi ridică încet capul.

— Ştii, Beckwith, răspunse el, ducându-şi o mână spre spate pentru a lovi uşurel mâna devotatului servitor, cred că ai putea, într-adevăr.

Capitolul 12

Draga mea Cecily, nu am cuvinte pentru a-ţi spune cât de uşurat mă simt deoarece tu susţii că admiri îndrăzneala la un bărbat...

Samantha era îmbufnată.

Nu prea îi stătea în fire să se comporte astfel. Chiar şi în copilărie, rareori se văzuse nevoită să recurgă la obrăznicii pentru a obţine ceea ce voia. De obicei, nu avea nevoie decât de un zâmbet dulce şi de un argument logic pentru a-şi îndupleca mama şi tatăl. Insă acum nu mai avea nicio speranţă de a primi vreodată ceea ce îşi dorea.

Timp de trei zile, abia ieşise din dormitorul ei, numai pentru a lua masa cu servitorii, în sala lor de la subsol. Ducea o carte cu ea tot timpul. Dacă i se părea că vreunul dintre ei fie şi numai se gândea să se apropie de ea, îşi băga nasul în carte până când acela pleca, luându-şi privirile lungi şi suspinele îngrijorate cu el.

Ştia că se purta ca un copil, că, neîndeplinindu-şi sarcinile, îi oferea lui Gabriel nenumărate motive pentru a-i cere lui Beckwith să îi trimită un mesaj tatălui său şi să o concedieze. Dar nu se mai putea convinge să îi pese de ceva.

Când îşi dăduse seama că şi el o evita cu la fel de multă râvnă pe cât îl evita ea pe el, nu se simţise mai bine. Se părea că numai gândul de a o întâlni din întâmplare îl indispunea atât de tare, încât poruncise ca uşile salonului să fie închise şi încuiate ori de câte ori se retrăgea acolo. Samantha trecea în grabă pe lângă acele uşi, hotărâtă să nu ia în seamă şirul de bufnituri stranii, presărat de strigăte nervoase, care îi ajungeau la urechi.

Beckwith şi doamna Philpot păreau la fel de indiferenţi la suferinţa ei. De două ori îi găsise înghesuiţi într-un colţ îndepărtat, şuşotind aiuriţi. Când o zăriseră, îşi închiseseră g

urile, având o privire vinovată, şi se îndepărtaseră zoriţi, mormăind ceva despre o sarcină urgentă, cum ar fi fost să lustruiască polonicul pentru supă sau să se asigure că Meg punea suficient apret la feţele de masă. Samantha se gândea că discutau despre cea mai drăguţă formă de a o anunţa că ar fi trebuit să înceapă să îşi caute o altă slujbă.

Descoperi că se putea bucura de somn tot atât de greu ca şi de linişte. În a treia noapte după cearta cu Gabriel, stătea în pat, holbându-se la tavan, când stomacul ei începu să se frământe. Cum îşi irosise deja jumătate din noapte foindu-se în aşternuturi, se hotărî să se furişeze la subsol şi să şterpelească o plăcintă rece cu carne din bucătăriile părăsite.

Trecea pe lângă salon când îi ajunseră la urechi acordurile înăbuşite ale unui cântec. Spunându-şi că era foarte curios că uşile erau închise deşi era trecut cu mult de miezul nopţii, îşi lipi urechea de unul dintre panelurile lor aurite.

Nu îşi pierdea minţile. Sunetul pe care îl auzise era, într-adevăr, muzică. Într-o oarecare măsură. Un bărbat fredona, în timp ce o femeie îl acompania cu triluri de soprană.

Înainte să poată recunoaşte cuvintele cântecului, bărbatul începu să recite un staccato:

— Un, doi, trei, patru… un, doi, trei, patru…

Se auzi un trosnet nemaipomenit. După o tăcere destul de lungă şi misterioasă, paşi apăsaţi se îndreptară repede spre uşă.

Samantha ţâşni ca o săgeată spre foaier, de-abia reuşind să se ascundă în spatele unei statui din marmură, în mărime naturală, a lui Apolo, înainte ca una dintre uşi să se lovească de perete.

Beckwith ieşi din camera întunecată, oftând uşor, cu firele de păr răzleţe ciufulite parcă de degetele unei femei. Gura Samanthei se deschise de surpriză când doamna Philpot îl urmă, netezindu-şi şorţul şi potrivindu-şi o şuviţă despletită după ureche.

Menajera îşi ridică nasul patrician în aer.

— Noapte bună, domnule Beckwith.

— Somn uşor, doamnă Philpot, răspunse acesta, făcându-i o plecăciune adâncă.

Pe când cei doi o porniră în direcţii diferite, Samantha ieşi din spatele statuii, cu gura încă deschisă. Nu s-ar fi mirat dacă Elsie şi Phillip s-ar fi năpustit afară din salon, îmbujoraţi şi chicotind, însă niciodată nu i-ar fi bănuit pe majordomul serios şi pe menajera severă că ar fi putut să se dedea la întâlniri romantice în miez de noapte. Se părea că personalul în vârstă de pe domeniul Fairchild Park era mai norocos în dragoste decât ea. Clătinând din cap, se furişă înapoi pe scări, pofta de mâncare dispărându-i.

*

Pe la începutul după-amiezii următoare, dispoziţia posomorâtă a Samanthei începuse să o calce pe nervi până şi pe ea. Înşfăcându-şi şalul, se hotărî să facă o plimbare lungă prin parcul domeniului, sperând că norii care alergau pe cer şi vântul răcoros de aprilie aveau să îi scoată din cap toate gândurile legate de Gabriel.

Când se întoarse, găsi pe patul ei o cutie mare, dreptunghiulară, din lemn.

Aruncându-şi şalul pe cel mai apropiat scaun, se apropie cu grijă de cutie. Poate că Beckwith poruncise să îi fie trimisă pentru a o ajuta să îşi pună lucrurile în ordine, în timp ce ea făcea pe nepăsătoarea.

Deschise uşor capacul cutiei. Un suspin nedorit îi scăpă printre buze. Cuibărită între marginile parfumate din lemn de santal era o rochie demnă de o lady, muselina delicată având nuanţa bogată a cremei de frişcă. Neputând rezista tentaţiei, Samantha ridică rochia şi şi-o potrivi în talie.

Nu mai văzuse ceva atât de rafinat de foarte mult timp. Mânecile scurte şi bufante ale rochiei erau tivite cu o bro

derie de dantelă galbenă şi o panglică lată de satin încreţea materialul imediat sub curbura sânilor. Corsetul pătrat era croit suficient de jos pe talie pentru a atrage privirile bărbaţilor. Deoarece materialul era atât de uşor încât părea aproape diafan, numai cea mai fină şi mai feminină lenjerie ar fi putut fi purtată pe sub fusta clasic drapată a rochiei.

De la umerii străvezii şi până la trena graţioasă care se revărsa pornind de la tivul din dantelă, rochia nu i s-ar fi putut potrivi mai bine Samanthei nici dacă ar fi fost cusută special pentru ea de către una dintre cele mai cunoscute modiste din Paris.

Cred că porţi ceva în scandalosul nou stil francez.

În tâmp ce timbrul răguşit de bariton al lui Gabriel îi desfăta simţurile, ea zări invitaţia de pergament care căzuse dintre faldurile rochiei.

Îmbrăţişând încă rochia, scoase invitaţia din cutie, recunoscând scrisul îngrijit al lui Beckwith.

— Lordul Sheffield doreşte să îi acordaţi plăcerea companiei dumneavoastră la cină, în această seară, la ora opt fix, şopti ea.

Scăpând invitaţia printre degete, aşeză rochia uşor pe pat, dându-şi seama cât de ridicol trebuia să fi arătat pe lângă veşmintele ei din lână cafenie.

Nu avea de ales decât să îi refuze darul lui Gabriel şi invitaţia. Nu era una dintre amantele lui de odinioară, care să poată fi îmbunată cu daruri scumpe şi cuvinte mieroase. Privirea ei dornică fu însă atrasă înapoi spre cutie. Fusese atât de fermecată de rochie încât nu terminase cu explorarea comorilor ascunse în ea.

Apoi întinse iarăşi mâna spre cutie, descoperind că degetele mângâiau…

… o eşarfă din caşmir, moale ca aripile îngerilor, înfăşurată chiar deasupra acelei adâncituri delicios de sărutat din curbura cotului.

Samantha îşi trase mâna înapoi. Cum putea un orb să

ştie despre acea adâncitură? Pentru că orice femeie o avea, îşi aminti ea cu asprime. Probabil că Gabriel sărutase o mulţime dintre ele înainte de a-şi pierde vederea.

Înhăţă capacul, hotărâtă să închidă acea cutie a Pandorei înainte ca altă tentaţie, şi mai seducătoare, să îi apară în faţa ochilor.

În picioare porţi o pereche de pantofi din mătase roz, extrem de frivoli, potriviţi pentru nimic altceva decât pentru a pluti printr-o sală de bal şi a dansa toată noaptea.

— Nu pantofii, murmură Samantha, degetele încolăcindu-i-se pe marginea capacului. Doar nu poate fi atât de diabolic!

Lăsând capacul pe pat, dădu la o parte eşarfa, prudentă. Un geamăt deznădăjduit printre buze. Pantofii îndesaţi pe fundul cutiei aveau culoarea pală, trandafirie, din obrajii unei femei, fiind atât de încântători şi delicaţi încât păreau mai potriviţi pentru picioarele unei zâne decât pentru ale unei muritoare.

Privirea Samanthei se plecă spre botinele ei din piele dură. Erau şi mai zgâriate, şi mai prăfuite decât de obicei după marşul nervos prin parcul domeniului. Aruncă iarăşi o privire spre pantofi, muşcându-şi buza. Sigur nu ar fi făcut nimic rău dacă i-ar fi încercat. Până la urmă, care ar fi fost şansele să i se potrivească? Apucând de o cataramă, Samantha se trânti pe covor şi începu să îşi descheie ghetele.

*

Samantha se obişnuise să se plimbe prin conac clămpănind din ghetele ei practice. Cu pantofii delicaţi, cu tocuri joase, legaţi în jurul gleznelor, simţi că parcă plutea în josul scărilor lungi, curbate. Se privi pe furiş în oglinzile care tapetau coridorul în timp ce se îndrepta spre foaier. Nu s-ar fi mirat să vadă o pereche de aripi străvezii înălţându-i-se din umerii de culoarea laptelui, pe jumătate dezgoliţi de rochia e

legantă.

Cu fusta graţioasă care i se ondula în jurul gleznelor, nu mai simţea că era infirmiera sensibilă a lui Gabriel, ci o tânără prostuţă, cu inima plină de speranţă. Numai ea ştia cât de periculoasă putea fi acea speranţă. Întorcându-se spre sufragerie, Samantha îşi scoase ochelarii simpli din buzunarul rochiei şi şi-i puse pe nas cu un gest sfidător.

Cu toate că nu se vedea niciun servitor prin preajmă, nu putea scăpa de senzaţia că era urmărită, că auzea uşi deschizându-se şi închizându-se fără zgomot în urma ei. În timp ce trecea prin salon, ar fi putut jura că auzise un suspin plin de dor, apoi chicotitul încântat al lui Elsie, înăbuşit degrabă. Se răsuci şi văzu că uşile salonului erau întredeschise. Camera întunecată părea pustie.

Ajunse în dreptul sufrageriei tocmai când ceasul de la etaj începu să bată ora opt. Uşile impozante de mahon erau închise. Samantha şovăi, nefiind sigură de cum avea să fie primită. Probabil că Gabriel se simţise ca un cerşetor la propriul lui ospăţ în timp ce aştepta ca ea să îl cheme, cu câteva nopţi în urmă.

Potolindu-şi emoţia, îşi aranjă eşarfa, apoi ciocăni cu fermitate în uşă.

— Intră.

Samantha acceptă invitaţia aspră şi îl găsi pe tânărul prinţ din portret stând în capul mesei, scăldat de lumina tremurătoare a lumânărilor.

Capitolul 13

Draga mea Cecily, ar trebui să te previn că îmi încurajezi îndrăzneala pe propriul tău risc…

Bărbatul care stătea în capul mesei lungi ar fi putut face cinste cu uşurinţă oricărei sufragerii sau oricărui salon din Londra. De la acul împodobit cu un diamant scânteietor care îi prindea faldurile imaculate ale lavalierei albe ca zăpada, până la ciucurii veseli din piele ai celei de-a doua perechi preferate de încălţări Hessian, oferea o privelişte care l-ar fi făcut pe orice valet personal să strălucească de mândrie. Gulerul dantelat şi manşetele îi erau perfect scoase în evidenţă de fracul albastru-închis, perfect croit, şi de o pereche de pantaloni cenuşii care îi îmbrăcau şoldurile înguste de parcă ar fi fost o a doua piele.

Părul lui lung, deloc la modă, îi fusese prins la spate cu un şnur de catifea neagră, reliefându-i linia puternică a bărbiei şi trăsăturile năucitoare ale chipului. Lumina lumânărilor îi îndulcea contururile crestate ale cicatricei şi îi masca goliciunea privirii.

Inima Samanthei se strânse de un dor pe care nu îşi putea permite să îl simtă.

— Sper că nu te-am lăsat să aştepţi, milord, spuse ea, făcând o reverenţă pe care el nu o putea vedea. Plănuisem să cinez în sala servitorilor. Unde îmi este locul.

Colţul drept al gurii lui se ridică într-un început de zâmbet.

— Nu va fi necesar. În această seară nu eşti infirmiera mea. Eşti oaspetele meu.

Cu o nemărginită grijă, Gabriel înaintă spre scaunul din dreapta sa şi îl trase, ridicând o sprânceană arămie în semn de invitaţie. Samantha şovăi, ştiind că ar fi fost mult, mai în siguranţă dacă ar fi rămas în capătul opus al mesei, la o distanţă considerabilă de el. Însă expresia de pe chipul lui Gabriel era atât de plină de speranţă copilărească, încât se trezi înconjurând masa pentru a i se alătura. Când el se aplecă pentru a o ajuta să îşi împingă, fără efort, scaunul sub

masă, îşi dădu foarte bine seama de forţa braţelor lui musculoase, de căldura care se răspândea din pieptul lui lat.

El se aşeză pe propriul scaun.

— Sper că nu te deranjează setul de porţelan Worcester. Mă tem că setul Wedgwood a suferit un accident nefericit.

Şi buzele Samanthei se curbară într-un surâs.

— Ce tragedie!

Aruncând o privire în jur, observă că bufetul era gol şi că pe masa frumos decorată erau aranjate vase cu diferite feluri de mâncare, la toate putându-se ajunge uşor. Puse ochii pe un platou atrăgător, plin cu căpşune proaspete.

— Nu văd pe nimeni care să ne servească. Le-ai dat liber şi celorlalţi servitori în noaptea asta?

— M-am gândit că merită un răgaz de la îndatoririle lor. Au fost foarte harnici săptămâna aceasta.

— Cred şi eu. Trebuie să le fi luat ore întregi de muncă numai pentru a face această rochie.

— Din fericire, se foloseşte atât de puţin material la modelele croite după noul stil încât Meg a putut să termine rochia după ce a petrecut numai una sau două nopţi albe.

— Şi câte nopţi albe ai petrecut tu, milord?

În loc să răspundă, Gabriel se întinse după sticla de vin roşu care se afla între ei. Samantha îşi înşfăcă şerveţelul, pregătindu-se pentru ce era mai rău, însă mâna lui se strânse cu dibăcie în jurul gâtului graţios al sticlei. Ea privi surprinsă, cu gura deschisă, cum el turnă câte o gură sănătoasă de lichid rubiniu în fiecare dintre cupele lor, fără să verse nici măcar o picătură pe faţa de masă imaculată.

— Îmi dau seama că nu numai servitorii au fost harnici săptămâna aceasta, remarcă ea încet, luând o înghiţitură din vinul roşu şi aromat.

— Te pot servi? întrebă el, apucând lingura dintr-un castron de argint cu tocană de pui.

— Desigur, murmură ea, privind vrăjită cum punea cât

e o porţie exactă în farfuriile amândurora.

Ignorând cuţitul şi furculiţa, el alese propria lingură şi începu să mănânce.

— Aşadar, să înţeleg că rochia este pe placul tău?

samantha îşi netezi fusta.

— Este aproape la fel de drăguţă, pe cât este de inco modă. Cum a reuşit Meg să o croiască astfel încât să mi se potrivească perfect?

— Are ochiul format pentru asemenea lucruri. A spus că nu eşti cu mult mai înaltă decât cea mai mică dintre suro rile mele, Honoria. Un zâmbet îi înflori pe buze. Desigur, da că m-aş fi luat după măsurătorile lui Beckwith, ai fi putut fol osi veşmântul în loc de cort.

— Şi cum rămâne cu pantofii? Să înţeleg că ai un pant ofar la fel de talentat?

— Ştii, există anumite avantaje când locuieşti atât de aproape de Londra. Îi face bine la inimă lui Beckwith să mai viziteze, din când în când, magazinele de pe Oxford Street. Şi doamnei Philpot nu i-a fost greu să se furişeze în camera ta şi să ia măsura uneia dintre ghetele tale în timp ce tu îţi serveai cina la subsol.

— Servitorii de la Fairchild Park sunt un grup tare vicle an, ca şi stăpânul lor. Trebuie să ştii că nicidecum nu pot pă stra aceste lucruri adorabile. Nu s-ar cădea.

— Ei, haide, acum! Nu am încălcat limitele convenţion alismului atât de rău. Ai remarcat că nu am inclus nici măca r o piesă de lenjerie.

— Asta este foarte bine, răspunse Samantha dulce, du cându-şi o bucată gustoasă de pui la buze. Din moment ce nu port aşa ceva.

Lingura lui Gabriel căzu pe masă. El luă o înghiţitură s ănătoasă din vin, dar tot părea să înghită cu greutate.

— Trebuie să recunosc că nicicând nu mi-am regretat mai mult infirmitatea, reuşi, în sfârşit, să îngaime răguşit. Îş i drese vocea, expresia devenindu-i calmă. Sper că vei acce

pta mai mult decât darurile mele. Sper că îmi vei accepta scuzele pentru că m-am purtat atât de îngrozitor noaptea trecută.

În timp ce Samantha îi urmărea mâna pipăind faţa de masă, căutând cu răbdare lingura, zâmbetul ei păli. Lingura se afla la numai câţiva centimetri de degetele lui cercetătoare, însă la fel de bine s-ar fi putut afla în camera alăturată.

— Mă tem că eu sunt cea care ar trebui să îşi ceară iertare. Nu mi-am dat seama ce încercare grea poate fi pentru tine o sarcină atât de uşoară precum mâncatul.

El ridică din umeri.

— Un cuţit şi furculiţa sunt destul de dificil de folosit. Dacă nu pot simţi mâncarea, nu pot găsi mâncarea. Se încruntă, gânditor. Ce-ar fi să îţi arăt?

Împingându-şi scaunul înapoi, se ridică, ţinând şervetelul în mână, şi se aşeză în spatele scaunului ei. Samanthei i se înteţiră bătăile inimii când se aplecă deasupra ei. Răsuflarea lui încălzită de vinul roşu îi mângâie perişorul fin de pe ceafă, făcând-o să regrete că îşi pieptănase părul în sus, aranjându-l într-un coc frivol, în vârful capului.

Înainte de a se putea împotrivi, el îşi întinse o mână pe lângă ea şi îi scoase ochelarii. Acţionând numai din instinct, înfăşură şerveţelul ca pe o panglică şi i-l trecu uşor peste ochi, legându-i-l la spate cu un nod slab.

Fără lumina lumânărilor care să o ajute, Samantha nu se putea sprijini decât pe Gabriel – pe căldura lui, pe mirosul lui, pe atingerea lui. Cum degetele lui îi atingeau uşor gâtul, deşteptând în ea un tremur plăcut, îşi dădu seama cât de vulnerabilă era în faţa lui.

— Te vei răzbuna făcându-mă să mănânc tocană de pui cu degetele? îl întrebă ea.

— Nu aş putea fi atât de nemilos. Nu când un orb îl hrăneşte pe alt orb.

Ea auzi hârşâitul platourilor când el se întinse pe lângă ea pentru a da deoparte un fel de mâncare şi pentru a tra

ge un altul mai aproape.

— Încearcă asta, spuse el, aşezându-i o furculiţă în pal mă.

Simţindu-se deosebit de ridicolă, Samantha împunse î n direcţia farfuriei din faţa ei. Nu ştia ce anume ar fi trebuit să fie ţinta, deoarece se tot rostogolea din calea furculiţei. După ce o vână prin farfurie de câteva ori, reuşi, în sfârşit, s ă străpungă acel lucru poznaş. Când ridică furculiţa, parfum ul savuros de căpşună proaspătă îi gâdilă nările. Îi lăsă gura apă. Bucăţica greu câştigată era la numai un centimetru dis tanţă de buzele ei, când îi căzu din furculiţă şi se prăvăli pe masă cu un pleoscăit enervant.

— La dracu! răbufni ea, aşteptând să audă hohotele d e râs batjocoritor ale lui Gabriel.

Însă el se întinse, pur şi simplu, pe lângă ea şi îi luă cu blândeţe furculiţa din mână.

— Vezi tu, domnişoară Wickersham, când cineva este privat de vedere, este nevoit să se bazeze pe alte simţuri. P recum mirosul…

În timp ce aroma puternică de căpşune îi asalta nările, Samantha ar fi putut jura că simţise nasul lui Gabriel atingâ ndu-i uşor gâtul, într-o mângâiere delicată ca o şoaptă.

— Atingerea…

Degetele lui calde se încolăciră posesiv pe ceafa ei pe măsură ce îi dezmierda buzele doritoare cu o căpşună, obli gându-le să se depărteze. Vocea îi deveni mai profundă.

— Gustul…

Copleşită de o moleşeală delicioasă, nu se putu abţine să nu se deschidă pentru el. De când Şarpele se apropiase de Eva în Grădină, nicio altă femeie nu mai fusese atât de is pitită să guste fructul interzis. Acceptându-i invitaţia nerosti tă, Gabriel îi strecură căpşuna rotundă printre buzele despă rţite, iar esenţa dulce a acesteia i se revărsă pe limbă. Un g eamăt adânc de satisfacţie o trădă.

— Mai vrei? se oferi el, vocea lui răguşită sunând la fel

de ispititor ca a diavolului în urechea ei.

Samantha voia mai mult. Mult mai mult. Însă clătină din cap şi îi împinse mâna în lături, temându-se că ar fi stârnit în ea o foame ce nu ar fi putut fi ostoită niciodată.

— Nu sunt un copil, spuse ea, imitându-l intenţionat. Şi nu voi fi hrănită asemeni unuia.

— Prea bine. Cum doreşti.

Îl auzi schimbând din nou platourile între ele, plescăind din buze în timp ce gusta din fiecare, pe rând.

— Iată, zise el în final, înmânându-i iarăşi furculiţa. Încearcă felul acela.

Deşi tonul mătăsos al vocii lui ar fi trebuit să o prevină, Samantha îşi îndreptă cu îndrăzneală furculiţa spre platou, hotărâtă să arate că putea străpunge din prima încercare orice ar fi conţinut acesta. Oftă când mâna i se afundă până la încheietură într-un castron plin cu o cremă rece.

— Îngheţatele lui Etienne sunt chiar legendare, îi şopti Gabriel în ureche. Se ştie că petrece ore întregi bătând frişca până când îi dă exact consistenţa potrivită.

— Fir-ar să fie, tu, nemernic viclean! Samantha îşi scoase mâna din deliciul acela lipicios. Ai făcut-o intenţionat.

Bâjbâia după şerveţelul ei când mâna lui Gabriel îi prinse încheietura.

— Lasă-mă pe mine, zise el, ducându-i mâna la gură.

Samantha nu era pregătită pentru şocul pe care îl simţi când degetul ei arătător alunecă printre buzele lui Gabriel. Căldura umedă a gurii lui forma un total contrast cu răceala îngheţatei. El linse şi supse crema groasă de pe degetul ei cu un abandon senzual care îi nărui toate mijloacele de apărare. Îi era mult prea uşor să îşi imagineze cum şi-ar fi folosit el acea limbă destoinică pe alte părţi ale corpului ei, chiar şi mai vulnerabile.

Samantha îşi smulse mâna, obrajii ei arzând sub legătura de la ochi.

— Când m-ai invitat să cinez cu tine, milord, nu mi-am

dat seama că urma să fiu felul de mâncare principal.

— Dimpotrivă, domnişoară Wickersham. Ai putea fi un desert mult mai savuros.

— Datorită firii mele dulci? nu se putu ea abţine să nu întrebe, pe cel mai provocator ton al ei.

El izbucni în râs. Neputând rezista să nu fie martora a celei întâmplări rare, Samantha îşi trase legătura improvizată de pe ochi. Gabriel se lăfăia pe scaun, un rânjet strâmb adâncindu-i încreţiturile seducătoare de la coada ochilor.

Tot restul serii se dovedi a fi un companion ideal pentru cină, oferindu-i prilejul de a observa o mică parte din şarmul care tentase atâtea femei să rivalizeze pentru a-i primi atenţiile. După ce terminară ceea ce mai rămăsese din îngheţată, folosindu-şi lingurile în locul degetelor, el se ridică şi îi oferi mâna.

Samantha îşi şterse uşor buzele cu şerveţelul, fiindu-i teamă că l-ar fi putut urma oriunde ar fi condus-o.

— S-a făcut destul de târziu, milord. Chiar ar trebui să mă retrag.

— Nu pleca încă. Trebuie să îţi arăt ceva.

Neputându-se împotrivi acelei rugăminţi sincere, Samantha se ridică şi îşi lăsă mâna să alunece într-a lui, grija ei crescând. Folosindu-se de baston pentru a se orienta, o însoţi, pornind din sufragerie, printr-un coridor lung şi întunecat, până la o pereche de uşi aurite pe care ea nu le observase până atunci.

Pipăind pentru a găsi mânerele din alamă, el deschise ambele uşi deodată.

— Vai de mine! suspină Samantha, admirând o privelişte desprinsă parcă din imaginaţia ei.

Era sala de bal pe care o descoperise în timpul primei ei explorări a conacului. Dar în loc să o privească de sus, din galerie, stătea chiar în centrul splendorii acesteia. Fiecare lumânare din candelabrele de alamă fusese aprinsă, aruncând o strălucire tremurătoare peste dalele veneţiene de un a

lbastru mineral. Un şir de ferestre în stil francez, încoronate de arcadele graţioase ale vitraliilor în formă de evantai, stră juia grădina scăldată în lumina lunii.

Gabriel îşi sprijini bastonul de perete. Oricum nu ar fi avut nevoie de el acolo. Nu existau piese de mobilier greoai e de care să se împiedice, nici figurine delicate pe care să l e spargă.

— Îmi acordaţi onoarea acestui dans, milady? o întreb ă el, oferindu-i braţul.

— Ai exersat, nu-i aşa? îi răspunse Samantha pe un to n acuzator, amintindu-şi acordurile misterioase de muzică ş i bufniturile deconcertante pe care le auzise venind dinspre salon. Eu am crezut că Beckwith şi doamna Philpot se bucur au de o întâlnire romantică în miez de noapte.

Gabriel râse în timp ce o conducea spre centrul ringul ui sclipitor.

— Mă îndoiesc că le-am mai lăsat vigoarea necesară. Eu şi Beckwith ne-am ciocnit cap în cap de mai multe ori de cât mi-aş dori să povestesc, iar bietele degete de la picioar e ale doamnei Philpot nu şi-ar mai fi revenit niciodată dacă nu aş fi purtat ciorapi în loc de cizme. Nu ne-a luat mult tim p să descoperim că nu sunt bun de nimic nici la menuete, n ici la dansurile populare.

— Dacă nu îţi poţi simţi partenera, începu ea, amintin du-şi cuvintele lui de mai devreme.

— …nu îmi pot găsi partenera. Şi tocmai de aceea mi-am petrecut cea mai mare parte a nopţii trecute valsând cu Beckwith. Oftă. Ce păcat că doamna Philpot nu valsează!

— Să valseze? repetă Samantha, neputându-şi ascund e surpriza. Măi să fie, însuşi arhiepiscopul a numit acest da ns culmea depravării.

Ochii lui Gabriel luciră de amuzament.

— Dă-ţi seama ce ar fi crezut dacă m-ar fi văzut valsâ nd cu majordomul.

— Până şi prinţul de Wales susţine că este extrem de i

ndecent ca un bărbat să ţină o femeie atât de aproape. Că o asemenea apropiere între parteneri nu poate conduce de cât la tot felul de necuviinţe.

— Într-adevăr? şopti Gabriel, părând mai mult intrigat decât scandalizat.

Îşi împleti degetele printre ale ei, trăgând-o şi mai apr oape.

Răsuflarea Samanthei se întretăie, ca şi când făcuse d eja câteva rotiri prin sala de bal.

— Un dans atât de progresist ar putea fi acceptat în Vi ena sau Paris, milord, însă a fost interzis în toate sălile de b al din Londra.

— Noi nu suntem în Londra, îi aminti Gabriel, strângân d-o în braţe.

Făcu un semn din cap înspre galerie. Când un singur c lavecin, mânuit de un servitor nevăzut, începu să cânte, Ga briel îşi aşeză o mână pe talia ei şi o îmbie să se mişte, aco mpaniat de acordurile tandre ale cântecului Barbara Alieri. Balada tristă, cu povestea ei despre oportunităţi irosite şi o iubire pierdută, fusese dintotdeauna una dintre preferatele Samanthei. Nu o mai auzise niciodată înainte cântată sub fo rma unui vals, însă se potrivea perfect cu cadenţa curgătoa re a dansului.

Pe măsură ce trupul lui se lăsa purtat de ritmul irezisti bil, Gabriel simţi cum graţia lui înnăscută se întorcea la el. Î nchise ochii, alte senzaţii, încă şi mai delicioase, revenindu- i – încântarea de a ţine un trup cald, de femeie, lipit de al lu i, foşnetul de mătase al fustelor ei, încrederea cu care se în credinţa conducerii lui. Pentru prima dată după bătălia de la Trafalgar, Gabriel nu îşi mai jelea pierderea vederii. Învârtin du-se prin sala de bal pustie, având-o pe Samantha în braţ e, se simţea din nou întreg.

Lăsându-şi capul pe spate în timp ce râdea triumfător, Gabriel o conduse prin câteva rotiri în jurul sălii de bal.

Pe când ultimele acorduri ale cântecului Barbara Allen

se stingeau, amândoi rămăseseră fără aer după atâta râs. Când clavecinul reproduse primele acorduri ale cântecului Vino la mine, un cântec fermecător, mai potrivit pentru o alemandă decât pentru un vals, paşii lor îşi încetiniră ritmul, apoi se opriră. Gabriel o apucă repede pe Samantha, nedorind să o piardă nici pe ea, nici acel moment.

— Dacă încerci să mă convingi cât eşti de civilizat, eşuezi lamentabil, sublinie ea.

— Poate că în spatele manierelor noastre ireproşabile şi al mătăsurilor scumpe, în adâncul inimilor noastre, cu toţii suntem nişte barbari. Ducându-i mâna la gură, îi depuse un sărut în mijlocul palmei, stăruind cu buzele pe pielea ei catifelată. Până şi tu, distinsa şi onorabila mea domnişoară Wickersham!

Nu încăpea îndoială că în vocea ei se insinua un tremur răguşit.

— Dacă aş fi avut o fire mai cinică, milord, aş fi putut presupune că ai organizat totul nu pentru a-ţi cere scuze, ci pentru a mă seduce.

— Şi ce ai fi preferat?

Nemaiputând rezista ispitei, Gabriel îşi plecă fruntea, căutându-şi răspunsul direct de pe buzele ei.

Samantha închise ochii ca şi când, procedând astfel, ar fi putut nega orice sentiment de vină pentru ceea ce avea să se întâmple. Insă nu putea nega fiorul de dorinţă care o cutremură când buzele lui Gabriel trecură peste ale ei într-o mângâiere uşoară ca un fulg. Nu semăna deloc cu sărutul pe care îl împărtăşiseră în bibliotecă. Acela fusese un atac pasional asupra simţurilor ei. Acesta era sărutul unui amant – un preludiu pe îndelete savurat al tuturor plăcerilor pe care le putea oferi, mai tentant şi mai periculos pentru inima ei însingurată.

El îi mângâie conturul plin al buzelor cu buzele lui, convingându-le să se deschidă, să accepte dezmierderea de miere a limbii lui. Când căldura catifelată a acesteia îi invadă

gura, pătrunzând şi mai adânc cu fiecare apăsare, Samantha simţi cum se topea sprijinită de el, simţi cum îi era pârjolită şi ultima linie de apărare. Dintr-odată, ea era cerşetoarea de la ospăţ – un ospăţ al simţurilor care îi fuseseră interzise trupului prea mult timp. Îşi dorea să se înfrupte pe săturate din el, să îşi ostoiască fiecare poftă cu încântarea chinuitoare a sărutului său.

În timp ce limba ei se prindea în dansul primitiv, savurând dulceaţa lui cu gust de vin roşu, el gemu adânc. Nu avu nevoie de vedere pentru a-şi strecura mâna în corsajul ei şi pentru a-i pipăi moliciunea sânului prin cămăşuţa de mătase, pentru a-şi trece uşor degetul mare peste sfârcul ei întărit până când ea suspină sub asaltul gurii lui, lăsându-se purtată pe aripile unei plăceri pe cât de intensă, pe atât de oprită.

Ruşinat de acel suspin deznădăjduit şi îngrijorat de ţinta spre care s-ar fi putut îndrepta apoi degetele lui lacome, Gabriel îşi retrase atât mâna, cât şi gura de pe Samantha.

Chinuindu-se să îşi calmeze răsuflarea gâfâită, îşi sprijini fruntea de a ei.

— Nu ai fost pe de-a-ntregul sinceră cu mine, nu-i aşa, domnişoară Wickersham?

— De ce spui aşa ceva?

Crezând că tonul ei speriat era rezultatul indiscreţiei lui, îşi cuibări nasul în curbura delicată a urechii ei şi îi şopti:

— Pentru că, spre marea mea mâhnire, cu siguranţă porţi lenjerie.

Cântecul se opri în acel moment, tăcerea bruscă amintindu-le că existau spectatori în galerie.

— Să cânt o altă melodie, milord? se auzi vocea veselă a lui Beckwith de dincolo de balustrada aurită, asigurându-i că majordomul era încă nepăsător la spectacolul care se desfăşura pe ringul de dans al sălii de bal.

Samantha fu cea care avu tăria de a se desprinde din îmbrăţişarea lui, fiind cea care strigă:

— Nu, mulţumesc, Beckwith. Lordul Sheffield are nevoie de odihnă. Îşi va relua lecţiile mâine, de la ora două fix.

Vocea nu îi sună mai puţin aspru când se întoarse spre Gabriel şi îi spuse:

— Vă mulţumesc pentru cină, milord!

Amuzat de transformarea ei înapoi în infirmiera lui severă, îi făcu o plecăciune adâncă:

— Şi eu vă mulţumesc, domnişoară Wickersham… pentru dans.

Îşi înălţă fruntea pentru a-i asculta paşii care se îndepărtau, întrebându-se, nu pentru prima dată, ce alte secrete ar fi putut ascunde infirmiera lui.

*

Beckwith se întoarse în sala servitorilor şi o găsi pe doamna Philpot stând singură în faţa focului, delectându-se cu o ceaşcă de ceai fierbinte.

— Cum a decurs seara? întrebă ea.

— Aş spune că a fost un succes răsunător. Exact ceea ce aveau amândoi nevoie. Dar noi nu am fost atât de discreţi pe cât am sperat. Se pare că domnişoara Wickersham ne-a auzit în salon, noaptea trecută. Chicoti. A crezut că noi doi aveam o întâlnire romantică la miezul nopţii.

— Închipuieşte-ţi asta!

Doamna Philpot îşi duse ceaşca la buze pentru a-şi masca propriul zâmbet.

Beckwith clătină din cap.

— Cui i-ar fi putut trece prin cap că un bătrân majordom cu toane şi o văduvă aşezată şi-ar putea face de cap în întuneric, ca doi copii orbiţi de dragoste?

— Cine, într-adevăr?

Lăsându-şi ceaşca pe marginea şemineului, doamna Philpot începu să îşi scoată acele din păr, unul câte unul. Când şuvoaiele de mătase neagră i se prăvăliră pe umeri, Beck

with se întinse şi îşi trecu degetele prin ele.

— Ştii, întotdeauna ţi-am iubit părul.

Ea îi prinse mâna grăsuţă şi i-o lipi de obraz.

— Iar eu te-am iubit dintotdeauna pe tine. Cel puţin de când ai avut curajul de a numi o văduvă tânără şi singuratică „Lavinia”, în loc de „doamna Philpot”.

— Îţi dai seama că asta s-a întâmplat acum aproape douăzeci de ani?

— Parcă ar fi fost ieri. Aşadar, ce melodii ai cântat pentru ei?

— Barbara Allen şi preferata ta, Vino la mine.

— „Vino la mine şi fii-mi iubită”, spuse ea, recitând din poemul nemuritor al lui Marlowe[11].

— „Şi vom dovedi toate plăcerile”, termină el, ridicând-o în picioare.

Ea îi zâmbi, privindu-l în sus, ochii ei strălucind ca ai unei copile.

— Crezi că stăpânul ne-ar concedia dacă ar şti?

Beckwith clătină din cap înainte de a o săruta cu blândeţe.

— După ceea ce am văzut în seara asta, cred că ne-ar invidia.

Capitolul 14

Draga mea Cecily, cum îndrăzneşti să sugerezi că familia mea te-ar considera nedemnă de mine? Tu reprezinţi luna şi stelele mele. Eu nu sunt nimic altceva decât o pulbere sub picioarele tale fine…

---

11 Versurile fac parte din poemul Păstorul îndrăgostit către iubita lui (The Passionate Shepherd to His Love), de Christopher Marlowe. Traducere de Lucian Blaga, Din lirica engleză, Bucureşti, 1970. (n.tr.)

A doua zi după-amiază, la ora două fix, samantha porni să străbată foaierul, încălţată cu ghetele ei practice, cu o expresie atât de hotărâtă întipărită pe chip încât ceilalţi servitori se învălmăşiră pentru a se da la o parte din calea ei. Părul îi era pieptănat într-un coc sobru la ceafă şi buzele îi erau strânse de parcă ar fi mâncat o mulţime de lămâi, în loc să se parfumeze cu ele. Croiala neinspirată a rochiei ei de zi, de un cenuşiu-închis, reuşea să îi ascundă orice urmă a unei glezne delicate sau a vreunei curbe frumoase a corpului.

Se plimbă prin salon în timp ce îl aştepta pe Gabriel, juponul ei demodat foşnind ca şi când ar fi fost îmbibat cu apret. Dispoziţia nu i se prea îmbunătăţise de când îşi dăduse seama că toate încercările ei de a părea respectabilă erau irosite pe Gabriel. În ceea ce îl privea, l-ar fi putut aştepta îmbrăcată numai cu ciorapii şi cămăşuţa de mătase. Îşi făcu vânt cu mâna, imaginaţia ei perversă prezentându-i un şir ameţitor de viziuni ale lucrurilor pe care i le-ar fi putut face el dacă aşa s-ar fi întâmplat.

În sfârşit, îşi făcu nonşalant apariţia în salon, la ora două şi jumătate, rotindu-şi bastonul în faţă într-un arc de cerc, cât se putea de mulţumit. Sam îi tropăia la călcâie, ţinând strâns în bot o cizmă ponosită.

Bătând din picior, Samantha se uită la ceasul de pe marginea şemineului.

— Presupun că nu ai nici cea mai vagă idee despre cât de mult ai întârziat.

— Deloc. Nu pot vedea ceasul, îi aminti el cu blândeţe.

— Oh, exclamă ea, liniştindu-se pe moment. Atunci, cred că am face mai bine să începem.

Abţinându-se să îl atingă, îl prinse de manşeta cămăşii şi îl conduse până la intrarea în labirintul ei improvizat.

El mormăi.

— Nu iarăşi mobila. Am făcut-o deja de o sută de ori.

— Şi o vei mai face de încă o sută de ori, până când să mergi cu ajutorul bastonului îţi va intra în sânge.

— Aş prefera să-mi exersez paşii de dans, spuse el pe un ton mieros inconfundabil.

— De ce să exersezi un talent la care deja excelezi? i-o întoarse Samantha, împingându-l uşor spre o canapea greoaie.

Când Gabriel ajunse la sfârşitul labirintului, bombănind în barbă ceva despre un Minotaur, bastonul lui se roti în gol.

Încruntându-se, descrise cu bastonul un arc de cerc mai larg.

— Unde naiba a dispărut secretarul? Aş fi putut jura că era aici acum câteva zile.

Drept răspuns, Samantha păşi în faţa lui şi deschise o pereche de ferestre franceze înalte până la tavan, eliberându-i calea spre terasă. Lătrând ascuţit, Sam lăsă cizma şi trecu în fugă pe lângă ei, zbughind-o ca un glonţ după vreun iepure imaginar. O adiere plăcută, mirosind a liliac, pătrunse în cameră.

— Din moment ce se pare că ai reuşit să cucereşti atât salonul, cât şi sala de bal, îi explică ea, m-am gândit să facem o plimbare pe domeniu în această după-amiază.

— Nu, mulţumesc, răspunse el sec.

Uimită, ea întrebă:

— Şi de ce nu? Ai spus că te-ai plictisit de salon. Aş fi crezut că de-abia vei aştepta să te bucuri de o nouă distracţie şi de puţân aer curat.

— Am tot aerul de care am nevoie chiar aici, în casă.

Încurcată, Samantha îşi coborî privirea. El strângea bastonul de parcă viaţa i-ar fi depins de acesta, cu încheieturile degetelor albite de efort. Chipul lui expresiv era hotărât şi încordat, colţul stâng al gurii strâmbându-i-se în jos. Farmec

ul natural de seara trecută îi dispăruse cu totul, lăsând în lo cul lui o mască respingătoare.

În mod curios, ei i se tăie răsuflarea preţ de o clipă, câ nd realiză că Gabriel nu era furios. Îi era teamă. Gândindu-s e la evenimentele trecute, realiză, de asemenea, că nu îl vă zuse înfruntând lumina soarelui nici măcar o dată de la sosi rea ei la Fairchild Park.

Aplecându-se, îi desprinse cu blândeţe bastonul din st rânsoare şi îl sprijini de perete. Îşi aşeză cu îndrăzneală mâ na pe antebraţul lui nemişcat.

— Poate că plămânii tăi nu tânjesc după aer proaspăt, milord, însă ai mei – da. Şi nu prea te poţi aştepta ca o lady să se plimbe într-o după-amiază de primăvară atât de încân tătoare fără să fie însoţită de un gentilom.

Samantha ştia că îşi asuma un risc, făcând apel la o c urtenie pe care el nu o mai stăpânea. Dar, spre surprinderea ei, el îşi încolăci degetele peste ale ei fără tragere de inim ă şi îşi înclină fruntea într-o plecăciune batjocoritoare.

— Să nu se spună vreodată că Gabriel Fairchild i-ar pu tea refuza ceva unei lady. Făcu un pas în faţă, apoi încă un ul. Razele de soare îi scăldau chipul ca aurul topit. Când păş iră peste prag, el o opri. Ea se temu că urma să renunţe, îns ă se părea că se oprise numai pentru a trage adânc aer în p iept. Samantha făcu acelaşi lucru, inspirând mirosul de păm ânt proaspăt săpat şi parfumul îmbătător al bobocilor rotun zi de glicină care se împleteau printre zăbrelele unui gărdul eţ din apropiere.

Cum Gabriel închisese ochii, se simţi tentată să îi închi dă şi ea pe ai ei, să îşi concentreze în întregime simţurile pe dezmierdarea brizei încălzite de soare şi pe trilurile prigorul ui care îşi mustra perechea în timp ce îşi construiau împreu nă un cuib între ramurile unui măceş apropiat. Dar, dacă ar fi făcut-o, ar fi pierdut expresia de plăcere senzuală pură ca re îi lumina chipul lui Gabriel.

Însufleţindu-se, îl îmboldi să se mişte, conducându-l s

pre o fâşie de pajişte de un verde ca de smarald, care cobora până la un pavilion de piatră prăbuşit, de la marginea unui crâng rar. Fiecare detaliu al peisajului meticulos al parcului, de la pietrele de-abia crăpate şi până la pâraiele şerpuitoare, fusese orânduit cu artă pentru a imita o sălbăticie copleşitoare.

Cu degetele încă suprapuse uşor peste ale ei, Gabriel o urmă fără greutate, câştigând încredere şi graţie cu fiecare pas lung.

— Chiar nu ar trebui să ne aventurăm prea departe de casă. Dacă mă vede cineva din sat? Nu aş vrea să sperii copilaşii şi să îi fac să dea fuga înapoi în paturile lor.

În ciuda tonului său aspru, Samantha ştia că acele vorbe fuseseră rostite pe jumătate în glumă.

— Copiii se sperie numai de ceea ce nu cunosc, milord. Cu cât rămâi retras mai mult timp la Fairchild Park, cu atât reputaţia ta va deveni mai de temut.

— Ei, cu siguranţă nu am vrea să creadă că sunt vreun fel de monstru hidos, care pândeşte în întuneric, nu-i aşa?

Samantha se uită în sus la el, însă era imposibil de spus dacă îşi râdea de ea sau de el însuşi. Poate că ochii lui îşi pierduseră vederea, însă nu şi strălucirea jucăuşă. Erau chiar şi mai uluitori în lumina soarelui, adâncurile lor străbătute de raze aurii fiind la fel de senine şi de sclipitoare ca o mare liniştită. Briza caldă îi ardea părul, dându-i culoarea unei guinee[12] proaspăt bătute.

— Chiar nu trebuie să rămâi un prizonier în propria ta casă când ai aceste pământuri minunate la dispoziţie. Pun rămăşag că odinioară erai foarte activ. Trebuie să existe încă unele preocupări în aer liber de care să te poţi bucura.

— Ce-ai spune despre trasul cu arcul? întrebă el cu sarcasm. Sam ieşi sărind din crâng, obligându-i să meargă mai încet în timp ce se zbenguia printre picioarele lor. Sau ar

12 Veche monedă englezească din aur, valorând astăzi douăzeci şi unu de şilingi (n.tr.)

mai fi vânătoarea. Cel puţin nimeni nu m-ar putea învinui dacă aş confunda un căţel cu o vulpe.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, îl dojeni ea. Sam ar putea foarte bine să se transforme în salvatorul tău într-o bună zi. Este destul de inteligent, să ştii.

Auzindu-şi numele, micuţul collie se trânti în iarbă şi se răsuci pe spate, cu ochii jucându-i în cap şi cu limba scoasă. Samantha îşi ridică fustele şi păşi peste el, sperând că însoţitorul ei nu va observa.

Dar Gabriel părea preocupat de alte chestiuni.

— Poate că ai dreptate, domnişoară Wickersham.

Samantha îşi ridică privirea spre el, înmărmurită de capitularea lui atât de uşoară şi simţindu-se stânjenită de expresia lui calculată.

— Poate că este o preocupare în aer liber de care m-aş putea bucura încă. Ceva ce ar putea regla conturile, ca să spunem aşa.

*

Gabriel câştigase fiecare rundă a jocului de-a baba-oarba.

Pur şi simplu nimeni nu îl putea întrece. Nu numai că îl putea prinde şi pe cel mai agil dintre servitori înainte să o zbughească departe de el, ci îi şi putea deosebi după ce le adulmeca numai puţin părul sau hainele. Reflexele îi erau încă atât de bune încât putea, de asemenea, să evite pe oricine ar fi purtat legătura la ochi, strecurându-se printre degetele lor întinse cu o secundă înainte de a-l prinde în strânsoare.

La început, când Samantha chemase personalul pentru a participa la jocul lor, fuseseră şocaţi să îşi vadă stăpânul stând sprijinit într-un cot pe coasta dealului scăldat de razele soarelui, cu părul desfăcut din legătura de catifea şi cu un fir de iarbă atârnându-i dintre buze. Fuseseră şi mai şocaţi c

ând infirmiera lui le explicase ce li se cerea. În timp ce ceilalţi servitori se aliniau într-o formaţie ţeapănă, ca şi când ar fi trebuit să întâmpine vreun demnitar sosit în vizită, Beckwith îşi „ţâţâi” şi îşi „hâmâi” dezaprobarea, iar doamna Philpot declară că nu mai luase parte niciodată la o asemenea manifestare dezonorantă.

Peter şi Phillip fuseseră primii care ieşiseră din formaţie. Încântaţi să scape de îndatoririle lor într-o zi de primăvară atât de frumoasă, gemenii se eschivaseră de la subtilităţile jocului, preferând să se îmbrâncească şi să îşi care pumni unul altuia cu mâinile lor pistruiate, cu fiecare ocazie. Ori de câte ori reuşise să îi sară în spate fratelui său care urla, Phillip îi aruncase pe furiş priviri timide lui Elsie, pentru a se asigura că tânăra şi drăguţa servitoare se uita.

Seduşi de adierea aromată şi de buna dispoziţie a stăpânului lor, şi ceilalţi servitori îşi pierduseră, încet-încet, reţinerea. Când venise rândul lui să poarte legătura la ochi, Willie, subţirelul paznic scoţian, sfârşise prin a o urmări pe Meg, spălătoreasă, cu mâinile noduroase încovoiate ca nişte gheare. Ţipând asemenea unei şcolăriţe, Meg îşi ridicase fustele şi alergase, mai mult sărind, la vale, cu picioarele îndesate mişcându-i-se frenetic şi cu Sam lătrându-i pe urme. Când făcuse cu viclenie un salt la stânga, în loc să o apuce spre dreapta, Willie trecuse chiar pe lângă ea, împiedicându-se în propriile picioare, rostogolindu-se până la poalele dealului şi prăvălindu-se în pârâu.

— Cum Willie nu a putut să o prindă pe Meg, este iară şi rândul stăpânului! strigă Hannah, bătând din palme cu entuziasm.

În timp ce Meg îl scotea din pârâu pe paznicul ud, care înjura întruna, trăgându-l de ureche, Beckwith îl îndrumă încetişor pe Gabriel spre vârful dealului. Până şi doamna Philpot începuse să se prindă în joc. Fără a fi rugată, făcu un pas în faţă şi îşi învârti patronul repede, de trei ori, apoi se feri din calea lui în paşi de dans, cu o graţie înfocată, care îi făc

u cheile prinse în talie să zornăie.

Când Gabriel îşi recăpătă echilibrul, restul servitorilor încremeniră acolo unde se. Aflau, pe dealul însorit. Niciunul dintre ei nu avea voie să se mişte nici măcar un centimetru dacă Gabriel nu se apropia suficient de mult pentru a-l atinge. Numai atunci putea să fugă. Samantha se aşezase intenţionat în afara cercului lor, aşa cum făcuse de fiecare dată când îi venise rândul lui Gabriel. Era hotărâtă să nu îi ofere nicio scuză pentru a-şi pune mâinile pe ea.

Gabriel se întoarse încet, cu mâinile în şoldurile înguste. Până când vântul nu îi ciufuli Samanthei părul, desprinzându-i o şuviţă rebelă din coc, ea nu îşi dădu seama că făcuse greşeala de a se aşeza contra vântului faţă de el. Nările lui fremătară. Privirea lui se îngustă într-un fel pe care ea îl cunoştea prea bine.

El se întoarse şi o porni direct spre ea, paşii lui mari şi autoritari măturând distanţa dintre ei. Când trecu pe lângă Elsie şi Hannah fără să încetinească, servitoarele îşi acoperiră gurile cu mâna, străduindu-se să îşi înăbuşe chicotelile.

Picioarele Samanthei păreau să fi prins rădăcini în pământ. Nu ar fi putut fugi nici dacă Gabriel ar fi fost vreo fiară turbată, pornită să o devoreze. Era foarte conştientă de privirile atente ale celorlalţi servitori, de picătura de transpiraţie care i se prelingea printre sâni, de felul în care sângele părea să i se îngroaşe ca mierea prin vene.

Ca întotdeauna, Gabriel se opri la numai un pas distanţă de a da peste ea. Când mâna lui îi atinse mâneca, Peter şi Phillip bombăniră nemulţumiţi de lipsa ei de împotrivire. Era prea târziu să fugă. Tot ceea ce îi mai rămăsese lui de făcut era să o numească şi runda urma să se sfârşească.

— Numele! Numele! începură fetele să cânte.

Gabriel îşi ridică mâna liberă, cerându-le să tacă. Îi recunoscuse pe ceilalţi servitori după nimic mai mult decât după un iz de fum de lemn sau de săpun de rufe. Însă era întru totul îndreptăţit să îşi recunoască prizonierul şi după ating

ere.

Când colţul buzelor i se ridică într-o jumătate de zâmbet leneş, Samantha îngheţă pe loc, neputând împiedica înaintarea mâinii lui. Era ca şi când toţi ceilalţi ar fi dispărut, lăsându-i singuri pe acea coastă de deal răcoroasă.

Ochii i se închiseră brusc când degetele lui Gabriel îi mângâiară părul, apoi îi alunecară uşor pe faţă. Îi pipăi cu grijă marginea ochelarilor, urmărindu-i fiecare linie curbată sau lină, ca şi când ar fi vrut să îi memoreze trăsăturile. În ciuda căldurii după-amiezii, atingerea lui îi dădu fiori delicioşi, care îi făcură pielea de găină. Oare cum puteau fi mâinile lui atât de aspre şi bărbăteşti, şi totuşi atât de tandre totodată? în timp ce degetele lui îi dezmierdau buzele catifelate, groaza ei se topi, transformându-se în altceva, ceva mult mai primejdios.

Se trezi că îşi dorea să se sprijine de el, să îşi lase capul pe spate şi să îi ofere un sacrificiu dulce, numai pentru a-i face pe plac. Se clătină, atât de pierdută în acel dor scandalos încât îi luă un moment să îşi dea seama că el încetase să o mai atingă.

Ochii i se deschiseră. Deşi Gabriel îşi plecase fruntea, mişcările inegale cu care pieptul i se ridica şi cobora o preveniră că nici el nu rămăsese indiferent la scurta lor apropiere.

— Nu sunt prea sigur, strigă el suficient de tare pentru a se auzi pe toată coasta dealului, dar, judecând după catifelarea pielii şi după parfumul delicat, cred că s-ar putea să-l fi prins… Se opri, sporind intenţionat nerăbdarea tuturor. Pe Warton, băiatul de la grajduri!

Servitorii izbucniră într-un râs nestăvilit. Unul dintre grăjdari îl bătu pe umăr pe tânărul Warton, care scuipa înciudat.

— Numai două şanse v-au mai rămas, milord, îi aminti Millie.

Gabriel îşi lovi buza de jos cu degetul arătător.

— Păi, dacă nu este Warton, vorbi el afectat, vocea îmblânzindu-i-se, atunci trebuie să fie draga mea… îndatoritoarea mea… devotata mea…

Când îşi duse o mână la inimă, obţinând noi chicoteli din partea servitoarelor, Samantha îşi ţinu respiraţia, întrebându-se ce anume avea el de gând să dezvăluie.

— …domnişoară Wickersham!

Servitorii începură să aplaude călduros; Gabriel îşi roti un braţ înspre Samantha, într-o plecăciune plină de graţie.

Ea zâmbi şi făcu o reverenţă în derâdere, vorbind printre dinţii încleştaţi:

— Măcar nu m-ai confundat cu unul dintre caii tăi de înhămat la trăsură.

— Nu fi absurdă, şopti el. Coama ta este mult mai mătăsoasă.

Un Beckwith radiind de fericire îl bătu pe umăr, apoi îi puse în mână o batistă din pânză.

— Legătura pentru ochi, milord.

Gabriel se întoarse din nou spre Samantha, cu una dintre sprâncene ridicată într-un unghi diavolesc.

— Oh, nu, să nu îndrăzneşti! Ea se retrase pe măsură ce el avansa spre ea răsucind legătura în cel mai ameninţător mod cu putinţă. M-am săturat de jocurile tale ridicole. De toate, adăugă ea, ştiind că accentuarea acelor cuvinte nu avea să îi scape.

— Ei, haide, acum, domnişoară Wickersham, o certă el. Nu ai obliga un orb să te fugărească, nu-i aşa?

— Oh, chiar aşa?

Înşfăcându-şi fustele, Samantha o rupse la fugă peste deal, izbucnind într-un râs ascuţit când auzi paşii lui Gabriel estompându-se în urma ei.

*

Dispoziţia din interiorul aglomeratei trăsuri de oraş a

marchizului de Thornwood varia de la tristă la sumbră. Numai Honoria, în vârstă de şaptesprezece ani, îndrăznea să trădeze oarecare semne de speranţă, înălţându-se în scaun pentru a privi pe fereastră la gardurile vii pe lângă care treceau în viteză, în timp ce vehiculul îşi urma drumul la vale, pe aleea largă ce ducea spre Fairchild Park.

Cele două surori mai mari ale ei îşi exersau aerul de plictiseală sofisticată, atât de important la domnişoarele de o anumită vârstă, frumuseţe şi poziţie socială. Eugenia, în vârstă de optsprezece ani, se bucura de comuniunea iubitoare pe care o avea cu o oglindă de mână pe care o scosese din săculeţul ei de satin, în timp ce Valerie, în vârstă de nouăsprezece ani, sublinia fiecare hurducătură şi zdruncinătură cu un oftat plin de suferinţă. Valerie devenise deosebit de nesuferită de când se logodise cu fiul cel mai mic al unui duce, la sfârşitul sezonului de anul trecut. Indiferent de turnura pe care o lua conversaţia, ea reuşea să înceapă fiecare propoziţie cu: „Odată ce eu şi Anthony ne vom căsători...”

Aşezat faţă în faţă cu ele, tatăl lor îşi ştergea fruntea rumenă cu o batistă tivită cu dantelă.

Observându-i chipul îmbujorat, soţia lui murmură:

— Eşti sigur că este o idee înţeleaptă, Teddy? Dacă l-am fi avertizat că sosim...

— Dacă l-am fi avertizat că sosim, le-ar fi poruncit servitorilor să ne întoarcă de la uşă.

Pentru că nu îi stătea în obicei să vorbească aspru cu soţia lui, Theodore Fairchild îşi îndulci dojana întinzându-se spre ea şi mângâindu-i uşor mâna acoperită de mănuşă.

— În ceea ce mă priveşte, aceasta ar fi fost o binecuvântare. Eugenia îşi îndepărtă fără tragere de inimă privirea de la imaginea ei reflectată în oglindă. Cel puţin atunci nu ar mai fi avut şansa să ţipe şi să mârâie la noi, de parcă ar fi un lup turbat.

Valerie înclină din cap.

— Dacă s-ar fi luat după modul animalic în care s-a pu

rtat în timpul ultimei noastre vizite, oricine ar fi crezut că şi-a pierdut şi minţile odată cu vederea. Ce noroc că eu şi Anthony nu ne-am căsătorit încă! Pe legea mea, dacă ar fi auzit cuvintele dezonorante pe care Gabriel a îndrăznit să mi le adreseze...

— Voi două ar trebui să vă ruşinaţi pentru că vorbiţi astfel despre fratele vostru!

Honoria îşi mută privirea de la fereastră pentru a se uita la ele, ochii ei căprui ca vinul de Xeres arzând de pasiune sub marginea încreţită a bonetei.

Neobişnuite să primească o asemenea apostrofare aspră din partea surorii lor mai mici cu o fire foarte blândă, Valerie şi Eugenia schimbară o privire speriată.

După ce trăsura trecu de o pereche de porţi decorate din fier şi începu să urce dealul abrupt care ducea la adăpostul de carete, Honoria continuă:.

— Cine te-a scos din apa îngheţată, Genie, când ai căzut prin gheaţă în Lacul Tillman, chiar dacă fuseseşi prevenită că era prea subţire pentru patinat? Şi cine ţi-a apărat onoarea, Val, când acel băiat obraznic de la serbarea lui Lady Marbeth a pretins că i-ai permis să îţi fure un sărut? Gabriel a fost cel mai bun frate mai mare pe care şi l-ar fi putut dori o fată şi, totuşi, iată-vă pe voi două, stând, luându-l în râs şi insultându-l ca o pereche de vaci nerecunoscătoare!

Valerie se întinse şi îi strânse mâna Eugeniei, ochii ei de un verde deschis strălucindu-i din cauza lacrimilor.

— Nu este drept, Honoria. Şi nouă ne este la fel de dor de Gabriel pe cât îţi este şi ţie. Insă acea brută furioasă care ne-a ocărât şi ne-a blestemat ultima dată când am venit aici nu era fratele nostru. Îl vrem pe Gabriel al nostru înapoi!

— Hai, hai, fetelor, şopti tatăl lor. Nu este nevoie să înrăutăţiţi o situaţie şi aşa dificilă certându-vă între voi. În timp ce Honoria îşi întorcea privirea posomorâtă spre fereastră, el încercă o umbră a zâmbetului lui voios. Poate că atunci când fratele vostru va vedea ce i-am adus, se va îmbuna î

n privinţa noastră.

— Dar tocmai asta este problema, răbufni Lady Thornwood. După nepreţuiţii tăi medici, nu va mai vedea nimic, nu-i aşa? Nici astăzi şi niciodată. Chipul ei dolofan se încreţi, lacrimile brăzdându-i pudra de faţă. Luă batista pe care i-o oferise soţul ei şi îşi şterse ochii umezi. Poate că Valerie şi Eugenia au dreptate. Poate că nu ar fi trebuit să venim. Pur şi simplu nu ştiu dacă voi putea suporta să îmi văd flăcăul drag încuiat în acea casă întunecată, ca un soi de animal.

— Mamă? Honoria şterse geamul pătat al ferestrei trăsurii, o notă întrebătoare îmblânzindu-i vocea.

— Nu o deranja pe Mamă chiar acum, i-o trânti Eugenia. Nu vezi că este supărată?

Valerie scoase o fiolă cu săruri de amoniu din săculeţul ei de mână şi i-l întinse mamei ei.

— Uite, Mamă. Foloseşte asta dacă începi să simţi că se apropie o criză.

Lady Thornwood flutură din mână, refuzând-o, atenţia ei fiind îndreptată spre expresia năucită de pe chipul fiicei ei celei mai tinere.

— Ce este, Honoria? Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

— Poate că am văzut. Cred că ai face mai bine să arunci o privire.

În timp ce Honoria deschidea fereastra, Lady Thornwood se urcă pe genunchii soţului ei, călcându-l apăsat pe degetele de la picioare când i se alătură fiicei ei. Curiozitatea fiindu-le stârnită, Valerie şi Eugenia se înghesuiră în spatele lor.

Se părea că o anumită distracţie era în toi. Participanţii erau împrăştiaţi peste tot pe coasta mănoasă a dealului ce străjuia conacul, râsul şi strigătele lor răsunând prin aer asemenea acordurilor unui cântec. Erau prea preocupaţi de veselia lor zgomotoasă pentru a mai observa trăsura ce se apropia.

Întinzându-şi gâtul pentru a zări ceva peste peretele de bonete, marchizul rămase cu gura căscată.

— Ce naiba fac servitorii de îşi pierd timpul cu asemenea prostii, când se presupune că ar trebui să muncească? Ce zi cred ei că este – Crăciunul? Pe legea mea, ar trebui să îi poruncesc lui Beckwith să îi concedieze pe toţi!

— Mai întâi va trebui să-l prinzi, sublinie Valerie, privind cum majordomul alerga pe coasta dealului, urmărind-o pe doamna Philpot, care ţipa cât o ţineau puterile.

Eugenia îşi acoperi gura cu o mână pentru a-şi înăbuşi un chicotit scandalizat.

— Ia uite, Val! Cine ar fi crezut că bătrânul ţap încruntat era în stare de aşa ceva?

Marchiza tocmai se întorcea pentru a-şi dojeni fiica deoarece folosea un limbaj atât de colorat, când privirea îi căzu pe bărbatul care îşi croia drum pe la marginile orgiei. Deveni atât de palidă, încât se părea că ar fi putut avea nevoie de acele săruri de amoniu până la urmă.

Când se opri pe creasta dealului, profilul lui autoritar fiind încadrat de cerul ameţitor de albastru, ea îşi duse o mână la inimă, crezând, preţ de o clipă plină de fericire, că fiul ei se întorsese la ea. El stătea înalt şi drept, cu umerii traşi în spate, cu părul de aur strălucind în razele soarelui.

Însă apoi el se întoarse şi ea zări acea cicatrice crestată care îi ruina înfăţişarea frumoasă – amintirea necruţătoare a faptului că acel Gabriel pe care îl cunoscuse şi îl iubise dispăruse pentru totdeauna.

*

Samantha ştia că nu s-ar fi putut ascunde de Gabriel la nesfârşit. Însă îl putea implica într-o urmărire plină de haz şi astfel procedă, alergând în cerc în spatele celorlalţi servitori când aceştia îşi reluară jocul. Poate că îi lipsea vederea, dar era la fel de sigur pe picioare ca o pumă, şi tocmai de a

ceea o surprinse să îl vadă împiedicându-se de un smoc gro s de iarbă şi prăbuşindu-se ca un bolovan.

— Gabriel! strigă ea, folosindu-i numele de botez fără să îşi dea seama.

Ridicându-şi fustele, se întoarse în goană la el. Se lăsă în genunchi pe iarbă, lângă el, închipuindu-şi deja ce putea fi mai rău. Dacă îşi scrântise o gleznă? Sau se lovise cu cap ul de o piatră?

Bântuită de amintirea trupului său plin de sânge prăb uşit pe podeaua dormitorului, îi luă capul în poală şi îi înlătu ră cu gingăşie părul de pe frunte.

— Gabriel, mă auzi? Eşti bine?

— Acum, da.

Înainte ca Samantha să poată reacţiona la acea şoapt ă răguşită, el îi cuprinse talia cu braţele şi o rostogoli în iarb ă, făcându-i ochelarii să îi atârne strâmb pe nas.

Ea nu s-ar fi aşteptat niciodată ca el să fie atât de îndr ăzneţ, să o trântească la pământ chiar acolo, în faţa servito rilor şi a lui Dumnezeu, ca şi când el ar fi fost un păstor, iar ea o lăptăreasă dornică de a fi sedusă. Dar el chiar o trântis e la pământ, picioarele lui încurcându-se între fustele ei cân d amândoi izbucniră în hohote de râs nestăvilit.

Următorul lucru de care deveni conştientă era că stăt ea întinsă pe spate, trupul puternic şi cald al lui Gabriel aco perindu-l pe al ei. Strânsoarea lui slăbi; râsul lor se stinse u şor.

Prea târziu, Samantha îşi dădu seama că toţi ceilalţi a muţiseră, de asemenea.

Îşi aruncă privirea peste umărul lui Gabriel, clipind în s patele ochelarilor ei strâmbi. Un străin stătea în picioare de asupra lor – un bărbat solid, cu pieptul lat, care purta nişte ciorapi cu dungi aurii şi verzi şi o pereche de pantaloni lungi până la genunchi, destul de demodaţi. Părul lui blond încăru nţit era uşor pudrat, vârsta acestuia devenind astfel greu d e stabilit. Manşete croite dintr-o rafinată dantelă valenciană

îi înconjurau încheieturile groase. Când îi întinse o mână, enormul inel cu sigiliu din rubin care îi împodobea degetul mijlociu sclipi ca o picătură de sânge proaspăt în lumina soarelui.

— M-m-milord, se bâlbâi Beckwith. Legătura îi atârna pieziş peste un ochi, făcându-l să arate ca un pirat rotofei şi asudat. Nu am primit nicio veste. Nu vă aşteptam.

— Măcar atâta lucru este evident, i-o trânti bărbatul pe un ton poruncitor, pe care Samantha îl recunoscu numaidecât.

De-abia atunci îşi dădu seama că se holba la figura aspră a lui Theodore Fairchild, marchizul de Thornwood, tatăl lui Gabriel – şi patronul ei.

Capitolul 15

Draga mea Cecily, te pot asigura că familia mea te va adora la fel de mult ca şi mine…

Ignorând mâna întinsă a marchizului, Samantha îl împinse pe Gabriel de pe ea şi se ridică anevoie. Gabriel nu pierdu nici el timpul şi se ridică, la rândul lui, cu ţinuta rigidă şi expresia rezervată. Restul servitorilor stăteau în jurul lor, în grupuri ruşinate, arătând de parcă ar fi preferat să golească oale de noapte sau să cureţe grajdurile.

Îndreptându-şi ochelarii, Samantha făcu o reverenţă adâncă.

— Sunt încântată să vă cunosc, milord. Sunt Samantha Wickersham, infirmiera fiului dumneavoastră.

— Cu siguranţă înţeleg de ce a făcut un progres atât de însemnat de la ultima noastră vizită.

Chiar dacă tonul îi era arţăgos, ea ar fi putut jura că z

ărise o licărire de amuzament în ochii marchizului.

Nu putea decât să îşi imagineze ce înfăţişare scandaloasă trebuia să fi afişat. Cu fusta mototolită şi pătată de iarbă, cu obrajii îmbujoraţi şi cu părul ciufulit revărsându-i-se din coc până la jumătatea spatelui, probabil că arăta mai mult ca femeia uşoară a satului decât ca o femeie respectabilă, angajată să aibă grijă de fiul cuiva.

Patru femei superb înveşmântate se înghesuiau una în cealaltă pe coasta dealului, în spatele marchizului, având fiecare buclă la locul ei sub bonetele lor sofisticate, fiecare fald, panglică şi manşetă dantelată fiind apretate până la perfecţiune. Samantha simţi cum i se strângeau buzele. Cunoştea prea bine femeile de genul lor.

Cu toate că o făceau să se simtă şi mai mult ca o femeie de moravuri uşoare, îşi înălţă bărbia, refuzând să se umilească în faţa lor. Dacă membrii familiei lui Gabriel nu ar fi renunţat la responsabilitatea pe care o aveau faţă de el, nu ar fi fost necesar să o angajeze pe ea. Şi dacă tatăl lui ar fi concediat-o atunci, nu ar mai fi avut cine să îl îngrijească.

— S-ar putea să consideraţi metodele mele de tratament destul de neconvenţionale, Lord Thornwood, spuse ea. Însă cred că porţiile copioase de soare şi aer curat au puterea de a îmbunătăţi atât starea trupului, cât şi dispoziţia.

— Numai Cerul Ştie câtă nevoie am de îmbunătăţiri în ambele privinţe, mormăi Gabriel.

Când marchizul se întoarse spre fiul său, aroganţa păru să i se topească. Nu reuşi însă să îl privească pe Gabriel direct în faţă.

— Salutare, flăcăule! Mă bucur să văd că arăţi atât de bine.

— Tată, răspunse Gabriel sec. Aş vrea să pot spune acelaşi lucru.

Una dintre femei veni înspre ei, alunecând pe iarbă, cu juponul de mătase foşnind. Cu toate că tenul ei era la fel de palid şi delicat ca o dantelă antică, vârsta o văduvise de

foarte puţin din frumuseţea ei robustă.

Gabriel încremeni, chipul lui transformându-se într-o mască prudentă, în timp ce ea se ridică pe vârfuri şi îi dărui un sărut pe obrazul nemarcat de cicatrice.

— Sper din tot sufletul că ne vei ierta pentru că am dat buzna peste tine aşa. A fost o zi minunată – numai bună pentru un drum lung la ţară.

— Nu te prosti, mamă! Cum m-aş putea aştepta să nu îţi îndeplineşti datoria creştinească? Poate că pe drumul de întoarcere spre casă te vei opri la orfelinat sau la azilul pentru săraci şi îi vei binedispune şi pe alţi nefericiţi.

Deşi Samantha tresări, mama lui Gabriel doar oftă, ca şi cum s-ar fi aşteptat la primirea lui încrâncenată.

— Haideţi, fetelor, strigă ea, îndoindu-şi un deget înmănuşat în direcţia fiicelor ei, întâmpinaţi-l cum se cuvine pe fratele vostru, vă rog!

Cele două fete înalte şi subţiri, cu părul blond, rămaseră în urmă, de parcă s-ar fi temut că Gabriel le-ar fi putut muşca, dar bruneta scundă şi voinică se năpusti să îşi încolăcească braţele în jurul gâtului lui, aproape dezechilibrându-l.

— Oh, Gabe, nu am mai putut suporta să petrec nici măcar un moment departe de tine! Ce dor mi-a fost de tine!

Arătând primul semn de îmblânzire, el o bătu stingher pe umăr.

— Hei, tu de colo, Fărâmiţă! Sau ar trebui să te numesc Lady Honoria? Dacă nu cumva porţi tocurile Valeriei, cred că te-ai mai înălţat cu cinci centimetri de la ultima ta vizită.

— Ai crede dacă ţi-aş spune că urmează să fiu prezentată la Curte în două săptămâni? Nu am uitat ce mi-ai promis, să ştii.

Trecându-şi braţul pe sub al lui Gabriel de parcă i-ar fi fost teamă că el avea să o ia la sănătoasa, îşi întoarse rânjetul spre Samantha. Unul dintre dinţii ei din faţă era puţin strâmb, ceea ce îi sporea farmecul nemaipomenit.

— Încă de când eram numai o fetiţă de-o şchioapă, fratele meu mi-a tot promis că va dansa primul dans cu mine la balul meu de prezentare.

— Ce galant din partea lui, spuse Samantha încet, observând spasmul scurt de durere care îi traversase chipul lui Gabriel.

Marchizul îşi drese vocea.

— Nu îi reţine toată atenţia fratelui tău, Honoria. Ai uitat că avem o surpriză pentru el?

În timp ce Honoria se desprindea fără tragere de inimă de Gabriel şi se alătura din nou surorilor ei, tatăl lor se întoarse şi le făcu un semn valeţilor îmbrăcaţi în livrele care conduceau trăsura de oraş impunătoare oprită pe alee. Aceştia săriră de pe bancheta lor şi începură să desfacă frânghiile de pe ceva mare şi învelit în pânze care era legat dedesubtul trăsurii.

Pe când cei doi îşi cărau povara apăsătoare la deal, luptându-se cu greutatea acesteia, tatăl lui Gabriel îşi frecă mâinile cu nerăbdare. Când valeţii lăsară acel lucru pe iarbă, în faţa lui Gabriel, Samantha era la fel de curioasă ca şi restul servitorilor.

— Din clipa în care eu şi mama ta am pus ochii pe el, am ştiut că este exact lucrul de care ai nevoie.

Rânjind spre soţia lui, marchizul păşi înainte şi smulse pânzele cu un gest maiestuos.

Samantha îşi îngustă privirea, chinuindu-se să se concentreze pe obiectul necunoscut. Când reuşi, în sfârşit, aproape că îşi dori să nu o fi făcut.

— Ce este? o auzi pe Elsie şoptindu-i lui Phillip. Vreun instrument de tortură?

Doamna Philpot privi în zare, în timp ce Beckwith se apropie mai mult de ea, devenind brusc interesat de vârful pantofilor lui.

Avertizat de tăcerea stânjenitoare a servitorilor lui, Gabriel răbufni:

— Ei bine, ce dracului este?

Cum nimeni nu îi răspunse, se lăsă într-un genunchi şi începu să îşi treacă mâinile peste acel lucru. Când degetele lui cercetătoare trasară contururile unei roţi de fier, înţelegerea i se aşternu, încetul cu încetul, pe chip.

Se îndreptă, mişcarea fiindu-i nefiresc de rigidă.

— Un scaun de invalid. Mi-aţi adus un scaun de invalid.

Vocea lui era suficient de joasă şi de periculoasă încât Samanthei să i se zburlească părul pe ceafă.

Tatăl lui era încă în culmea încântării.

— Al naibii de inteligent, nu-i aşa? Astfel nu va mai trebui să îţi faci griji că te-ai putea împiedica ori te-ai putea lovi de lucruri. Tot ce ai de făcut este să te urci în el, să îţi arunci o pătură în poală şi cineva te poate împinge oriunde ai dori să mergi. Cineva ca Beckwith sau ca scumpa ta domnişoară Wickersham aici de faţă!

Samantha se încordă, aşteptând explozia inevitabilă. Însă când Gabriel vorbi, în final, tonul lui atent controlat sună mai încărcat de reproşuri decât orice ţipăt.

— Poate că ţi-a scăpat din vedere, tată, dar încă mai am două picioare perfect sănătoase. Şi acum, dacă mă vei scuza, cred că mă voi folosi de ele.

Schiţând o plecăciune scurtă, se întoarse pe călcâie şi porni cu mândrie în direcţia opusă casei. Deşi nu avea nici măcar bastonul care să îl ajute, Samantha nu îşi putea permite să îl umilească şi mai mult şi să îl urmeze sau să îi poruncească unuia dintre servitori să o facă. Nici chiar Sam nu îndrăzni să se ia după el. Micul collie se trânti pe jos lângă Samantha, privirea lui posomorâtă urmărindu-l pe Gabriel cum se făcea nevăzut în pădure.

După cum o avertizase Beckwith, erau unele cărări pe care un bărbat trebuia să le străbată singur.

*

Samantha se aşeză în micul salon pentru micul dejun unde Beckwith o interogase pentru prima dată, ascultând cum ceasul francez aurit de pe marginea şemineului număra minutele care se scurgeau din viaţa ei. Dispariţia lui Gabriel nu îi dăduse de ales decât să facă pe gazda de ocazie a familiei lui. Se scuzase numai cât să îşi refacă pieptănătura şi să îmbrace o rochie curată – un model sumbru, croit din mătase de un cafeniu-închis, fără nici urmă de volan sau podoabă care să îi îndulcească liniile sobre.

Marchiza luă loc chiar pe marginea unui fotoliu, cu buzele strânse dezaprobator şi cu mâinile acoperite de mănuşi împreunate în poală, iar marchizul se cufundă într-un alt fotoliu, pântecul lui încăpător întinzându-i nasturii vestei pestriţe. Valerie şi Eugenia se înghesuiră una lângă cealaltă pe o canapea grecească, arătând atât de triste încât Samanthei aproape i se făcu milă de ele. Honoria se cocoţă pe un divan, la picioarele lor, strângându-şi genunchii la piept şi părând a avea mai degrabă şapte ani decât şaptesprezece. Scaunul greoi de invalid zăcea într-un colţ, umbra lui sinistră învinuindu-i pe toţi.

Pe când lumina aurie pălea încetişor, nimic în afară de câte un oftat întâmplător sau de clinchetul înfundat al unei ceşti de ceai nu întrerupea liniştea dureroasă.

Samantha îşi duse ceaşca la buze, strâmbându-se când îşi dădu seama că, de ceva vreme, ceaiul se răcise. Îşi coborî ceaşca şi văzu că mama lui Gabriel se holba făţiş la ea.

— Ce fel de infirmieră sunteţi dumneavoastră, domnişoară Wickersham? Nu-mi vine să cred că l-aţi lăsat să hoinărească aşa, fără ca măcar să trimiteţi un servitor care să îi poarte de grijă. Dacă a căzut în vreo râpă şi şi-a frânt gâtul?

Samantha lăsă ceaşca pe farfurioară, încercând să pretindă că femeia nu dădea glas propriilor ei temeri.

— Vă pot asigura că nu aveţi niciun motiv de îngrijorare, milady. Fiul dumneavoastră este mult mai capabil decât

vă imaginaţi.

— Dar au trecut aproape trei ore. De ce nu s-a întors?

— Pentru că noi suntem încă aici.

Auzind concluzia posacă a soţului ei, marchiza îşi întoarse privirea asupra lui. El se cufundă mai mult în scaun.

— Atunci, de ce nu putem pleca acasă? întrebară aproape la unison Valerie şi Eugenia. Oh, te rog, Papă, îl imploră Valerie. Suntem atât de plictisite!

Eugenia îşi înfăşură batista din dantelă într-o minge, luându-şi o expresie plină de speranţă.

— Val are dreptate, Mamă. Dacă Gabriel nu ne vrea aici, atunci de ce nu îi respectăm dorinţele şi nu plecăm? Domnişoara Wickersham va fi tot aici pentru a avea grijă de el.

— Nu-mi dau seama de ce are nevoie de o infirmieră, răbufni Honoria, aruncându-i Samanthei o privire prin care îşi cerea iertare. Aţi putea să mă lăsaţi pe mine aici, iar eu aş putea avea grijă de el!

— Şi cum rămâne cu prezentarea ta la Curte? îi aminti tatăl ei cu blândeţe. Şi cu balul tău de prezentare?

Honoria îşi plecă fruntea, lăsând o cascadă de bucle moi, şatene, să îi încadreze profilul gânditor. Poate că îi era mai devotată fratelui ei decât surorile sale, însă nu avea decât şaptesprezece ani.

— Gabriel are mai multă nevoie de mine decât am eu nevoie de orice bal de prezentare stupid.

— Nu mă îndoiesc că ai avea foarte mare grijă de fratele tău, spuse Samantha, alegându-şi cu atenţie cuvintele, dar sunt sigură că ar fi mult mai mulţumit să ştie că ţi-ai făcut debutul şi că ai avut şansa de a-ţi găsi un soţ care să te adore la fel de mult ca el.

În timp ce Honoria îi dăruia o privire recunoscătoare, mama lui Gabriel se ridică şi se îndreptă spre fereastra franceză care fusese lăsată întredeschisă pentru a invita briza răcoroasă în salonul aglomerat.

Stătu şi privi în amurgul care devenea tot mai întunecat, cu ochii bântuiţi de umbre.

— Nu ştiu cum poate suporta să trăiască aşa. Câteodată cred că ar fi fost o binecuvântare dacă, pur şi simplu, ar fi…

— Clarissa! tună marchizul, ridicându-se şi aruncându-şi bastonul pe podea.

Lady Thornwood se răsuci în loc, o notă isterică ascuţindu-i vocea.

— Oh, de ce să nu o spunem Theodore? Toţi gândim acelaşi lucru, nu-i aşa, ori de câte ori ne uităm la el?

Samantha se ridică în picioare.

— Ce anume gândiţi?

Mama lui Gabriel se întoarse pentru a o înfrunta, cu o expresie cumplită.

— Că ar fi fost o binecuvântare dacă fiul meu ar fi murit pe puntea acelei corăbii. O binecuvântare pentru viaţa lui, dacă s-ar fi încheiat frumos şi repede. Atunci nu ar mai fi trebuit să sufere neîncetat. Nu ar mai fi trebuit să trăiască aşa – pe jumătate, nenorocit, ca o jumătate de bărbat!

— Şi cât de convenabil ar fi fost pentru dumneavoastră! Un zâmbet amar se ivi pe buzele Samanthei. La urma urmei, fiul dumneavoastră ar fi murit ca un erou. În loc să fiţi obligată să înfruntaţi un străin ursuz în această frumoasă după-amiază de primăvară, aţi fi putut să veniţi până aici pentru a depune flori pe mormântul lui. Aţi fi putut să plângeţi cu toţii foarte frumos, să îi jeliţi pierderea tragică şi totuşi să puneţi capăt doliului la timp pentru primul bal al sezonului. Spuneţi-mi, Lady Thornwood – suferinţa lui Gabriel doriţi să se sfârşească? Sau a dumneavoastră?

Marchiza păli de parcă Samantha ar fi pălmuit-o.

— Cum îndrăzneşti să îmi vorbeşti astfel, tu, creatură îngâmfată?

Samantha refuză să se lase intimidată.

— De-abia puteţi suporta să îl priviţi în faţă, nu-i aşa?

Pentru că nu mai este băiatul de aur pe care îl adoraţi. Nu poate juca rolul fiului perfect pentru inima dumneavoastră de mamă iubitoare. Aşa că sunteţi gata să trageţi cortina peste capul lui. De ce credeţi că nu este aici acum? Îşi plimbă privirea acuzatoare în jurul camerei înainte de a şi-o întoarce asupra mamei lui Gabriel. Pentru că ştie prea bine ceea ce gândiţi cu toţii de fiecare dată când vă uitaţi la el. Poate că fiul dumneavoastră este orb, milady, dar nu este prost.

Pe când Samantha stătea acolo, cu pumnii strânşi şi tremurători, realiză, încetul cu încetul, că Valerie şi Eugenia o priveau cu gura căscată de groază. Buza de jos a Honoriei începuse să tremure, ca şi cum ar fi fost gata-gata să izbucnească în lacrimi.

Ruşinea o copleşi pe Samantha. Chiar şi aşa, nu îşi putea regreta cuvintele, ci numai pierderea pe care acestea aveau să i-o aducă.

Se întoarse spre marchiz, înălţându-şi bărbia pentru a-i întâlni privirea în mod deschis.

— Iertaţi-mi impertinenţa, milord! Îmi voi strânge lucrurile şi voi fi pregătită de plecare până dimineaţă.

Când o porni spre uşă, marchizul se ridică pentru a-i ţine calea, sprâncenele lui stufoase fiind unite într-o linie severă.

— Ia aşteaptă numai un minut, fetiţo! Că doar nu te-am concediat încă.

Samantha îşi plecă fruntea, aşteptând ca el să o pună la locul ei, aşa cum merita, pentru că vorbise atât de nerespectuos cu soţia lui.

— Nici nu o voi face, continuă el. Judecând după etalarea impresionantă de temperament la care tocmai am fost martor, s-ar putea ca tu să fii exact ceea ce are nevoie acel fiu încăpăţânat al meu.

Recuperându-şi bastonul, trecu pe lângă Samantha şi se îndreptă spre uşă, lăsând-o mută de uimire.

— Veniţi, Clarissa, fetelor! Mergem acasă.

Lady Thornwood suspină adânc.

— Doar nu te aştepţi să plec, pur şi simplu, şi să îl las pe Gabriel singur-singurel aici. Îi aruncă Samanthei o privire veninoasă. Cu ea.

— Fetele au dreptate. Nu se va întoarce atât timp cât noi suntem aici. Buzele marchizului se arcuiră într-un zâmbet strâmb, amintindu-i Samanthei atât de mult de Gabriel încât inima i se opri în piept. Şi pot afirma cu sinceritate că nu îl condamn pe flăcău. Cine îşi doreşte ca un stol de vulturi să îi dea târcoale când se luptă pentru viaţa lui? Veniţi, fetelor! Dacă ne grăbim, s-ar putea să fim în paturile noastre înainte de miezul nopţii.

Valerie şi Eugenia se întrecură să îşi asculte tatăl, înşfăcându-şi săculeţii de mână, evantaiele, şalurile şi bonetele în timp ce plecau. Aruncându-i Samanthei o ultimă privire încărcată de văpăi prin care o avertiza că nu avea să-i uite – sau să-i ierte – obrăznicia, marchiza alunecă pe lângă ea, pieptul generos al acesteia ieşind în evidenţă asemeni prorei unei nave de luptă. Honoria şovăi în prag atât cât să îi facă Samanthei un semn scurt, melancolic, de rămas-bun.

Pe când roţile trăsurii lor de oraş se îndepărtau troncănind la vale, pe alee, Samantha rămase complet singură, numai scaunul de invalid ţinându-i companie. Se holbă la acel lucru odios, dorindu-şi nimic altceva decât să smulgă cu mâinile ei umplutura din pernele de păr de cal.

În schimb, aprinse o lampă Argand şi o aşeză pe masa de lângă fereastră. Stătea acolo de câteva minute, privirea ei tulburată cercetând umbrele, când îşi dădu seama de ceea ce făcuse. Nu avea cum să se bazeze pe strălucirea lămpii pentru a-l ajuta pe Gabriel să-şi găsească drumul spre casă.

Poate că mama lui avea dreptate. Poate că trebuia să trimită pe cineva afară să îl caute. Însă nu prea părea corect să trimită servitorii afară pentru a-l târî în casă de parcă ar fi fost un copil recalcitrant, care fugise după ce se supărase

din nimic.
Dacă nu voia să fie găsit? Dacă se săturase până peste cap de toţi cei care încercau să îşi impună aşteptările asupra sa? Membrii familiei lui lămuriseră faptul că nu şi-l doreau decât pe Gabriel al lor înapoi – pe bărbatul care trecuse prin viaţă cu o încredere de nezdruncinat, cucerind cu farmecul lui orice inimă întâlnea.
În ciuda discursului ei înflăcărat, era ea oare cu adevărat mai bună decât ei? Venise în acel loc crezând că nu îşi dorea decât să îl ajute. Însă începuse să îşi pună la îndoială propriile motive, să se întrebe dacă nu cumva devotamentul ei altruist ascundea o inimă foarte egoistă.
Samantha îşi coborî privirea la flacăra lămpii. Lumina pâlpâitoare pe care o împrăştia nu ar fi putut să îl conducă pe Gabriel spre casă. Dar ea ar fi putut.
Ridicând lampa, se strecură prin fereastra franceză, în noapte.

*

Samantha o porni înspre pădure, din moment ce acolo dispăruse Gabriel. Lampa, care păruse atât de strălucitoare în casă, arunca o licărire palidă în jurul ei, luminând de-abia cât să ţină umbrele la distanţă. Flacăra ei se dovedea a fi prea slabă pentru întunecimea de catifea a nopţii fără lună, pentru încrengătura de ramuri de deasupra capului ei când pătrunse în pădure. Nu îşi putea închipui cum trebuia să fie să trăieşti într-un asemenea întuneric noapte şi zi.
Pe măsură ce bolta de ramuri se îngroşa, acoperind orice pată de cer, ea îşi încetini paşii. Noaptea transformase domeniul Fairchild Park, dintr-un peisaj elaborat cu mare artă, într-o sălbăticie de nepătruns, unde pericolele şi spaimele pândeau de peste tot. Alese să îşi continue drumul sărind peste trunchiul unui arbore căzut, tulburată de foşnetele misterioase şi de ţipetele stranii ale nevăzutelor creaturi ale n

opţii. Începea să tânjească după trupul mare şi puternic al lui Gabriel în mai multe sensuri decât unul.

— Gabriel? îl strigă ea încet, nedorindu-şi să rişte ca servitorii din casă să o audă.

Singurul răspuns pe care îl primi fu un foşnet mai puternic dintr-un tufiş, venind de undeva din spatele ei.

Samantha se opri. La fel şi foşnetul. Ea făcu un pas şovăielnic, apoi încă unul. Foşnetul reîncepu.

Sperând şi rugându-se să nu fi fost decât juponul ei apretat, îl ridică de la pământ şi mai făcu un pas. Foşnetul deveni şi mai puternic. Ea se opri din nou, degetele înţepenindu-i ca nişte gheare îngheţate pe mânerul lămpii. Foşnetul încetă, numai pentru a fi înlocuit de o gâfâială sălbatică, atât de aproape încât Samantha putea să jure că simţise răsuflarea fierbinte a unui prădător invizibil pe ceafă.

Nu încăpea nicio îndoială. Cineva… sau ceva… o urmărea.

Adunându-şi tot curajul, se întoarse în loc, rotind lampa în faţă.

— Arată-te!

O pereche de ochi căprui şi umezi se ivi din umbre, urmată de un corp tremurător şi de o coadă care se agita în vânt.

— Sam! respiră uşurată Samantha, căzând în genunchi. Să-ţi fie ruşine, câine rău! În ciuda mustrării, luă căţelul în braţe, legănându-l lângă inima care îi bătea gata să-i sară din piept. Nu ar trebui să te cert, nu-i aşa? Se ridică, dezmierdându-i urechile mătăsoase. Bănuiesc că şi tu nu vrei decât să îl găseşti.

Pe măsură ce se aventura mai adânc în pădure, strigând numele lui Gabriel din ce în ce mai des, se agăţa de micuţul collie, nedorind să renunţe la căldura lui liniştitoare. Mergea de foarte mult timp când realiză că nu avea cum să se întoarcă pe urmele propriilor paşi. Începuse să creadă că Gabriel probabil o să se vadă nevoit să trimită servitorii afară

pentru a o căuta când o clădire enormă se întrezări prin întuneric. Jumătate din lemn şi jumătate din piatră, părea să fie un fel de şopron sau grajd, de mult părăsit şi de mult uitat.

Poate că era un loc pe care Gabriel îl descoperise când colinda acele păduri, în copilărie. Un loc unde ar fi putut să caute adăpost, dacă ar fi dat peste el.

Ţinând încă strâns atât lampa, cât şi câinele, Samantha împinse cu cotul uşa care atârna numai în jumătate dintre balamale, tresărind la scârţâitul ascuţit al acesteia.

Ridică lampa, trasând un cerc de lumină palidă peste grinzi străvechi din stejar, grămezi răsturnate de fân, căpestre putrezite şi zăbale ruginite prinse în cuie din lemn crăpat.

Nemaiputându-i ignora zvârcolirea, Samantha îl lăsă jos pe Sam, astfel încât să poată alerga prin jur şi să adulmece tot ceea ce îi ieşea în cale. Se părea că, în afară de şoarecii care mişunau prin fân, nu mai exista altă vieţuitoare în adăpost.

— Gabriel? strigă ea, prea puţin dornică de a tulbura liniştea nefirească. Eşti aici?

Înaintă mai mult în întuneric. Aproape de mijlocul grajdului, o scară prăpădită de lemn dispărea în bezna de deasupra.

Samantha oftă. Nu avea nici cea mai mică dorinţă de a risca să-şi rupă gâtul în timp ce explora un pod putrezit, însă nu avea niciun rost să fi ajuns atât de departe şi să nu cerceteze orice posibilitate. Probabil Gabriel nu se afla acolo atunci, dar poate că ar fi descoperit vreun semn că fusese mai devreme.

Înfăşurându-şi fustele lungi pe braţ şi ţinând cu grijă lampa într-o mână, îşi începu urcuşul lung şi anevoios pe scară. Umbre ameninţătoare dansau înaintea ei, acoperind licărirea pâlpâitoare a lămpii. Când ajunse, în sfârşit, în vârf şi se ridică pe scândurile prăfuite, răsuflă uşurată.

Podul părea să fie la fel de pustiu ca şi restul grajdului. Nu exista niciun semn că şi-ar fi făcut cineva adăpost acolo în ultimii douăzeci de ani. Se putea vedea cerul nopţii prin conturul pătrat al trapei deschise în acoperiş, fără lună, dar nu intru totul lipsit de lumină. Strălucirea lăptoasă a stelelor îi brăzda bolta de culoarea cernelii.

Samantha se întoarse, îngustându-şi privirea pentru a scruta umbrele de sub grinzi. Oare imaginaţia îi juca feste sau observase o oarecare mişcare? Dacă Gabriel căutase să se adăpostească acolo, până la urmă? Dacă se rănise cumva şi nu putea răspunde chemării ei? Păşi mai departe în pod, cutremurându-se când un văl gros de pânze de păianjen îi mângâie vârful capului.

— Este cineva aici? şopti ea, rotind lampa în faţă.

Umbrele prinseră viaţă. Samantha păşi înapoi, împiedicându-se, înconjurată de vârtejul frenetic al unor aripi de liliac şi al unor ţipete ascuţite. Când liliecii speriaţi îşi părăsiră culcuşul şi ţâşniră spre trapa deschisă din acoperiş, ea îşi ridică instinctiv braţele pentru a-şi apăra părul şi ochii de aripile lor periculoase.

Lampa îi scăpă din mână şi zbură dincolo de marginea podului, căzând pe podeaua murdară de dedesubt, într-o explozie de sticlă. Ultimul liliac dispăru în noapte. Îmboldită de scheunatul speriat al lui Sam şi de duhoarea acră a gazului de lampă care ardea mocnit, Samantha apucă scara, gândindu-se numai să stingă vâlvătaia înainte ca aceasta să aprindă fânul şi să înghită întregul grajd.

Ajunsese la o treime din coborâş când piciorul îi trecu printr-o stinghie putrezită, zdruncinându-i atât echilibrul, cât şi scara. Se balansă la limita hazardului pentru ceea ce ei i se păru o eternitate, trecând de la disperare la speranţă, apoi se trezi în aer, căzând ca plumbul, cu spatele, de pe scară, îşi auzi capul lovind podeaua cu un zgomot surd, îl auzi pe Sam scâncind în timp ce o lingea pe obraz şi îi înghiontea urechea cu nasul lui rece şi umed, auzi pârâitul înfometat al

flăcărilor care începuseră să aprindă fânul.

— Gabriel? murmură ea, văzându-l cum îşi cobora privirea spre ea şi îi zâmbea, scăldat de razele soarelui, în clipa dinainte ca propria ei lume să se scufunde în întuneric.

Capitolul 16

Draga mea Cecily, mă numeşti atât stăruitor, cât şi convingător, şi cu toate acestea te opui farmecelor mele de fiecare dată...

Gabriel intră în pavilion şi se opri chiar în prag, ascultând susurul pârâului printre pietre. Edificiul lipsit de acoperiş fusese astfel construit încât să amintească de turnul prăbuşit al unui castel străvechi. Pe când era numai un flăcău, petrecuse nenumărate ore încântătoare fluturând o sabie de lemn pentru a-l salva de hoardele barbare, care semănau nespus de mult cu surioarele lui.

Se aşeză pe o bancă de piatră, cu spatele sprijinit de zid şi cu picioarele lungi întinse în faţă. Briza nopţii îi răsfira părul. I se desprinsese pe jumătate din legătura de piele, acoperind mărturia crestată a cicatricei lui. Se alesese şi cu alte semne după întâmplările nefericite ale zilei. Cizmele îi erau boţite, o mânecă a cămăşii i se sfâşiase în nişte rugi de mure. Avea o zgârietură proaspătă pe dosul palmei şi o umflătură dureroasă la genunchi.

Însă cea mai adâncă rană pe care o avea era cea care i se deschisese în inimă când auzise, fără să vrea, schimbul de replici dintre mama lui şi Samantha.

După ce hoinărise fără ţintă prin pădure ore întregi, folosind o creangă drept baston improvizat, îşi dibuise, într-un final, drumul spre casă. Plănuind să se furişeze fără a fi v

ăzut, se orientase pipăind de jur împrejur zidurile, până când găsise o fereastră deschisă. Însă planurile îi fuseseră dejucate când vocea mamei lui răzbătuse prin acea fereastră.

„… Ar fi fost o binecuvântare dacă fiul meu ar fi murit pe puntea acelei corăbii. O binecuvântare pentru viaţa lui, dacă s-ar fi încheiat frumos şi repede. Atunci nu ar mai fi trebuit să sufere neîncetat. Nu ar mai fi trebuit să trăiască aşa – pe jumătate, nenorocit, ca o jumătate de bărbat!”

Gabriel se sprijinise de perete, clătinând din cap. Cuvintele mamei lui nu avuseseră darul de a-l face să sufere. Îi confirmaseră numai ceea ce bănuia de foarte mult timp.

„Şi cât de convenabil ar fi fost pentru dumneavoastră!”

Tocmai se îndepărta de fereastră când răsunase vocea Samanthei, pironindu-l locului. Îşi înălţase capul într-o parte, sedus atât de furia, cât şi de pasiunea din cuvintele ei. Ar fi dat aproape orice să îi vadă chipul mamei sale în acel moment. Se îndoia că mai avusese vreodată cineva îndrăzneala de a-i vorbi Clarissei Fairchild, marchiză de Thornwood, cu atâta neobrăzare lipsită de căinţă.

„Pentru că ştie prea bine ceea ce gândiţi cu toţii de fiecare dată când vă uitaţi la el. Poate că fiul dumneavoastră este orb, milady, dar nu este prost.”

Când Samantha isprăvise să o pună la punct pe mama lui, de-abia se putuse abţine să nu intre în acea cameră şi să nu strige „Bravo!”, aplaudând-o din inimă în acelaşi timp.

— Asta este fata mea! şoptise el, dându-şi seama în clipa următoare că era adevărat.

Aceea fusese lovitura care îi rănise inima. Lovitura care îl trimisese, clătinându-se, departe de casă, pentru a se refugia în singurătatea rece a pavilionului.

Gabriel îşi întoarse chipul spre un cer pe care nu îl putea vedea, susurul voios al pârâului râzându-şi de el. Se părea că îşi irosise cea mai mare parte a tinereţii venerând altar

ul frumuseţii, numai pentru a se îndrăgosti de o femeie pe care nu o văzuse niciodată.

Nici măcar nu îi păsa cum arăta Samantha, realiză el surprins. Frumuseţea ei nu avea nimic de-a face cu un ten alb ca laptele, cu o gropiţă în obraz sau cu un păr lung şi des, de culoarea mierii topite. Putea fi la fel de lipsită de graţie ca un troll, însă pentru el tot ar fi fost irezistibilă. Frumuseţea ei venea din interior – din inteligenţa ei, din pasiunea ei, din insistenţa ei încăpăţânată de a face din el un om mai bun decât ar fi crezut el vreodată că ar fi putut fi.

Nu mai era dispus să accepte mai puţin. Până şi mult-iubita lui Cecily se dovedise a fi nimic mai mult decât un vis frumos care se risipise în lumina necruţătoare a zorilor. Poate că nu o putea vedea, dar ştia în adâncul inimii lui că Samantha ar fi fost acolo ori de câte ori ar fi întins mâna spre ea.

Gabriel bâjbâi după bastonul lui improvizat. Putea foarte bine să se întoarcă acasă şi să îşi primească porţia de dojană. Fără îndoială, Samantha ar fi considerat faptul că trăsese cu urechea culmea lipsei de maniere. Dar poate că ar fi reuşit să îi domolească furia când i-ar fi mărturisit că o adora mai mult decât însăşi viaţa. Când se ridică, un rânjet îi arcui buzele. Ar fi vrut să îi vadă faţa mamei lui când urma să o anunţe că avea cea mai serioasă intenţie de a se căsători cu infirmiera lui.

Gabriel ajunsese la jumătatea drumului către casă când auzi un lătrat cunoscut dinspre pădure.

— Ce naiba… reuşi să îngaime înainte ca un trupuşor mic şi robust să i se lovească de picioare, aproape trântindu-l la pământ.

Nici măcar exuberanţa stângace a lui Sam nu reuşi să îi strice lui Gabriel buna dispoziţie.

— O să mă omori într-o bună zi, îl certă el, folosind creanga pentru a-şi recăpăta echilibrul.,

Pe măsură ce îşi continua drumul spre casă, auzi câin

ele dansând în cercuri în jurul lui, lătrând cu frenezie şi împiedicându-l la fiecare pas.

— Ce încerci să faci, Sam? Să trezeşti morţii?

Drept răspuns, câinele apucă de capătul crăcii, aproape smulgând-o din strânsoarea lui Gabriel. Deşi Gabriel o trase înapoi, câinele nu se lăsă descurajat. Îşi înfipse colţii adânc în lemn, mârâind înfundat.

Cu o înjurătură exasperată, Gabriel îngenunche pe iarba umezită de rouă. În loc să îi sară în braţe, aşa cum se aştepta, micuţul collie prinse mâneca deja sfâşiată a lui Gabriel între dinţi şi începu să tragă de ea, alternând mârâiturile cu scâncete.

— Pentru Numele Lui Dumnezeu, ce este?

Gabriel încercă să ia câinele în braţe, însă Sam se luptă să îi scape, tremurând şi zbătându-se ca un fel de sălbăticiune.

Gabriel se încruntă. Micuţul collie ura să stea pe afară după lăsarea întunericului. La acea oră din noapte, era de obicei încolăcit pe perna lui Gabriel, sforăind mulţumit. De ce ar fi ales, dintr-odată, să se aventureze de unul singur în pădure, după căderea nopţii?

Nu ar fi ales.

Acea voce calmă, firavă, din capul lui Gabriel rostea purul adevăr. Sam s-ar fi aventurat noaptea în pădure numai dacă ar fi însoţit pe cineva. Pe cineva care poate ieşise să îl caute pe Gabriel. Pe cineva ca Samantha.

Neluându-i în seamă răsucirile frenetice, Gabriel mirosi blana câinelui. Mai mult ca sigur, parfumul inconfundabil de lămâie şi verbină persista în coama lui mătăsoasă. Dar dulceaţa înviorătoare a acestuia era aproape acoperită de alt miros, înţepător şi sumbru.

Fum.

Gabriel se ridică brusc, adulmecând în aer. Oricine alt cineva ar fi considerat că izul de cenuşă din aer provenea de la o adiere de fum de lemn ars care ieşise din vreun horn.

Însă îi inundă plămânii lui Gabriel asemeni unei neguri întun
ecate de groază.

Câinele îi alunecă din braţe. Lătrând încă nestăpânit,
Sam alergă câţiva paşi spre pădure, apoi se întoarse în goa
nă la picioarele lui Gabriel, ca şi când l-ar fi grăbit să îl urm
eze.

Gabriel rămase acolo, chinuit între casă şi pădure. Av
ea nevoie de ajutor, dar Samantha avea nevoie de el şi nu
avea cum să ştie cât timp pierduse încercând să înţeleagă s
emnalele câinelui.

Până la urmă se întoarse în ceea ce spera să fie direcţ
ia casei şi strigă „Foc! Foc!!!!” din toţi rărunchii. Ar fi putut j
ura că auzise o uşă deschizându-se şi o voce înspăimântată
de femeie, însă nu avea timp să aştepte şi să se asigure de
acest lucru.

— Du-mă la ea, Sam! Haide! îi comandă el, urmând su
netul scâncetelor neîntrerupte ale câinelui.

Neavând nevoie de altă încurajare, Sam o zbughi în p
ădure. Gabriel o porni clătinându-se în urma lui, rotindu-şi c
reanga ca pe o sabie.

*

Ignorând zgârieturile rugilor de mure şi înţepăturile ra
murilor care îl loveau peste faţă, Gabriel se avântă în pădur
e ca un fel de animal sălbatic. Căzu de mai multe ori, împie
dicându-se de trunchiuri putrezite de copaci şi de rădăcini i
eşite la suprafaţă. Dar se ridică în picioare şi continuă să m
eargă, oprindu-se la fiecare câţiva paşi pentru a asculta lătr
atul răsunător al lui Sam.

Dacă rămânea mult prea în spate, câinele se întorcea
sărind pe lângă el, ca şi când ar fi vrut să se asigure că încă
îl urma. Cu fiecare pas pe care îl făcea Gabriel, mirosul de f
um devenea mai puternic.

După o rostogolire straşnică prin tufişuri, se opri, împi

edicându-se, într-un fel de luminiş. Îşi înălţă capul pentru a asculta, neauzind nimic altceva decât sunetele liniştite de noapte ale pădurii. Luptând împotriva panicii, se concentră mai mult, distingând, în sfârşit, lătratul lui Sam – distant, totuşi sonor. Gabriel o porni în acea direcţie, decis să ajungă la Samantha înainte ca acel câine să fie nevoit să se întoarcă din nou după el.

Fumul nu mai era doar un miros, ci o prezenţă palpabilă, groasă şi înecăcioasă. Când Gabriel se grăbi orbeşte prin el, creanga lui lovi ceva nemişcat, rupându-se în două. El o azvârli cât colo. Dând la o parte o perdea de iederă, îşi sprijini palma de suprafaţa aspră şi crăpată. Peretele de piatră era suficient de fierbinte pentru a-l face să îşi retragă repede mâna.

Trebuia să fi ajuns la vechiul grajd, chiar la marginea proprietăţii Fairchild. Clădirea fusese abandonată cu mult înainte ca el să se nască.

— Samantha! ţipă el, pipăind înnebunit după vreo deschizătură.

Sam lătra mai sălbatic acum, aproape isteric. Gabriel se luă după sunet, până ajunse la o uşă deschisă. Câinele se grăbi să intre în grajd, iar Gabriel ştiu că nu avea de ales decât să îl urmeze. Nu îşi putea permite să aştepte până îi găsea cineva din casă. El era singura speranţă a Samanthei.

Trăgând adânc aer în piept, se năpusti după câine. Putea auzi pârâitul flăcărilor care mistuiau străvechile grinzi de lemn de deasupra lui. Fumul înăbuşitor îi pătrundea adânc în plămâni, căutând să îi scoată afară tot aerul.

— Samantha! ţipă el răguşit, rugându-se ca ea să îl mai poată auzi.

Făcuse numai câţiva paşi când auzi o detunătură puternică. Înainte de a-şi putea ridica mâna, ceva greu îl izbi brusc în tâmplă.

Gabriel se prăbuşi, dar, când atinse podeaua, se afla i

arăşi pe puntea aspră a Victoriei, cu schijele fluierându-i pe deasupra capului şi cu duhoarea înţepătoare a loviturilor de tun pârjolindu-i nările. Sângele îi şiroia pe faţă, intrându-i în ochi şi în gură, şi, când îşi înălţă capul care îl durea îngrozitor, îl văzu pe Nelson ghemuindu-se pe punte, de-abia mişcându-se, chipul acestuia fiind o mască a uimirii.

Gabriel îşi încleştă pumnii. Nelson murise sub ochii lui. Samantha nu avea să împărtăşească aceeaşi soartă.

Adunându-şi şi ultima picătură de voinţă, se ridică în picioare, clătinându-se, apărându-şi cu o mână faţa de tăciunii aprinşi care picau din pod. Lătratul lui Sam se transformase într-un scâncet ascuţit, care, straniu, părea aproape omenesc.

Pe jumătate mergând, pe jumătate târându-se, Gabriel îşi croi drum pe podea în direcţia sunetului. Ceva se sfărâmă sub cizma lui. Când se aplecă şi simţi ramele strâmbe ale ochelarilor Samanthei, inima aproape i se opri în piept.

Dar apoi mâinile lui cercetătoare strânseră ceva cald şi moale. Ridică în braţe trupul lipsit de vlagă al Samanthei, tremurând de uşurare când îi simţi murmurul răsuflării pe faţă.

— Rezistă, îngerule! şopti el, dăruindu-i un sărut înfocat pe frunte. Doar sprijină-te de mine şi totul va fi bine!

Purtând-o ca pe un copil, se întoarse cu paşi mari în direcţia din care venise, fiind sigur că Sam îl va urma. Pe când trecea, poticnindu-se, dincolo de uşă, grajdul se prăbuşi în spatele lor, într-un infern de bubuituri, rafala de căldură aproape trântindu-l la pământ pe Gabriel.

Nu îşi încetini paşii mari până când nu ajunseră suficient de departe de norul sufocant de fum şi cenuşă. Când Samantha inspiră pentru prima dată aerul răcoros al nopţii, începu să tuşească – un sunet aspru, agonizant, smuls din adâncul pieptului. Căzând în genunchi pe un pat de frunze umede, Gabriel o legănă, ţinând-o strâns în poală. Îi simţi obrazul cald sub palmă, dar nu avea cum să îi observe culoarea.

Murind câte puţin cu fiecare respiraţie chinuită a ei, aşteptă să îi treacă spasmele amarnice.

Ceva rece şi umed îi înghionti braţul. Mâna şovăitoare a lui Gabriel se strânse în blana lui Sam. Mângâie cu blândeţe trupul micului collie, încercând să îi domolească tremurul violent.

— Eşti cel mai bun câine din lume, Sam, spuse el, dinţii clănţănindu-i ca reacţie la cele întâmplate. Cum ne vom întoarce în casă, îţi voi da toate cizmele mele, până la ultima. La naiba, îţi voi cumpăra propria pereche, dacă vrei!

*

Când Samantha deschise ochii, îl zări pe Gabriel aplecat deasupra ei, cu chipul marcat de îngrijorare. Chiar şi zgâriat şi murdar de funingine, era cea mai frumoasă privelişte pe care o văzuse vreodată.

— Te-am văzut, rosti ea hârâit, întinzându-se să îi şteargă cu tandreţe o pată de funingine de pe obraz, uitându-te în jos la mine şi zâmbindu-mi, sub razele soarelui, chiar înainte ca totul să se întunece.

El încercă să zâmbească, însă o altă emoţie îi contorsionă gura. Îşi cufundă faţa în părul ei, strângând-o de parcă nu ar mai fi vrut să îi dea drumul niciodată. Samantha gemu uşor, încântată de cât de bine se simţea să fie din nou în braţele lui.

— Eşti rănită? O aşeză iarăşi în poala lui, trecându-şi înnebunit mâinile peste braţele şi picioarele ei. Ţi-ai rupt ceva? Eşti arsă pe undeva?

— Nu cred. Clătină din cap, apoi tresări deoarece mişcarea îi trimisese o durere ascuţită de-a lungul gâtului. Dar mă doare capul.

— Şi pe mine, recunoscu el cu un râs trist.

Samantha remarcă pentru prima dată tăietura însângerată de pe tâmpla lui stângă.

— Oh! exclamă ea, lacrimi fierbinţi năvălindu-i în ochi când îşi dădu seama cât de aproape fusese să îl piardă. Te căutam. Liliecii m-au speriat. Am scăpat lampa. Vina mea!

Ochii lui scânteiară înspre ea din umbrele adânci.

— Atunci, presupun că va trebui să reţinem costul grajdului din salariul tău, nu-i aşa? Probabil că îţi va lua câţiva ani buni de serviciu pentru a-ţi achita datoria faţă de mine.

— Cum m-ai găsit? întrebă ea, atât răsuflarea, cât şi cuvintele începând să îi vână mai uşor.

— Am avut puţin ajutor.

Urmând semnul făcut de el cu capul, Samantha îşi înălţă fruntea şi îl văzu pe Sam încolăcit într-un culcuş de frunze, la câţiva paşi distanţă, încă adulmecând nervos în aer. Blana îi era acoperită de funingine şi neagră pe alocuri din cauza arsurilor.

— Mi-ai spus că s-ar putea transforma în salvatorul meu într-o bună zi, zise Gabriel. Ai avut dreptate.

— Ar fi putut să te ducă la pieire! Ridicându-şi pumnul, Samantha îl lovi uşurel în umăr. Nu ţi-a spus nimeni niciodată că orbii nu trebuie să dea buzna în clădirile cuprinse de flăcări?

— Bănuiesc că acum mă vei mustra pentru că am fost atât de idiot.

Ea clătină din cap cu înverşunare, neluând în seamă durerea pe care şi-o provocase.

— Nu idiot. Erou. Lacrimile i se revărsară din ochi când se întinse să îi mângâie obrazul şi lungimea crestată a cicatricei. Eroul meu.

Înghiţind cu greutate, el îi prinse mâna într-a lui şi îi duse degetele la buze.

— Ah, dar tu eşti eroina, draga mea. Dacă ar fi avut un căpitan numai pe jumătate la fel de neînfricat ca tine sub comanda lui, Nelson l-ar fi putut izgoni pe Napoleon înapoi în Paris.

— De ce spui un lucru atât de stupid? Am fost înfrântă

de o scară putrezită şi de un stol de lilieci.

— Eu vorbeam despre un adversar mai înspăimântător. Mama mea.

Samantha clipi, uitându-se în sus la el, realizând încet-încet despre ce era vorba.

— Ai auzit?

— Fiecare cuvânt magnific. De-abia m-am putut abţine să nu cer o repetare.

Ceva din expresia lui Gabriel îi oprea respiraţia Samanthei în cu totul alt fel. Il văzuse arătând batjocoritor, sarcastic, iritat şi amuzat pe seama ei, însă nu îl văzuse niciodată arătând atât de… hotărât.

— Este foarte urât să pândeşti dincolo de ferestre şi să tragi cu urechea, să ştii, sublinie ea. Chiar şi când eşti orb.

El clătină din cap.

— Ştiam eu că nu pot evita acest reproş la nesfârşit. Ţi-am spus vreodată cât de mult te admir, domnişoară Wickersham?

Ei îi scăpă un râs nervos.

— Cred că nu. Şi nici nu este necesar. Sunt destul de mulţumită de situaţia mea. Nu am nevoie şi nici nu doresc să fiu admirată.

Mâinile lui îi mângâiară părul.

— Dar adorată? Ţi-ar plăcea să fii adorată?

Ei începu să îi bubuie inima în piept. Poate că vorbise prea devreme. Poate că era rănită de moarte, până la urmă.

— Mai mult ca sigur că nu! Numai fetele tinere şi prostuţe, care au capetele goale umplute cu tot felul de noţiuni romantice, tânjesc după acest fel de atenţie.

— Şi tu după ce tânjeşti… Samantha?

Înainte de a apuca să îl dojenească pentru că îi folosise numele de botez, palma lui caldă îi găsi curbura obrazului.

— Nu există nimic ce îţi doreşti atât de mult încât te doare?

Degetul lui mare îi dezmierdă buzele pline, buze care tânjeau după sărutul lui.

— Pe tine, şopti ea neajutorată, trecându-şi braţul pe după ceafa lui şi trăgându-i gura spre a ei.

În duda gustului amestecat de funingine şi lacrimi, fu cel mai dulce sărut pe care Samantha îl primise vreodată. Gabriel nu se abţinu de la nimic. În timp ce o cuprindea cu braţele, limba lui i se strecură în gură, aprinzând un foc şi mai mistuitor decât cel din care tocmai scăpaseră. Pentru a-i gusta flăcările, Samantha ar fi riscat de bunăvoie să fie prefăcută în cenuşă.

El o întinse pe spate pe patul de frunze, aşezându-se peste ea ca umbra unui vis. Ea închise ochii, mult prea dornică să îl urmeze în întuneric.

Îndepărtându-şi gura de a ei, el îi sărută şi îi atinse cu nasul toată linia sensibilă a gâtului, inspirând adânc, ca şi cum ea ar fi mirosit a cel mai puternic parfum, în loc de lămâi şi fum.

— Nu-mi vine să cred că aproape te-am pierdut, spuse el răguşit, închizându-şi buzele peste pulsul care se simţea într-o parte a gâtului ei.

Ea se agăţă de umerii lui laţi, lăsându-se în voia unei mări încântătoare de senzaţii.

— Sunt sigură că Beckwith ar fi putut angaja altă infirmieră. Poate că ar fi putut chiar să o convingă pe văduva Hawkins să se întoarcă şi să aibă grijă de tine.

Gabriel se cutremură, lipit de gâtul ei, dar ea nu putea spune dacă de râs sau de oroare.

— Muşcă-ţi limba, femeie! îşi înălţă capul, un licăr diavolesc aprinzându-i privirea. Sau, şi mai bine, lasă-mă pe mine să o fac!

Pe când gura lui o acoperea iarăşi pe a ei, Samantha îi oferi cu îndrăzneală nenumărate ocazii. El smulse de pe buz

ele ei o mulţime de sărutări dulci ca mierea, una după alta, până când ei i se tăie respiraţia de dorinţă, iar el gâfâi de nevoie. Ea nu îşi dădu prea bine seama când şoldurile lui începură să se mişte lângă ale ei într-un dans şi mai provocator decât cel pe care îl împărtăşiseră în sala de bal.

Dar nu putea ignora valurile de plăcere care începuseră să îi cuprindă partea de jos a corpului. Ea suspină sub buzele lui, în timp ce el se freca de mugurele dureros dintre picioarele ei. Era deopotrivă şocant şi incitant să simtă, în sfârşit, acea parte a lui pe care o văzuse foarte bine profilându-i-se pe sub pantaloni, să afle exact ce voia el să îi facă.

Genunchii i se despărţiră sub fustă. Mâna lui se făcu căuş acolo, încercând să ajungă la ea prin straturile groase de lână şi pânză.

Samantha gemu şi se încordă sub mângâierea lui aspră, uimită de cât de neruşinată devenise, de cât de intens ardea după dezmierdarea degetelor lui pe pielea ei goală. Când el îşi retrase mâna, ei îi veni să ţipe de dezamăgire. Dar apoi o simţi alunecându-i pe sub fuste. Degetele lui trecură peste ciorapii ei de lână şi peste jartieră, ajungând la pielea mătăsoasă dintre coapse cu o perseverenţă tandră căreia ea nu îi mai putea rezista.

Când îi simţi buricele degetelor mângâindu-i cârlionţii dintre coapse, Samantha îşi ascunse chipul în gâtul lui, copleşită de o ruşine bruscă şi insuportabilă.

Atingerea lui nu mai era aspră, ci nemaipomenit de tandră. Degetele lui îi explorau carnea încinsă asemeni unor flăcări vii, topindu-i orice temere într-o văpaie de nectar.

Gabriel mormăi.

— Ştiam eu că dacă aş fi putut ajunge sub acele fuste sobre ale tale, aş fi putut dovedi că nu eşti făcută din gheaţă. Topeşte-te pentru mine, îngerule! şopti el, asaltându-i urechea cu limba chiar când pătrundea adânc, cu cel mai lung deget, în acea moliciune dulce ca mierea.

Ea scânci în momentul în care trupul i se strânse nepu

tincios în jurul grosimii invadatoare a degetului său, un gest desfrânat pe care nu îl mai putea controla. Ea ştiuse dintotdeauna că el avusese reputaţia unui amant talentat, dar nu îşi dăduse seama că avea să îi cunoască trupul mai bine decât ea însăşi, că putea fi capabil să se concentreze numai pe plăcerea ei, excluzându-se pe sine.

Preţul reţinerii sale îi era trădat de sunetul aspru al respiraţiei şi de lungimea întărită a membrului care îi apăsa ei coapsele.

El adăugă încă un deget explorării sale, întinzând-o cu blândeţe, relaxând-o, chiar în timp ce vârful degetului lui mare aluneca înainte şi înapoi peste mugurele întărit din centrul cârlionţilor ei umezi, jucându-se cu el până o făcu să tremure de plăcere.

Degetele lui îndemânatice continuară să îi ofere plăcere până când începu să se zvârcolească şi să scâncească, aproape leşinând din cauza unei nevoi pe care nu ştiuse niciodată că o avea. Un val de fericire întunecată o îmbătă. Când acesta se sparse, copleşindu-i trupul cu o undă implacabilă de extaz primitiv, el o sărută pătimaş, prinzându-i ţipătul înfundat în gură.

Sărutul lui deveni treptat mai blând, ca şi când ar fi încercat să domolească fiorii dulci ce îi răvăşeau trupul.

— Îmi pare atât de rău! suspină ea, când reuşi, în sfârşit, să vorbească.

Gabriel îi îndepărtă de pe frunte o şuviţă de păr udă de transpiraţie.

— Pentru ce?

— Nu am vrut să fiu atât de egoistă.

El chicoti.

— Nu fi ridicolă! Mi-a plăcut aproape la fel de mult pe cât ţi-a plăcut şi ţie.

— Serios?

El înclină din cap.

Încurajată de această mărturisire, Samantha se întins

e şi îi mângâie dovada de netăgăduit a dorinţei prin pielea moale, de căprioară, a pantalonilor.

— Atunci, probabil că asta îţi va plăcea şi mai mult.

Gabriel trase aer în piept cu nesaţ.

— Sunt sigur că aşa ar fi, răspunse el, nevoit să rostea scă fiecare cuvânt printre dinţii încleştaţi, însă mi-e teamă c ă va trebui să aştept până mai târziu.

— De ce?

El îi depuse un sărut tandru pe buzele bosumflate.

— Pentru că urmează să avem o companie nedorită.

Încă pe jumătate ameţită de plăcere, Samantha se ridi că în braţele lui şi auzi zgomotul făcut de ceva mare şi neîn demânatic care înainta, jumulind tufişurile.

Gabriel reuşi să îi aşeze la loc fustele tocmai când Bec kwith se năpusti afară din pădure, Peter şi Phillip urmându-l îndeaproape.

— Slavă Cerului că sunteţi bine, milord! exclamă majo rdomul, rotindu-şi felinarul pe deasupra celor doi. Când am văzut că s-a prăbuşit şopronul, ne-am temut de ce era mai r ău!

— Doamne, Dumnezeule, Beckwith! Gabriel îşi ridică o mână, ferindu-se. Vrei să iei lumina aia nenorocită din ochii mei? Mă orbeşti!

O tăcere nedumerită se lăsă în luminiş când toţi, inclu siv Gabriel, realizară ceea ce tocmai spusese.

Capitolul 17

Draga mea Cecily, dacă nu îmi vei îngădui să te sedu c, atunci nu îmi dai de ales…

— Trebuie să fie şi ea aici? întrebă marchiza de Thorn

wood, aruncându-i Samanthei o privire nimicitoare.

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult Samanthei decât să sc ape din acel birou aglomerat. Era o tortură să stea acolo, pe marginea scaunului ei cu spătar drept, cu o expresie atât d e calmă pe chip, când inima îi era sfâşiată în două, trecând de la speranţă la disperare.

Înainte de a se putea ridica şi de a îngăima nişte scuz e, Gabriel spuse cu hotărâre:

— Cu siguranţă. Ea este infirmiera mea, să ştii.

Deşi nu îşi putea întoarce capul în direcţia ei, căldura din vocea lui o asigură că era mult mai mult decât atât pent ru el.

Era aşezat în faţa unei mese de joc acoperite cu posta v, capul fiindu-i prins cu nişte cureluşe într-un fel de aparat din fier adus de către doctorul Richard Gilby, singurul medic care îndrăznise să îi ofere cea mai firavă rază de speranţă c ă şi-ar fi putut recupera vederea. Bărbatul scund, cu ochii lu i blânzi şi cu mustăţile atent pieptănate, nu rostise nicio vor bă de reproş pentru că fusese ridicat din patul lui în toiul no pţii de către marchizul de Thornwood, care fusese ridicat di n patul său de către un Beckwith care bolborosea întruna. Medicul îşi adunase, pur şi simplu, câteva aparate, care se mănau mai mult cu nişte instrumente medievale de tortură decât cu instrumente de vindecare, şi, o pornise spre Fairch ild Park împreună cu restul familiei lui Gabriel.

Cu toate că soarele răsărise cu mai multe ore în urmă, Eugenia şi Valerie moţăiau încă, ocupând fiecare câte un ca păt al unei canapele tapisate cu brocart. Honoria, cu ochii l uminoşi, dădea târcoale prin spatele doctorului, cercetând c u nerăbdare fiecare instrument pe care acesta îl scotea din geantă. Marchizul se plimba de colo-colo prin faţa focului di n cămin, cu bastonul în mână, în timp ce soţia sa se aşezas e într-unul dintre fotoliile masive ce încadrau şemineul, ca ş i când ar fi fost un tron, mâinile ei nervoase mototolind înco ntinuu batista.

Samantha nu prea reuşi să îşi impună să întâlnească privirea dezaprobatoare a femeii. Chiar dacă îşi spălase funi nginea de pe chip şi din păr şi se schimbase cu o rochie cur ată, nu avea cum să şteargă amintirea stăruitoare a atinger ii lui Gabriel şi plăcerea cutremurătoare pe care acesta i-o p rovocase.

— Aha! izbucni doctorul, făcându-i pe toţi să tresară.

Modul atotştiutor în care înclina din cap şi exclamaţiile criptice pe care le scotea începeau să îi calce pe nervi. Deşi pentru el se aflau cele mai multe în joc, numai Gabriel păre a mulţumit să aştepte ca bărbatul să termine cu examinare a lui, înainte de a începe să ceară răspunsuri. Sam era sing urul din cameră care părea prea puţin interesat de procedu rile neobişnuite. Micul collie se încovrigase pe covoraşul din faţa şemineului, rozând o cizmă lucioasă de călărie.

Marchizul lovi cu bastonul în podea, chipul lui rumen s trălucind de transpiraţie.

— Ce este, omule? Ai descoperit ceva?

Ignorându-l, doctorul Gilby se întoarse pe călcâie şi po cni din degete înspre ferestre.

— Trageţi draperiile din nou. Imediat!

Atât Beckwith, cât şi doamna Philpot dădură fuga să îi îndeplinească ordinul, aproape călcându-se pe picioare unul pe altul. Cu toate că restul servitorilor fuseseră izgoniţi din cameră, Samantha zărise capetele lui Peter şi Phillip ivindu-se printre cercevelele ferestrelor de mai multe ori în ultima oră.

Întunericul care se lăsă odată ce draperiile fură trase î i dărui un moment de răgaz bine-venit. Măcar îl putea obser va pe Gabriel fără a încerca să îşi tăinuiască dorul din privir e. Acum, când nu mai avea ochelarii care să îi ascundă ochi i, simţea că fiecare emoţie pe care o simţea era expusă tut uror.

Doctorul Gilby ataşă o lupă imensă în partea din faţă a obiectului din fier. Pe când aşeza o lumânare pâlpâitoare î

naintea acesteia, Honoria se ridică pe vârfuri pentru a trage cu ochiul pe după umărul lui.

— Ce vedeţi acum? îl întrebă el pe Gabriel.

— Umbre care se mişcă? Forme? Gabriel clătină din cap, privirea îngustându-i-se în timp ce încerca să se concentreze. Ca să fiu sincer, nu prea multe.

— Excelent, se pronunţă doctorul, înmânându-i lumânarea Honoriei.

Scoase abajurul lămpii cu ulei de lângă cotul lui, apoi apropie repede lampa de faţa lui Gabriel. Gabriel clipi în mod vizibil.

— Dar acum?

Gabriel îşi întoarse capul pentru a nu fi obligat să se uite direct în lampă.

— O minge de flăcări, atât de strălucitoare încât nu pot suporta să o privesc.

Era imposibil de spus dacă privirea furtunoasă a doctorului Gilby prevestea fericirea sau dezastrul. Îndepărtă instrumentul de pe capul lui Gabriel, apoi se întoarse şi flutură din mâini spre ferestre, asemeni unui dirijor care tocmai încheiase spectacolul carierei lui.

— Puteţi deschide draperiile.

Când Beckwith şi doamna Philpot strânseră drapajele grele, lumina soarelui invadă salonul. Samantha îşi privi mâinile împreunate, temându-se să se uite la Gabriel.

Marchizul prinse mâna tremurătoare a soţiei sale într-a lui şi o strânse cu putere. Până şi Eugenia şi Valerie se mişcară, holbându-se la doctor cu nişte ochi verzi plini de speranţă, care erau aproape identici cu ai fratelui lor.

Însă Gabriel fu cel care rupse tăcerea încordată.

— De ce această schimbare bruscă, doctore? înainte de noaptea trecută nu puteam face nicio deosebire între lumină şi umbră.

Îndesându-şi aparatul din fier înapoi în geantă, doctorul Gilby clătină din cap.

— S-ar putea să nu aflăm niciodată. Bănuiesc că lovitura puternică de la cap a dislocat un cheag de sânge căruia i-ar fi luat luni întregi să se dizolve de la sine, dacă s-ar fi dizolvat vreodată.

Gabriel îşi pipăi uşor tăietura de la tâmplă.

— Ar fi trebuit să îi poruncesc majordomului să mă pocnească în cap cu vreunul dintre bastoanele mele cu mult timp în urmă.

Samantha îşi dorea să se ducă la el, să îl îmbrăţişeze şi să îl sărute cu tandreţe pe acea rană pe care o dobândise din cauza ei.

Nu avea niciun drept să îl atingă, dar putea pune singura întrebare ce plana nerostită în aer. Întrebarea pe care toţi ceilalţi se temeau mult prea mult să o pună.

— Va vedea din nou?

Doctorul îl bătu pe Gabriel pe umăr, ochii lui albaştri sclipind.

— S-ar putea să treacă numai câteva zile sau câteva săptămâni până când mintea ta va deveni capabilă să distingă mai mult decât umbre şi forme, fiule, însă am toate motivele să cred că îţi vei reveni complet.

Samantha îşi acoperi gura cu o mână pentru a-şi înăbuşi un suspin necontrolat.

Lăsând să îi scape un strigăt de bucurie, Honoria îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui Gabriel. Restul membrilor familiei se îngrămădiră în jurul lui – Eugenia, Valerie şi mama lui înăbuşindu-l cu îmbrăţişările lor parfumate, în timp ce tatăl lui îl bătea din toată inima pe spate. Chiar şi Sam sări să se alăture zarvei fericite, adăugând lătratul lui ascuţit la răbufnirile voioase de pălăvrăgeli şi râsete.

Samantha aruncă o privire peste umăr şi o văzu pe doamna Philpot în braţele lui Beckwith, spatele îngust al acesteia tremurând de emoţie. Când majordomul întâlni privirea Samanthei peste umărul menajerei, ea ar fi putut jura că zărise un licăr de simpatie în ochii lui.

Se ridică şi se strecură afară din cameră, ştiind că locul ei nu mai era acolo. Urcă scările până la etajul al doilea, menţinându-şi bărbia ridicată şi coloana dreaptă în eventualitatea în care vreunul dintre ceilalţi servitori o urmărea. În sfârşit, ajungând în refugiul oferit de dormitorul ei, închise şi zăvori uşa în urma ei.

Ţinându-şi o mână încleştată peste gură pentru a-şi înăbuşi hohotele de plâns, se lăsă să alunece pe lângă uşă, un junghi ascuţit de bucurie amestecată cu suferinţă făcând-o să se încovoaie de două ori. Când lacrimile începură să îi curgă pe dosul palmei, nu ar fi putut spune dacă plângea pentru Gabriel sau pentru ea însăşi.

*

Samantha se aşeză pe marginea patului, în cămaşa de noapte, pieptănându-şi pe îndelete părul. Numai asta făcuse de când se închisese în dormitorul ei în acea dimineaţă – trecuse prin toate etapele existenţei. Când doamna Philpot o trimisese sus pe Elsie, cu cina aşezată pe o tavă, mâncase îndatoritoare toată supa consistentă de legume, chiar dacă nu îşi dorea nimic altceva decât să o verse afară, pe fereastră. Dacă ar fi reuşit numai să trăiască fiecare clipă, pe rând, atunci poate că nu ar fi fost nevoită să înfrunte viitorul. Un viitor fără Gabriel.

Degetele ei şovăiră. Şuviţa de păr pe jumătate pieptănată îi alunecă din mâini. Nu mai putea nega adevărul. Munca ei acolo se sfârşise. Gabriel nu mai avea nevoie de ea. Se întorsese acolo unde îi era locul – în braţele iubitoare ale familiei lui.

Coborând din pat, se duse la dulap şi îşi scoase valiza din piele tăbăcită. O deschise şi o sprijini de pat înainte de a descuia capacul cufărului.

Nu s-ar fi gândit niciodată că avea să devină nostalgică după ţesăturile urâte şi după ciorapii moi de lână pe care

îi purtase de când ajunsese la Fairchild Park, însă dintr-odată nu îşi dorea nimic altceva decât să îşi ascundă chipul în ei şi să plângă. Punându-i uşor deoparte, pescui un singur set curat, format din cămăşuţă şi jupon, şi îl îndesă în valiză, împreună cu un volum subţire de poezii de-ale lui Marlowe. Tocmai voia să închidă cufărul când un colţ de hârtie de culoarea smântânii îi atrase privirea.

Scrisorile lui Gabriel.

Încercase să le îngroape atât de adânc încât să nu mai iasă niciodată la suprafaţă. Totuşi, iată-le din nou, la fel de convingătoare şi de irezistibile ca în ziua în care fuseseră primite.

Samantha ridică teancul legat cu panglică, lăsând capacul cufărului să se trântească. Se duse şi se aşeză pe o margine a patului, trecându-şi degetele peste hârtia atât de uzată din cauza citirilor repetate încât ameninţa să se descompună sub atingerea ei. Şi-l putea imagina pe Gabriel mângâind pergamentul fin cu mâinile lui puternice, preţuind fiecare cuvânt ca şi cum ar fi fost de aur.

Ştia că avea să se urască mai târziu, dar nu se putu abţine să nu dezlege panglica care le strângea. Tocmai când deschidea prima scrisoare şi o ridica în lumina împrăştiată de lumânarea din seu care ardea pe masa de lângă patul ei, se auzi un ciocănit în uşă.

Samantha sări în picioare, tremurând vinovată. Se uită înnebunită prin cameră, apoi împinse cu un şut valiza sub pat. Ajunsese la jumătatea drumului spre uşă când îşi aminti de scrisorile pe care le strângea în mână.

Ciocănitul se auzi iarăşi, nerăbdarea din el fiind de neconfundat.

— Un moment, vă rog! strigă ea înainte de a se întoarce grăbită lângă pat şi a ascunde scrisorile sub saltea.

Deschise uşa şi îl găsi pe Gabriel stând acolo, îmbrăcat numai cu o cămaşă de noapte din mătase verde-crud. Înainte de a putea scoate vreun cuvânt, el se întinse după ea.

Cuprinzându-i chipul în palme, îi strecură limba în gură, sărutând-o cu o tandreţe pătimaşă, care îi tăie respiraţia. Când el îşi îndepărtă buzele de ale ei, ea era deja ameţită de dorinţă.

— O seară bună şi ţie, milord, şopti ea, clătinându-se încă pe picioare.

Împingând-o într-o parte, Gabriel năvăli în cameră. Trânti uşa în urma lui şi se sprijini de ea.

— Ce s-a întâmplat? Samantha aruncă o privire îngrijorată spre uşă. Eşti urmărit de hoarde barbare?

— Mai rău. De familia mea. Îşi trecu o mână prin părul deja ciufulit. S-au instalat în conac ca un stol de porumbei. Am crezut că nu voi mai scăpa de ei. Ştii cât de greu este să te furişezi pe lângă cineva pe care nu îl vezi?

Simţindu-se recunoscătoare pentru că nu îi putea vedea nici ochii umflaţi, nici urmele de lacrimi de pe obraji, ea răspunse pe un ton nepăsător:

— După cum spunea doctorul Gilby, nu va trebui să îţi mai faci griji în legătură cu asta prea mult timp, nu-i aşa?

El clătină din cap ca şi cum încă nu îşi putea înţelege norocul.

— Uimitor, nu-i aşa? Dar vrei să ştii care este cel mai uluitor lucru? Se întinse după ea din nou, mâna lui cercetătoare strângându-se în jurul încheieturii ei delicate. Când doctorul Gilby mi-a spus că îmi voi reveni complet, mi-am dat seama că ceea ce îmi doream să văd cel mai mult pe lumea asta era chipul tău dulce.

Samantha îşi întoarse acel chip de la el.

— Mă tem că s-ar putea să fii cumplit de dezamăgit.

— Este chiar imposibil. Orice urmă de amuzament dispăru din vocea lui, lăsându-i-o curios de serioasă. Nu ai putea să mă dezamăgeşti niciodată.

Muşcându-şi buza, ea îşi trase încheietura din strânsoarea lui şi se îndepărtă de el. Se temea mai puţin de faptul că ar fi putut să înceapă iarăşi să o sărute decât de ceea ce

ar fi putut face ea dacă aşa s-ar fi întâmplat.

— Cărui fapt îi datorez onoarea acestei vizite destul de neconvenţionale?

Gabriel se sprijini de uşă şi îşi încrucişă braţele la piept, privirea lui convingătoare trimiţându-i un fior delicios de-a lungul şirei spinării.

— Nu face pe inocenta cu mine, domnişoară Wickersham! Nu sunt nici pe departe primul lord din conac care s-a strecurat în dormitorul celei mai irezistibile servitoare a lui.

— Nu tu mi-ai spus, milord, că nu ai obiceiul de a-ţi impune voinţa asupra femeilor aflate în serviciul tău?

Trăgându-se de lângă uşă, Gabriel se mişcă în direcţia vocii ei cu graţia unei pantere aflate la pândă.

— De ce aş avea nevoie de forţă, când seducţia este cu mult mai eficientă? Şi cu mult mai – buzele lui mângâiară cuvântul – plăcută?

Samantha începu să se retragă din calea lui, temându-se că acel Gabriel mai jucăuş reprezenta un pericol şi mai mare pentru inima ei. Totuşi, în acelaşi timp, nu putu rezista să nu intre în joc.

— Ar fi trebuit să ştii până acum că nu sunt genul de femeie care să fie sedusă cu bijuterii scumpe, cu câteva cuvinte siropoase sau cu nişte promisiuni extravagante făcute în febra momentului. Nici trupul, nici inima mea nu sunt atât de uşor de câştigat.

Când umbra lui Gabriel o acoperi, spatele genunchilor ei se loviră de pat. El o împinse cu o mână în piept, prăvălind-o pe acesta, înainte de a apuca să se împotrivească, el o urmă în cădere, cuprinzându-i delicat obrazul cu una dintre mâinile lui mari.

— Nu am nicio bijuterie scumpă la mine acum, dar ce ai spune dacă ţi-aş promite să te fac soţia mea şi să te iubesc pentru tot restul zilelor noastre?

Capitolul 18

Draga mea Cecily, fiecare minut mi se pare o veşnicie în timp ce îţi aştept răspunsul…

— Ai înnebunit de-a binelea?

Samantha îl înghionti pe Gabriel în piept cu suficientă forţă încât să îl prăvălească din pat pe podea.

El se ridică, părând năucit.

— Nu m-am gândit niciodată că este mult mai sigur să adresezi cererile în căsătorie prin scrisori.

Sărind din pat, Samantha începu să se plimbe de colo-colo prin camera mică, paşii ei frenetici reflectându-i tumult ul din inimă.

— Poate că lovitura de la cap ţi-a afectat mai mult dec ât vederea, milord. Poate că ţi-a afectat şi memoria. Pentru că se pare că ai uitat că tu eşti un conte – un nobil de vază – în timp ce eu sunt o biată servitoare.

— Ceea ce eşti tu, Samantha…

Ea se întoarse pe călcâie pentru a-l înfrunta.

— Domnişoară Wickersham!

O urmă de zâmbet îi înflori pe buzele minunat sculptat e, înfuriind-o şi mai mult.

— Ceea ce eşti tu, domnişoară Wickersham, eşti feme ia pe care eu o ador şi pe care intenţionez să o fac soţia me a.

Ea îşi aruncă mâinile în aer.

— Atunci, nu mai există niciun remediu pentru tine, n u-i aşa? Îţi recapeţi vederea numai pentru a-ţi pierde minţil e.

— Ţi-a trecut prin cap că nu ai de ales decât să te căs ătoreşti cu mine?

— De ce spui asta?

— Pentru că te-am compromis deja. Sau ai uitat?

Ea îşi putea da seama după forma provocatoare a gurii lui că ştia că nu avea cum să uite modul neruşinat în care trupul ei se frânsese sub atingerea lui, fiorii de plăcere care o zdruncinaseră până în măduva oaselor. Urma să ducă acea amintire cu ea în mormânt.

— Te eliberez de orice obligaţie. Nu există niciun motiv pentru care ar trebui să îţi petreci restul vieţii plătind pentru o… o indiscreţie stupidă.

El îşi arcui o sprânceană arămie.

— Numai atât a însemnat noaptea trecută pentru tine? O indiscreţie?

Neputând inventa o negare convingătoare, Samantha îşi reluă mişcarea de du-te-vino.

— Sunt sigură că mama ta ar fi fost îngrozită dacă ar fi aflat că ai cerut-o în căsătorie pe fiica acelui baronet. Ce ar spune dacă ai anunţa-o că intenţionezi să te însori cu infirmiera ta?

Gabriel se întinse să o prindă de tivul cămăşii de noapte pe când trecea pe lângă el, trăgând-o la el în poală. Îşi încolăci braţele puternice în jurul ei, făcând imposibil orice gând de scăpare din partea ei.

— Ce-ar fi să vii cu mine chiar acum şi să aflăm?

Zbătându-se, ea nu făcu decât să se prindă şi mai mult în îmbrăţişarea lui.

— Biata femeie va face apoplexie din cauza ta! Pe legea mea, vestea probabil o va ucide! Sau pe mine, adăugă ea pe un ton sumbru.,

El râse.

— Chiar nu este dragonul care se pretinde a fi. De fapt, când ne-am întâlnit pentru prima dată, am remarcat că semănaţi incredibil de mult în ceea ce priveşte…

Samantha îi acoperi gura cu o mână.

— Nu o spune! Să nu îndrăzneşti să o spui!

Încă râzând, Gabriel îi îndepărtă mâna de pe buzele lu

i.

— Sunt sigur că vei ajunge să o iubeşti într-o bună zi. Atât strânsoarea, cât şi vocea i se îmblânziră pe măsură ce licărul poznaş îi dispărea din privire, lăsând loc unei străluciri blânde. Până la urmă, ea va fi bunica tuturor copiilor tăi.

Cuvintele lui Gabriel loviră în inima Samanthei ca un cuţit, oferindu-i o privelişte asupra unui viitor pe care ei doi nu l-ar fi putut împărtăşi niciodată. Clipi pentru a-şi opri un şuvoi de lacrimi. Poate că pentru ea nu exista a doua zi, însă se putea bucura de noaptea aceea.

— M-am înşelat, şopti ea.

El se încruntă.

— În legătură cu ce?

— Sunt genul de femeie care poate fi sedusă prin cuvinte mieroase şi promisiuni extravagante.

Cuprinzându-i obrazul în palmă, ea îşi ridică chipul spre al lui.

Când Gabriel simţi moliciunea buzelor Samanthei înflorind sub ale lui, parcă i se aprinse o lumină undeva în adâncul sufletului. Trecându-şi o mână pe sub şoldurile ei, o ridică pe patul îngust de fier, lăsând-o pe spate în aşternuturile şifonate.

Ştia că ar fi trebuit să aştepte până după căsătorie. Însă aşteptase atât de mult acest moment – i se părea că toată viaţa.

— Aşteaptă, spuse ea, aproape oprindu-i bătăile inimii. Vreau numai să sting lumânarea.

El aşteptă până când ea se întoarse în braţele lui, pentru a şopti:

— Oricum nu am nevoie de lumânare. Nu am nevoie decât de tine.

Găsind tivul cămăşii ei de noapte, Gabriel i-o scoase uşor peste cap. În acel moment, se simţi ca un mire. Faptul că ştia că Samantha se afla sub el, goală, că îşi putea petrece întreaga noapte explorând comorile desăvârşite ale corpu

lui ei, îi făcu gura să se usuce şi mâinile să îi tremure de dorinţă nestăvilită.

Trecuse atât de mult timp de când nu mai ţinuse o femeie goală în braţe! Chiar şi înainte de Trafalgar petrecuse luni întregi de celibat autoimpus, tânjind după Cecily. Pe când ceilalţi marinari de la bordul Victoriei îşi satisfăceau cele mai crunte nevoi cu prostituatele din porturi, în timpul scurtelor lor ancorări, el rămânea la bordul navei, recitind scrisorile lui Cecily. Deşi trupul îi ardea, cerşindu-i eliberarea, el se mulţumise să îl lase să mocnească, visând la ziua în care aveau să se reîntâlnească. Dacă ar fi ştiut că acea zi nu urma să mai vină, tot ar fi fost dispus să aştepte acest moment.

Să o aştepte pe Samantha.

Gabriel îşi deznodă cordonul cămăşii de noapte şi şi-o trase de pe umeri, disperat să îşi lipească pielea de pielea ei, carnea de carnea ei. Sărutând-o de parcă fiecare sărut al lor ar fi fost ultimul, alunecă precum mătasea pură de-a lungul trupului ei, gemând când pieptul lui întâlni moliciunea plină a sânilor ei, când mădularul lui întărit atinse cârlionţii fini dintre picioarele ei. Îşi dorea să se cufunde în ea chiar atunci şi acolo, să revendice toată plăcerea ce îi fusese refuzată în acele luni lungi, însingurate.

Dar Samantha nu era vreo prostituată dintr-un port. Merita mai mult decât o împreunare dură şi rapidă. Se agăţă de umerii lui şi scânci în semn de protest când el îşi îndepărtă gura de a ei şi se rostogoli lângă ea. De-abia aveau loc amândoi în patul îngust, dar asta îi convenea de minune lui Gabriel. Limitele confortabile îl făcură să îi fie mai uşor să îşi arunce un picior peste coapsa ei, să îşi cuibărească nasul în gâtul ei în timp ce mâna îi cuprindea rotunjimea unui sân. Sfârcul ei era deja la fel de umflat ca o mură zemoasă, implorându-l să îl guste.

Nerăbdător să-i aducă mulţumire, el făcu întocmai – frământându-l şi tachinându-l, sugându-l şi dezmierdându-l, cu buzele, limba şi dinţii, până când ea se arcui sub el, cu m

âinile prinse în părul lui. O bucurie cunoscută îi făcu sângele să curgă mai repede prin vene. Nu avea nevoie de vedere pentru asta. Să facă dragoste cu o femeie pe întuneric i se păruse întotdeauna la fel de firesc ca şi respiratul.

— Pot să simt asta, murmură ea cu răsuflarea întretăiată, părând totodată încurcată şi scandalizată.

— Sper să fie aşa, răspunse el, ridicându-şi capul de pe sânul ei, fără tragere de inimă. Nu aş vrea să îţi irosesc timpul.

— Nu. Vreau să spun…

Gabriel avu senzaţia că, dacă i-ar fi putut vedea faţa în acel moment, aceasta ar fi fost colorată de o roşeaţă adorabilă.

— …acolo jos, termină ea.

El clătină din cap, izbucnind într-un hohot de râs.

— Îţi pot promite că vei simţi mult mai mult decât asta, acolo jos, când voi fi terminat cu tine.

Ca şi când ar fi vrut să îi arate că se ţinea de promisiune, îşi lăsă mâna să alunece peste pielea catifelată, ca de satin, a abdomenului ei. Ea se cutremură de emoţia anticipării sub atingerea lui, însă el prelungi atât plăcerea, cât şi chinul, rezervându-şi un moment dulce pentru a explora curba domoală a burţii ei, văile sensibile de deasupra şoldurilor.

Când degetele lui îi mângâiară fineţea cârlionţi lor dintre coapse, nu fu nevoie de mai mult de o atingere uşoară a bărbăţiei lui pentru a-i convinge picioarele să se despartă, să îi lase cale liberă spre ceea ce se afla între ele.

— Mă faci să mă simt atât de neruşinată, mărturisi ea, fiecare răsuflare a ei fiind un suspin de încântare. Ca şi când aş putea face orice pentru tine… cu tine.

Gabriel nu ar fi crezut că era posibil să se întărească mai mult decât i se întâmplase deja, dar când un şir ameţitor de imagini erotice îi trecu prin minte, realiză că se înşelase.

— Voi fi mai mult decât bucuros să îţi ofer o viaţă într

eagă pentru a-mi dovedi asta.

— Şi dacă nu am avea o viaţă întreagă la dispoziţie? îşi încolăci braţele în jurul lui într-o strânsoare surprinzător de îndârjită. Dacă nu am avea la dispoziţie decât acest moment?

— Atunci, nu aş irosi nicio ocazie să fac asta, spuse el, cerându-i gura pentru un sărut dureros de tandru. Sau asta. Îşi coborî buzele spre sânul ei, rotindu-şi limba în jurul sfârcului ei umflat. Sau asta. Vocea lui se îngroşă într-un geamăt în timp ce pătrundea cu degetele printre cârlionţii ei, dezmierdând pielea umedă de dedesubt.

Ea gemu la atingerea lui, un cântec gutural de întâmpinare. Corpul ei se umezea deja pentru a-l primi, deschizându-se ca un boboc de floare sub sărutarea soarelui. El îşi folosi buricul degetului mare pentru a-i împrăştia rouă dulce peste mugurele tăinuit între acele petale de catifea. Îşi dorea ca ea să se aprindă pentru el, să tânjească până avea să odoară după acel moment când urma să îl primească adânc în ea şi să îl facă al ei.

— Gabriel, te rog… Ea se arcui spre mâna lui, vocea transformându-i-se într-un murmur răguşit în urechea lui. Nu mai pot aştepta.

În timp ce coapsele i se depărtau, ea se întinse pentru a-i mângâia mădularul înfierbântat, oferindu-i singura invitaţie căreia nu îi putea rezista niciun bărbat.

Când degetele ei se strânseră în jurul lui ca nişte panglici de catifea, el îşi încleştă dinţii pentru a-şi reprima un frison primitiv de extaz.

— Păi, dacă m-ai rugat atât de frumos…

Se aşeză deasupra ei. Membrul lui pătrunse printre acei cârlionţi umezi, oprindu-se chiar la porţile Raiului.

— Gabriel, trebuie să îţi spun ceva.

Se agăţă de spatele lui, unda de panică din vocea ei fiind de neconfundat.

Degetele lui îi găsiră buzele, oprindu-le mişcarea cu o

mângâiere tandră.

— Este în regulă, Samantha. Nu am nevoie să ştiu nimic mai mult. Îmi dau seama că nu ai fost pe de-a-ntregul sinceră cu mine. O femeie ca tine nu ar fi căutat niciodată un asemenea post dacă nu ar fi fugit de trecutul ei. Dar nu îmi pasă. Nu îmi pasă dacă a existat vreun alt bărbat înaintea mea. Nu îmi pasă dacă a existat o duzină de bărbaţi. Singurul lucru de care îmi pasă este că te strâng în braţe, chiar aici, chiar acum.

Pentru a-i dovedi că era un bărbat de cuvânt, Gabriel îşi retrase şoldurile şi se cufundă adânc în ea.' Printr-o ceaţă de plăcere copleşitoare, îi auzi ţipătul stins, simţi ceva fragil şi de neînlocuit cedând în faţa asaltului insistent al corpului lui.

Se opri, cu totul adâncit în ea, temându-se să se mişte, temându-se să respire.

— Samantha?

— Hmmmm? scânci ea ascuţit drept răspuns.

Gabriel se chinui să rămână nemişcat, chiar dacă trupul ei îl cuprinsese într-o strânsoare de plăcere pură.

— Ce anume voiai să îmi spui?

O auzi înghiţind cu greu.

— Că nu am mai făcut asta niciodată.

El se prăbuşi pe gâtul ei, înăbuşindu-şi un blestem virtuos.

— Vrei să mă opresc?

Chiar când rosti cuvintele, Gabriel se gândi că nu ştia dacă ar fi putut.

Ea clătină din cap hotărâtă.

— Nu. Înfăşurându-şi degetele în părul lui, îi trase gura înapoi peste buzele ei. Niciodată.

Când limbile lor se prinseră într-un dans întunecat al plăcerii, ea se ridică în întâmpinarea lui, acea simplă mişcare purtându-l pe el pe culmile încântării. Gabriel se mândrise întotdeauna cu rafinamentul lui. Şi fu surprins să constate c

ă era încă suficient de barbar încât să simtă nevoia de a se bate cu pumnii în piept şi de a urla triumfător, numai şi nu mai pentru că era primul bărbat care o atingea – singurul b ărbat. Începu să împingă, alunecând înăuntrul şi în afara ei cu mişcări lungi, adânci, intenţionat alese pentru a-i transfo rma scâncetele de durere în gemete de extaz.

Având-o pe Samantha alături, întunericul nu mai era d uşmanul lui, ci un ibovnic. Totul era contur şi senzaţie, fricţi une şi contrast. Ea era moale. El era tare. Ea era delicată. El era dur. Ea dăruia. El primea.

Crezând că merita o răsplată suplimentară pentru dur erea pe care i-o pricinuise, ceva care să fie pe măsura aşte ptărilor ei, Gabriel îşi strecură o mână între ei. Însoţindu-şi fiecare mişcare a limbii sau a trupului cu mângâieri blânde, el o atinse cu degetele până când ea se strânse în jurul lui c u un ţipăt sfâşietor care i se datora aproape în întregime lu i.

Ridicându-i braţele deasupra capului şi împletindu-şi d egetele cu ale ei, ajungând să stea palmă în palmă, inimă lâ ngă inimă, el şopti cu patimă:

— Agaţă-te de mine, îngerule! Şi să nu îmi dai drumul niciodată!

Samantha se supuse, încolăcindu-şi picioarele suple în jurul lui. Apoi nu mai există nici urmă de reţinere, nici urmă de împotrivire la ritmul înfocat care îi învolbura sângele ase menea unor tobe tribale. Gabriel o posedă, tare, repede şi a dânc, până când minţile amândurora fură înceţoşate de plă cere, până când el simţi acei fiori întunecaţi de extaz cuprin zând pântecul ei încă o dată.

Când el însuşi se cutremură de extaz, revărsându-se î ntr-un şuvoi aprins, Gabriel îi acoperi gura cu gura lui, temâ ndu-se că gemetele lor amestecate ar fi trezit întreaga cas ă.

*

Samantha se trezi în braţele lui Gabriel. Patul era atât de îngust încât de-abia avuseseră loc să se întindă unul lângă altul, ea cuibărindu-se cu spatele la pieptul lui, ca două linguri într-un sertar.

Aruncă o privire spre fereastră, simţindu-se recunoscătoare să vadă cerul nopţii încă întunecat, fără nicio linie purpurie care să prevestească zorii. Ar fi fost fericită să stea întinsă acolo pentru totdeauna, cu braţul musculos al lui Gabriel înfăşurat în jurul taliei, răsuflarea lui ciufulindu-i părul, coapsele ei goale fiind ghemuite lângă şoldurile lui. Îi putea simţi inima bătând lipită de spatele ei, fredonând cel mai dulce cântec de leagăn.

Înainte de noaptea trecută avea o oarecare idee despre ceea ce se întâmpla în dormitor între un bărbat şi o femeie. Însă nimic nu ar fi putut-o pregăti pentru realitate. Pentru prima dată, înţelese de ce un simplu act înşelător le făcea pe femei să ajungă la pierzanie şi pe bărbaţi să rişte totul. Înţelese de ce se scriau sonete şi se purtau dueluri, şi se pierdeau vieţi, totul pentru magia care se crea atunci când un bărbat şi o femeie ajungeau unul în braţele altuia, mişcându-se ca unul singur în umbrele nopţii.

Simţi între coapse o tandreţe nouă, o durere proaspătă care era perechea celei pe care o simţea în inimă. Totuşi, era o durere dulce şi un preţ mic pe care îl plătise pentru miracolul de a-l ţine pe Gabriel captiv înăuntrul ei.

Ca şi când ar fi simţit direcţia în care se îndreptau gândurile ei, Gabriel se foi. Braţul lui îi strânse mai puternic talia, trăgând-o mai mult în căuşul pe care îl forma corpul lui.

Ceva îi împunse moliciunea coapselor. Ceva tare şi insistent. Samantha nu se putu abţine să nu îşi mişte provocator fesele.

Gabriel mormăi somnoros înainte de a şopti:

— Nu ispiti dragonul, îngerule, dacă nu cumva vrei să fii mâncată de vie!

Îi dădu la o parte şuviţele ciufulite de păr, lipindu-şi uşor buzele de ceafa ei, cu o tandreţe care o făcu să tremure de dorinţă.

— Nu ar fi trebuit să fiu atât de dur şi de lacom cu tine mai devreme. Ai nevoie de timp pentru a-ţi reveni.

Ştiind că timpul era singurul capriciu pe care nu şi-l putea permite, ea veni în întâmpinarea lui, apăsându-i mădularul stârnit cu fesele ei catifelate.

— Nu am nevoie decât de tine.

Gabriel îi gemu în ureche.

— Nu joci corect, femeie! Ştii că este singurul lucru pe care nu ţi l-aş putea refuza niciodată.

Dar ar fi putut să se înfrâneze pe sine în timp ce o satisfăcea pe ea. Una dintre mâinile lui preluă iniţiativa, prinzându-i blând sfârcurile umflate între degetul mare şi arătător, pe când cealaltă alunecă între picioarele ei, dezmierdând cu o grijă nemaipomenită carnea rănită pe care o găsi acolo. Nu trecu mult şi Samantha simţi cum se topea într-o văpaie de plăcere care îi tăia respiraţia. Trebui să muşte perna pentru a se împiedica să ţipe răsunător.

Numai atunci îşi umplu el palmele cu rotunjimea sânilor ei şi o pătrunse adânc, din spate. Ea nu îşi dorea nimic mai mult decât să se lipească şi mai mult de el, să îl încurajeze să se mişte, dar el îi ţinu atât pe ea, cât şi pe el însuşi, complet nemişcaţi, până când trupul ei începu să palpite în jurul lui, freamătul insistent al acestuia reflectând bătăile inimii ei.

— Te rog… suspină ea, aproape leşinând în braţele lui. Oh, Gabriel, te rog…

Rugămintea ei incoerentă nu se irosi pe el. Ea nu îşi imaginase niciodată că era posibil să fie posedată cu atâta tandreţe, şi totuşi atât de pătimaş. Când el sfârşi, ea nu ar fi putut spune unde se termina corpul lui şi de unde începea al ei. Ştia numai că simţea cum i se sfâşia inima şi că avea obrajii uzi de lacrimi.

— Plângi, îi reproşă el, întorcând-o cu blândeţe pe spate.

Ea îşi înăbuşi un suspin.

— Nu, nu plâng.

El îi atinse obrazul cu un deget, apoi şi-l duse la buze, dovedindu-i că era o mincinoasă.

— Tocmai cum am bănuit întotdeauna, spuse el cu asprime. Nu mai trebuie să încerci să ascunzi adevărul.

Inspirând cu putere, Samantha clipi înspre el.

El îşi aşeză uşor mâna peste inima ei zbuciumată.

— În spatele acelei faţade practice pe care o afişezi, bate inima sentimentală a unei adevărate romantice. Nu te teme, domnişoară Wickersham. Secretul tău este în siguranţă cu mine. Îi aruncă o privire piezişă, semnul diavolesc al cicatricei făcându-l să pară şi mai desfrânat. Atât timp cât vei face să merite efortul din partea mea, bineînţeles.

— Te poţi baza pe asta, milord.

Trăgându-i gura peste a ei, Samantha îşi pecetlui legământul cu un sărut înfocat.

*

Samantha îşi înfipse ultimul ac în păr, prinzându-şi acea cosiţă grea la ceafă. Purta aceeaşi fustă cafenie şi costumul de călătorie pe care le purtase la sosirea ei la Fairchild Park. Unui observator indiferent i s-ar fi părut că era exact aceeaşi femeie. Un asemenea observator nu ar fi remarcat nuanţa trandafirie din obrajii ei, urma zgârieturilor de barbă de pe gâtul ei, frăgezimea plină a buzelor ei încă umflate de la sărutările iubitului.

Punându-şi boneta din paie, se întoarse spre pat.

Gabriel era întins pe burtă, scăldat de lumina perlată a zorilor, statura lui impunătoare ocupând aproape toată salteaua. Îşi ţinea capul pe braţe, genunchiul drept fiindu-i îndoit într-o parte, aproape trăgându-i cearşaful de pe şoldurile

înguste. O revărsare deasă de păr arămiu îi acoperea chipul.

Gigantul ei de aur.

Mâinile ei tânjeau să îl atingă pentru ultima dată, însă ştia că nu putea risca să îl trezească. Într-o încercare zadarnică de a înlătura puterea ispitei, îşi puse o pereche de mănuşi negre.

Nu avea de ales decât să îşi lase cufărul acolo. Deja îşi trăsese de sub pat valiza pe jumătate făcută. Mai avea numai o sarcină de îndeplinit.

Se apropie de pat, măsurându-şi fiecare pas de parcă ar fi fost ultimul. Când îngenunche, la numai câţiva centimetri de faţa lui, Gabriel se foi şi bolborosi ceva în somn. samantha îşi ţinu respiraţia, crezând, preţ de o clipă înspăimântătoare, că avea să deschidă ochii, că, în loc să privească prin ea, s-ar fi uitat direct în profunzimea sufletului ei.

În schimb, el oftă prelung şi se rostogoli departe de ea, mâna lui mare pipăind aşternuturile şifonate de parcă ar fi căutat ceva.

De parcă ar fi căutat-o pe ea.

Vârându-şi mâna sub saltea, recuperă teancul de scrisori pe care le îndesase acolo cu atâta nepăsare noaptea trecută. Fără să mai piardă timpul pentru a le lega cu panglica, aruncă teancul în valiză, apoi strânse cataramele genţii de călătorie.

Scoase o bucată împăturită de hârtie din buzunarul fustei. Mâna îi tremură numai puţin când o aşeză pe perna de lângă capul lui Gabriel.

În următorul moment Samantha se trezi lângă uşă, cu valiza în mână.

Îşi permise să se uite pentru ultima dată la Gabriel. Se gândise să îşi ispăşească păcatele venind acolo, dar se părea că nu făcuse decât să mai adauge un păcat pe listă, chiar unul mult mai de neiertat. Însă poate că cel mai mare păcat al ei era că se îndrăgostise atât de mult de el.

Dezlipindu-şi privirea de pe pat, se furişă afară din cameră, închizând cu atenţie uşa în urma ei.

Capitolul 19

Draga mea Cecily, port scrisorile tale şi toate speranţele mele pentru viitorul nostru aproape de inimă…

— Beckwith!

Când acel urlet cunoscut răsună pe coridoarele domeniului Fairchild Park, fiecare servitor de la conac tresări şi făcu ochii mari, atent. Privirile lor zăpăcite se aţintiră în tavan când se auzi un trosnet asurzitor, urmat de un şir de blesteme suficient de puternice încât să desprindă poleiala de pe lambriuri.

Urmă sunetul unor paşi apăsaţi coborând scările, apoi un scheunat ascuţit, însoţit de un alt blestem.

— Păi, dacă nu te-ai fi băgat sub picioarele mele, nu te-aş fi călcat pe nenorocita aia de coadă!

Se desluşi zgomotul unor gheruţe pe podeaua de marmură când Sam bătu într-o retragere grăbită şi înţeleaptă.

Beckwith schimbă o privire îngrijorată cu doamna Philpot înainte de a striga:

— Sunt în sufragerie, milord!

Gabriel se năpusti pe uşa sufrageriei, purtând nimic altceva decât o cămaşă de noapte şi o încruntătură formidabilă. Îşi agita bastonul ca şi cum ar fi fost o armă.

— Ai văzut-o pe samantha? Când m-am trezit în dimineaţa asta, nu mai era.

Cineva pufni scandalizat. Gabriel se întoarse încet, fiind evident că îşi dăduse prea târziu seama că nu erau singuri.

Adulmecă aerul, nările fremătându-i.

— Nu simt decât miros de costiţă şi de cafea proaspăt măcinată. Cine mai este aici?

— Oh, n-n-nu prea multe persoane, serios, se bâlbâi Beckwith. Numai doamna Philpot. Elsie. Mama dumneavoastră. Tatăl dumneavoastră. Şi, hmm – îşi drese stingherit vocea –, surorile dumneavoastră.

— Ce? Şi Willie, paznicul, nu? Ce s-a întâmplat? Nu a putut renunţa la vânătoare suficient de mult timp pentru a se alătura restului gospodăriei la micul dejun? Gabriel clătină din cap. Oh, nu contează! Singura persoană de care îmi pasă este Samantha. Ai văzut-o?

Beckwith se încruntă.

— Acum, că aţi adus vorba despre asta, nu cred că am văzut-o. Ceea ce mă surprinde, pentru că este aproape zece fix dimineaţa şi domnişoara Wickersham este, de obicei, foarte harnică. Este foarte devotată muncii ei.

Măsurându-l cu privirea pe Gabriel de sus în jos şi de jos în sus, de la picioarele desculţe la coama nepieptănată, tatăl lui chicoti.

— Cred şi eu!

Eugenia, Valerie şi Honoria izbucniră în chicoteli voioase.

— Fetelor! le apostrofă mama lor, aruncându-le o privire fioroasă. Sunteţi scuzate de la masă. Lăsaţi-ne singuri de îndată!

În timp ce fetele, rânjind în barbă, începură să se ridice de pe scaunele lor, Gabriel spuse:

— Lasă-le să rămână. Nu mai sunt copii. A venit timpul să nu le mai trimiţi în camera dădacelor de fiecare dată când se desfăşoară vreo dramă în familie.

— Vedeţi? şopti Honoria, înghiontind-o pe Valerie în coaste când se aşezau înapoi pe locurile lor. V-am spus că este cel mai bun frate mai mare din lume!

— Mă duc să văd dacă o pot găsi pe domnişoara Wick

ersham, milord, se oferi doamna Philpot. Poate că a văzut-o vreunul dintre ceilalţi servitori.

— Mulţumesc, îi răspunse Gabriel.

Când ea ieşi pe nesimţite din cameră, marchizul se lăs ă pe spate în scaun, împreunându-şi mâinile pe burta rotun dă, cu un oftat gânditor.

— Îmi amintesc când eram cu numai câţiva ani mai tâ năr decât Gabriel aici de faţă. Era o cameristă micuţă şi fâş neaţă...

— Theodore! Soţia sa îşi întoarse privirea de vasilisc s pre el.

El se întinse peste masă pentru a o bate uşor pe mân ă.

— Asta se întâmpla cu mult înainte să te cunosc pe tin e, draga mea. Odată ce am pus ochii pe tine, nu au mai luat -o razna vreodată. Tot ceea ce încercam să spun este că li s e întâmplă celor mai mulţi dintre bărbaţi. Cu siguranţă nu e ste nicio ruşine să te zbenguieşti puţin, când ai parte şi de a jutor.

Gabriel se răsuci spre tatăl lui.

— Nu mă zbenguiesc cu Samantha! O iubesc şi am cel e mai sincere intenţii să o fac soţia mea.

Atât tatăl lui, cât şi mama lui respirară convulsiv.

— Să aduc sărurile de amoniu? murmură Eugenia. Mă mica arată de parcă este gata-gata să leşine.

— Pe o fată de rând? Groaza se distingea în vocea lui Valerie. Te vei însura cu o fată de rând?

— Te pot asigura că domnişoara Wickersham nu este deloc de rând, răspunse Gabriel.

— Ei bine, eu cred că este cel mai romantic lucru pe c are l-am auzit vreodată! exclamă Honoria, ochii ei căprui str ălucind. Mi te şi pot imagina venind în galop pe un cal alb p entru a o salva de la o viaţă de sărăcie îndurată cu demnita te.

Gabriel pufni.

— Dacă a salvat cineva pe altcineva pe aici, ea a fost aceea.

— Haide, fiule, interveni tatăl lui, nu trebuie să iei o decizie pripită sau necugetată. De-abia azi-noapte ai aflat că îţi vei recăpăta vederea. Pot înţelege că ai fost copleşit de emoţie. Că ţi-ai permis să te laşi purtat de dorinţă în braţele acestei… acestei…

— Da? rosti apăsat Gabriel, părând mai periculos decât îl văzuse cineva vreodată.

— Fete fermecătoare, încheie tatăl lui pe un ton vesel. Dar asta nu înseamnă că trebuie să te grăbeşti să te căsătoreşti cu o candidată nepotrivită. Pe legea mea, odată ce îţi vei recăpăta vederea şi te vei întoarce în Londra, îi poţi găsi o locuinţă confortabilă pe undeva pe lângă casa ta de la oraş, o poţi face amanta ta, dacă ţii neapărat.

Chipul lui Gabriel se întunecă, dar, înainte de a putea răspunde, doamna Philpot se întoarse agitată în sufragerie.

— Îmi pare rău, milord, însă nu am putut da de ea pe nicăieri. Nu a văzut-o nimeni. Dar am găsit acest bilet în camera ei. Vocea i se stinse până ajunse aproape un murmur, făcându-i pe toţi să se întrebe ce altceva mai găsise acolo. Pe perna ei.

— Citeşte-o, îi porunci Gabriel, pipăind după cel mai apropiat scaun liber.

Când el se aşeză, doamna Philpot îi înmână biletul lui Beckwith.

Majordomul despături fără tragere de inimă bucăţica netedă de hârtie, mâinile mici şi îndesate tremurându-i uşor.

— Dragul meu Lord Sheffield, citi el, v-am spus întotdeauna că va veni o zi când nu veţi mai avea nevoie de mine. Deşi ştiu că sunteţi un bărbat de onoare, nu m-aş aştepta niciodată să vă onoraţi promisiunile făcute în febra… Beckwith ezită, aruncând o privire chinuită membrilor familiei lui Gabriel.

— Continuă, îl îmboldi Gabriel, cu ochii întunecaţi şi trişti.

— Nu m-aş aştepta niciodată să vă onoraţi promisiunile făcute în febra pasiunii. Acele flăcări ard mult prea puternic, orbindu-i până şi pe aceia care ar trebui să poată vedea. Curând, vă veţi recăpăta vederea – şi viaţa. O viaţă în care eu nu pot juca niciun rol. Vă implor să nu mă judecaţi prea aspru. Poate că undeva, în adâncul inimii dumneavoastră, vă veţi putea aminti de mine cu plăcere, pe când eu voi rămâne pentru totdeauna a dumneavoastră devotată… Samantha.

În timp ce Beckwith împăturea biletul, doamna Philpot se apropie mai mult de el, degetele ei tremurătoare bâjbâind după mâneca lui. Pe obrajii Honoriei curgeau lacrimi nestăvilite şi chiar şi Eugenia fu nevoită să îşi şteargă vârful nasului cu şerveţelul.

— Ai avut dreptate, nu-i aşa? spuse încet mama lui, lăsându-şi ceaşca de ceai pe masă. A fost o fată foarte neobişnuită.

Tatăl lui oftă.

— Îmi pare rău, flăcăule, dar cu siguranţă îţi dai seama că aşa este cel mai bine.

Fără să rostească un cuvânt, Gabriel se ridică şi o porni spre uşă, rotindu-şi bastonul în faţă.

— Unde te duci? îl întrebă tatăl lui, sincer uimit.

El se întoarse pentru a-i înfrunta pe toţi, pe chip citindu-i-se hotărârea.

— Mă duc să o găsesc, acolo mă duc.

Tatăl lui schimbă o privire neliniştită cu mama lui, apoi îi puse singura întrebare care le stăruia tuturor în minte.

— Dar dacă nu doreşte să fie găsită?

*

Samantha se furişă în dormitorul din pod al căsuţei în

căpătoare în stil Tudor, fără a se deranja să închidă uşa în urma ei. Deşi aerul era închis şi umbrele învăluiau camera spaţioasă, nu credea că ar fi putut suporta să tragă draperiile şi să deschidă larg ferestrele cu cercevele. Razele soarelui de dimineaţă nu ar fi făcut decât să îi rănească ochii.

Îşi lăsă valiza pe pat, umerii căzându-i de dezgust. După ce o târâse după ea în călătoria lungă, în timpul căreia nu dormise deloc şi schimbase mai multe diligenţe aglomerate, i se părea că era umplută cu pietre în loc de câteva piese de lenjerie, un teanc de scrisori vechi şi un volum subţire de poezii. Dacă nu ar fi fost scrisorile, ar fi putut fi tentată să o arunce în cel mai apropiat canal pe drumul pe care îl străbătuse din sat în acea dimineaţă. Trilul voios al păsărilor cuibărite în gardurile vii care străjuiau cărarea părea să râdă de ea.

Purta încă aceleaşi veşminte cafenii ponosite pe care le îmbrăcase în urmă cu trei zile, când se strecurase de pe domeniul Fairchild Park în zori. Tivul fustei îi era prăfuit, iar pe corsaj avea o pată uscată de lapte, căpătată când copilul unei ziliere o scuipase pe porţiunea de drum deosebit de accidentată dintre Homsey şi South Mims.

Samantha ştia că ar fi trebuit să fie indignată din cauza unor asemenea neglijenţe, însă o amorţeală milostivă îi cuprinsese sufletul. Chiar când se întreba dacă avea să mai simtă ceva vreodată, se văzu nevoită să admită că amorţeala era de preferat durerii sfâşietoare care îi frânsese inima când îl părăsise pe Gabriel adormit în patul ei.

Se prăbuşi pe taburetul din faţa măsuţei de toaletă. Plecase din acea cameră ca o fată, dar o femeie o privea dintre umbrele care se jucau pe suprafaţa oglinzii. Judecând după expresia sumbră a acesteia, nimeni nu ar fi ghicit vreodată că ochii ei puteau străluci de fericire sau că în obraji îi apăreau odinioară gropiţe, de câte ori zâmbea galeş.

Braţele o durură din cauza oboselii când şi le ridică şi începu să îşi scoată acele din păr, unul câte unul. Cosiţele m

oi i se prăvăliră pe umeri. Clipi la propria ei imagine cu ochi somnoroşi – ochi de culoarea mării sub cerul senin de vară.

Se auziră nişte paşi pe scări – paşii mamei ei, atât de vioi şi de familiari încât Samantha se simţi copleşită brusc de nostalgia vremurilor în care mama ei îi putea alina orice durere, indiferent cât de aprigă, cu o îmbrăţişare strânsă şi cu o ceaşcă de ceai fierbinte..

— Oricine ar zice, gânguri mama ei în timp ce urca voioasă scările, că atunci când mama cuiva i-a dat acelei persoane voie să călătorească peste hotare împreună cu o prietenă bogată, acea persoană ar fi suficient de recunoscătoare pentru a trimite măcar o scrisoare prin care să-şi anunţe mama că încă trăieşte şi că nu lâncezeşte în vreo temniţă franceză împuţită, pe undeva. Şi acea persoană nu ar trebui nici să se furişeze în propria casă, ca un hoţ de rând, în loc să îşi anunţe întoarcerea. Pe legea mea, nici nu aş fi aflat că ai ajuns acasă dacă sora ta nu ar fi…

Samantha se răsuci pe taburet.

Mama ei stătea în prag. Pe când Samantha îşi aduna curajul pentru lovitura pe care o putea simţi apropiindu-se, mama ei îşi duse o mână în dreptul inimii, cu o expresie îngrozită întipărită pe chip.

— Doamne, Dumnezeule, Cecily! Ce te-a apucat şi ce ai făcut cu părul tău frumos?

Capitolul 20

Scumpul meu Lord Sheffield, pretindeţi a nu fi nimic altceva decât pulbere sub picioarele mele fine, totuşi, pentru mine, sunteţi asemenea pulberii de stele împrăştiate pe cerul nopţii, totdeauna prezent în visele mele, dar departe de mine…

— Nu se poate să se fi evaporat, pur şi simplu. Nu est e posibil!

— Nu aş spune asta, milord. Insă se pare că exact aşa s-a întâmplat. După ce trăsura în care se afla a ajuns la Lon dra în acea după-amiază, urma domnişoarei Wickersham s-a pierdut cu totul. Oamenii mei au căutat încontinuu mai bi ne de două luni, dar nu au putut da de vreo urmă a ei. Apro ape ca şi când nu ar fi existat niciodată.

— Oh, ba a existat destul de bine!

Gabriel îşi închise ochii pentru un moment, amintindu-şi-o pe Samantha caldă şi moale în braţele lui, mai adevărat ă decât orice altceva atinsese în toată viaţa lui.

„Şi dacă nu am avea o viaţă întreagă la dispoziţie? Da că nu am avea la dispoziţie decât acest moment?”

Întrebarea ei enigmatică îl bântuise încă de când fuse se suficient de prost încât să o lase să îi fugă din braţe. Şi di n pat.

Deschise ochii pentru a-l observa pe bărbatul scund, s pilcuit, care stătea de cealaltă parte a biroului său. Ceaţa c are îi acoperise privirea se topea câte puţin în fiecare zi. Nu avea să mai dureze mult şi ar fi putut să iasă şi să scotocea scă toate străzile pentru a o găsi pe Samantha de unul sing ur. Până atunci nu avea de ales decât să se încreadă în acel bărbat. Danville Steerforth era unul dintr-o jumătate de duz ină de bărbaţi angajaţi ca poliţişti de foarte mult timp. El şi prietenii lui detectivi, cu vestele lor roşii atrăgătoare şi cu h ainele de un albastru sclipitor, îi fuseseră recomandaţi cu c ăldură, atât pentru talentul lor, cât şi pentru discreţie.

Bărbatul nici măcar nu se sinchisea de cicatricea lui G abriel. Probabil că văzuse altele şi mai crunte în domeniul lu i de activitate.

— Căutarea noastră din uşă-n uşă prin Chelsea nu a d us la nimic, îl informă Steerforth cu o tresărire a mustăţii lui de culoarea caramelului. Sunteţi sigur că nu a lăsat şi alte i

ndicii în ceea ce priveşte locul din care ar fi putut veni? Locul spre care s-ar fi putut îndrepta?

Trecându-şi degetul mare de-a lungul lamei unui cuţit pentru deschis scrisori cu mâner de alamă, Gabriel clătină din cap.

— Am întors pe dos de o mie de ori fiecare centimetru al cufărului pe care l-a lăsat în dormitorul ei. Nu am găsit nimic în afară de câteva piese vestimentare care nu pot fi descrise şi o sticlă cu parfum de lămâie şi verbină.

Nu menţionă nimic despre clipa în care deschisese dulapul şi descoperise că ea lăsase în urmă şi darurile lui. Daruri pe care el nu le văzuse până în acel moment. Când îşi trecuse cu blândeţe degetele peste muselina delicată a rochiei, peste eşarfa din caşmir, peste frivolii pantofi roz potriviţi numai pentru dans, acordurile melancolice ale cântecului „Barbara Alieri” îi reveniseră în minte. În discursul lui impasibil nu dezvăluise, de asemenea, nici că aroma cunoscută a parfumului ei îl făcuse să iasă din cameră clătinându-se, arzând de dor.

— Dar ce îmi puteţi spune despre scrisorile ei de recomandare? Măcar acelea au apărut?

— Mi-e teamă că nu. Se pare că servitorul meu i-a înapoiat acele scrisori în aceeaşi zi în care a fost angajată.

Steerforth oftă.

— Ce păcat! Fie şi numai un singur nume ne-ar fi putut oferi o pistă pe care să o urmărim.

Gabriel îşi scormoni prin memorie. Era ceva mărunt într-un colţ al minţii lui, un detaliu înnebunitor pe care nu îl putea desluşi.

— În timpul primei mese pe care am servit-o împreună, a precizat că a lucrat pentru o familie. Caruthers? Carmichael? Pocni din degete. Carstairs! Asta era! Mi-a spus că a lucrat ca guvernantă pentru un Lord şi o Lady Carstairs timp de doi ani.

Steerforth se ridică, chipul luminându-i-se.

— Nemaipomenit, milord! Voi stabili imediat o întrevedere cu acea familie.

— Aşteptaţi, ordonă Gabriel când bărbatul îşi luă bastonul şi pălăria. Cum vederea i se îmbunătăţea câte puţin în fiecare zi, nu putu suporta gândul de a sta, pur şi simplu, în conac şi de a-i lăsa pe nişte străini să o caute pe Samantha. Poate că ar fi mai bine să solicit eu însumi întrevederea.

Dacă Steerforth se simţea dezamăgit pentru că i se încălca întâietatea de detectiv, ascunse acest lucru foarte bine.

— Cum doriţi. Dacă descoperiţi orice fir pe care l-am putea urma, daţi-mi de ştire fără întârziere.

— Puteţi conta pe asta, îl asigură Gabriel.

Steerforth şovăi în prag, învârtindu-şi pălăria din pâslă în mâini.

— Iertaţi-mă dacă întrec măsura, Lord Sheffield, însă nu mi-aţi spus niciodată de ce sunteţi atât de înverşunat să o găsiţi pe această femeie. V-a jefuit în timp ce se afla în serviciul dumneavoastră? A furat ceva de neînlocuit?

— Da, asta a făcut, domnule Steerforth. Un zâmbet trist apăru pe buzele lui Gabriel când privi în ochii înţelegători ai bărbatului. Mi-a furat inima.

*

Cecily Samantha March stătea pe terasa pavată cu lespezi de piatră a palatului Carstairs, servindu-şi ceaiul împreună cu cea mai bună prietenă a ei şi parteneră la înşelăciune, singura fiică a Lordului şi a lui Lady Carstairs, Estelle. Soarele blând de iunie îi mângâia chipul, în timp ce o briză înmiresmată îi ciufulea scurta podoabă de bucle galbene ca mierea.

Îşi petrecuse două luni spălându-şi părul cu ulei mineral, dar, spre întristarea mamei ei, tot nu reuşise să scape complet de vopseaua din henna pe care o folosise. Ajungând l

a concluzia că nu mai putea îndura să o vadă pe Samantha Wickersham holbându-se la ea din oglindă, Cecily sfârşise prin a-l tăia în cea mai mare parte, într-o criză de nervi. Estelle o asigurase că buclele scurte oricum erau la modă în Londra. Cecily credea că i se potriveau – că o făceau să pară mai matură, să semene mai puţin cu fata prostuţă care fusese cândva.

Bineînţeles, mama ei plânsese când văzuse ce făcuse Cecily, iar tatăl ei arătase de parcă ar fi fost pe punctul de a izbucni şi el în lacrimi. Dar niciunul dintre ei nu avusese inima de a o dojeni. Mama ei îi poruncise, pur şi simplu, unei slujnice să măture şuviţele căzute şi să le arunce în foc. Cecily stătuse şi le privise arzând.

— Familia ta nu a început să se întrebe de ce petreci atât de mult timp aici? o întrebă Estelle, servindu-se cu o prăjiturică de pe tava pentru servirea ceaiului, de pe masă.

— Sunt sigură că se bucură să se vadă scăpaţi de mine. Mă tem că nu sunt o companie prea plăcută zilele astea.

— Prostii. Întotdeauna ai fost o companie minunată. Chiar şi când îţi plângi de milă, cu inima frântă.

Estelle luă cu degetul învelişul de frişcă de pe straturile crocante de aluat şi îl vârî în gură.

Cel puţin, când era cu Estelle, Cecily nu trebuia să pretindă că totul era aşa cum ar fi trebuit să fie. Nu trebuia să râdă la glumele fraţilor ei şi să se prefacă interesată de ultimul goblen al surorii ei. Nu trebuia să îi repete mamei ei că era mai mult decât mulţumită să citească în camera ei până la cele mai mici ore ale dimineţii sau să evite ochii măriţi de uimire ai tatălui ei. După privirile îngrijorate pe care le schimbau între ei, îşi putea da seama că nu îşi interpreta prea convingător rolul. Îşi perfecţionase talentul într-ale actoriei punând în scenă, împreună cu fraţii ei, cum se pricepeau ei mai bine, diferite spectacole pentru părinţii lor, în copilărie, însă se părea că acesta o părăsise în ziua când renunţase să mai joace rolul infirmierei lui Gabriel.

Estelle îşi culese cu limba o bucăţică de frişcă din colţul gurii.

— Mă temeam că părinţilor tăi li s-ar putea părea ciudat că petrecem atât de mult timp una în compania celeilalte, când se presupune că ne-am petrecut jumătate din primăvară făcând turul Italiei împreună cu părinţii mei.

— Şşşt!

Cecily o înghionti pe Estelle pe sub masă, amintindu-i că Lordul şi Lady Carstairs se aflau chiar înăuntru, lângă ferestrele înalte, boltite, ale salonului, savurându-şi propriul ceai.

Cu mintea ei ageră, buclele întunecate şi ochii negri, jucăuşi, Estelle era singura prietenă pe care se putuse baza Cecily pentru a o ajuta să ducă până la capăt un asemenea plan riscant. Insă discreţia nu fusese niciodată una dintre calităţile ei.

— Noroc că m-am întors acasă cu câteva zile înaintea ta şi a familiei tale, şopti Cecily, sperând că Estelle avea să înţeleagă aluzia şi să îşi coboare vocea.

Estelle se aplecă înspre ea.

— Nu prea am avut de ales, cu acel ticălos de Napoleon care ameninţa să blocheze întreaga Anglie. Mama nu a vrut să rămânem împotmoliţi în Italia şi să pierdem întregul sezon. Se temea să nu atrag atenţia vreunui conte italian înflăcărat, dar sărac lipit, în locul unui viconte englez nesuferit căruia i-ar păsa întotdeauna mai mult de câinii lui de vânătoare decât de mine.

Cecily clătină din cap.

— Asta nu mă face decât să îl urăsc şi mai mult pe micul tiran. Dacă familia ta s-ar fi întors acasă înaintea mea? Părinţii mei şi-ar fi ieşit din minţi de îngrijorare. Mă simt deosebit de recunoscătoare pentru că familiile noastre nu frecventează aceleaşi cercuri sociale. Îmi şi pot imagina dezastrul care s-ar fi produs dacă ar fi încercat să compare impresiile noastre despre călătorie.

— Am promis să-ţi dau de ştire la Fairchild Park imediat ce aveam să păşim pe pământ englezesc, nu-i aşa? Astfel ai fi avut timp suficient să inventezi o nouă scuză.

— Cum ar fi? întrebă Cecily, luând o înghiţitură de ceai. Poate că i-aş fi putut trimite, pur şi simplu, un bilet mamei – „Regret nespus, mamă, însă am fugit pentru a-mi oferi serviciile de infirmieră unui conte orb, care se întâmplă să fie unul dintre cei mai cunoscuţi crai ai înaltei societăţi.”

— Fost crai, îi aminti Estelle, arcuindu-şi o graţioasă sprânceană întunecată. Nu ţi-a jurat că va înceta să mai seducă femei şi să frângă inimi prima dată când v-aţi întâlnit?

— Aşa a pretins. Şi dacă nu aş fi fost o proastă atât de lipsită de experienţă, l-aş fi crezut. În schimb, l-am provocat să dea fuga şi să se înroleze în Flota Regală, numai pentru a se putea dovedi demn de dragostea mea. Clătină din cap, făcându-i-se rău să îşi aducă aminte ce copilă naivă şi egoistă fusese. Dacă aş fi fugit cu el la Gretna Green atunci când mi-a cerut-o, nu ar fi fost niciodată rănit, nu şi-ar fi pierdut niciodată vederea.

— Şi tu nu te-ai fi dus niciodată la Fairchild Park.

— Când am auzit zvonurile cum că trăia complet izolat în acea casă, ca un soi de fiară rănită, m-am gândit că l-aş fi putut ajuta, spuse Cecily încet, urmărind o pereche de păuni străbătând ţanţoşi păşunea verde, întinsă.

— Şi l-ai ajutat?

Fu scutită să răspundă de sunetul ascuţit al uşii de la intrare, care se deschidea. Se încruntă spre Estelle.

— Părinţii tăi aşteaptă pe cineva?

— Pe nimeni în afară de tine. Estelle clipi, ridicându-şi privirea spre soarele de la mijlocul după-amiezii. Ciudat moment al zilei pentru o vizită neaşteptată, nu-i aşa?

Amândouă îşi înălţară capetele în direcţia salonului tocmai la timp pentru a-l auzi pe majordom anunţând:

— Contele de Sheffield.

Cecily simţi cum i se scurgea tot sângele din obraji. D

eşi primul ei impuls fu să se ascundă sub masă, probabil că ar fi rămas paralizată din cauza şocului dacă Estelle nu ar fi apucat-o de încheietură şi nu ar fi tras-o după tufa deasă de azalee care creştea printr-o spărtură din lespezile de piatră, chiar în faţa uneia dintre ferestre.

— Ce naiba caută el aici? şuieră Estelle.

Cecily clătină din cap înnebunită, simţind cum inima îi stătea gata-gata să îi sară din piept.

— Nu ştiu!

Se ghemuiră în spatele tufei, de-abia îndrăznind să re spire, în timp ce înăuntru se făceau prezentările şi se schim bau amabilităţile obişnuite.

— Sper că mă veţi ierta pentru că am sosit neanunţat.

Vocea profundă, răguşită, a lui Gabriel răzbătu dincolo de fereastră, zburlindu-i lui Cecily pielea de dorinţă. Tot cee a ce avea de făcut era să închidă ochii şi îl putea simţi în sp atele ei, deasupra ei... înăuntrul ei.

— Nu fiţi absurd! îl dojeni mama Estellei. Suntem chia r onoraţi să întâlnim un erou atât de apreciat. Toată Londra vuieşte de ştirile privind recuperarea dumneavoastră uimito are. Este adevărat că v-aţi recăpătat complet vederea?

— Mă mai chinuiesc puţin când se lasă seara, dar acel e umbre devin mai uşor de distins pe zi ce trece. Medicul m eu este de părere că va dura ceva timp până când mintea mea va asimila progresul pe care l-au făcut ochii mei.

Cecily îşi închise strâns propriii ochi, neputându-se abţ ine să nu înalţe o rugăciune de mulţumire scurtă, dar arzăto are către Ceruri.

— Nu am venit astăzi aici pentru a vorbi despre mine, spunea Gabriel. Speram să mă puteţi ajuta într-o chestiune personală. Caut o femeie care s-a aflat până nu demult în s erviciul meu şi care odinioară v-a slujit şi pe dumneavoastr ă – o oarecare domnişoară Samantha Wickersham.

— Te caută pe tine! şopti Estelle, lovind-o cu cotul în c oaste pe Cecily suficient de puternic pentru a o face pe ace

asta să mormăie.
— Ba nu, răspunse ea sumbru. O caută pe ea. Nu îţi a duci aminte? A fost ideea ta să îi prezentăm o scrisoare de r ecomandare din partea părinţilor tăi. Tu ai imitat semnătur a tatălui tău.
— Însă am presupus că, dacă va încerca să ia legătura cu ei, ar fi fost încă la Roma.
— Păi, ştii ceva? Nu mai sunt acolo.
— Samantha Wickersham? se întrebă lordul Carstairs. Nu cred că numele îmi spune ceva. Era vreun fel de servito are?
— Nu chiar, răspunse Gabriel. Conform scrisorii de rec omandare pe care dumneavoastră i-aţi scris-o, a fost guver nanta copiilor dumneavoastră. Timp de doi ani.
Lady Carstairs părea şi mai zăpăcită decât soţul ei.
— Nu îmi amintesc de această guvernantă, nici de ace a scrisoare. Ar fi trebuit să se întâmple cu câţiva ani buni în urmă, însă sunt sigură că mi-aş fi putut aminti numele.
— Trebuie să o fi angajat destul de recent, continuă G abriel, îngrijorarea din vocea lui crescând. Domnişoara Wick ersham era o femeie tânără, probabil nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani.
— Ei bine, aţi spus-o! Este aproape imposibil. Fiul nost ru, Edmund, se află la Cambridge în acest moment, în timp ce fiica noastră este – numai un moment. Estelle, dragă, str igă mama ei în direcţia ferestrelor deschise, mai eşti acolo?
Estelle îi aruncă lui Cecily o privire îngrozită.
— Du-te! Cecily o împinse cu putere. Înainte să vină s ă te caute.
Estelle ieşi împiedicându-se din spatele tufei. Îşi netez i muselina albă a fustei şi îi aruncă lui Cecily o ultimă privire îngheţată înainte de a răspunde veselă:
— Da, mamă. Sunt chiar aici.
Pe când Estelle dispărea în casă, Cecily se târî prin sp atele tufei şi se lipi cu spatele de peretele din cărămidă de

sub fereastră. Îşi închise ochii, luptând împotriva ispitei de a-i arunca numai o privire furişă lui Gabriel. Era un adevărat chin să se afle atât de aproape de el şi, cu toate acestea, să fie despărţiţi de o lume întreagă.

— Aceasta este Estelle a noastră, făcu prezentările lordul Carstairs, nota de mândrie din vocea lui fiind inconfundabilă. După cum puteţi vedea, nu mai are nevoie de guvernantă de câţiva ani buni.

— Are vârsta perfectă pentru a începe să umple camera copiilor cu propriii ei bebeluşi, adăugă soţia lui cu un chicotit nervos. După ce îi vom găsi soţul perfect, desigur.

Înăbuşindu-şi un mormăit, Cecily se lovi cu capul de cărămizi. Tocmai când se gândea că lucrurile nu aveau cum să devină mai rele, Lady Carstairs încerca să o mărite pe cea mai bună prietenă a ei cu singurul bărbat pe care avea să îl iubească vreodată.

Când Gabriel rosti o formulă de salut, încercă să nu şi-l imagineze aplecându-se spre mâna Estellei, încercă să nu îşi imagineze acele buze pricepute ale lui deschizându-se pe delicateţea albă ca zăpada a acesteia. Spre deosebire de Cecily, Estelle arareori înfrunta soarele fără mănuşi şi bonetă.

— Aşadar, unde este micuţa ta prietenă? o întrebă Lady Carstairs. Nu vă serveaţi împreună ceaiul?

Ochii lui Cecily se măriră. La cea mai mică rostire în şoaptă a numelui ei, ar fi fost dată de gol drept mincinoasa şi impostoarea care era.

— Nu văd niciun motiv pentru care nu am putea servi toţi ceaiul împreună cu lordul Sheffield, se însufleţi tatăl lui Cecily. Ce-ar fi să mergi şi să o aduci pe domnişoara…

Estelle se avântă într-o criză de tuse violentă. Cecily se scurse pe lângă perete, uşurată. După câteva reprize de şoapte îngrijorate şi de lovituri pe spate, Estelle reuşi să îngaime:

— Îmi pare atât de rău! Se pare că prăjitura a intrat p

e-alături.

— Dar nu aţi mâncat nicio prăjitură, remarcă Gabriel.

— Am mâncat mai devreme, răspunse ea, nota glacială din vocea ei provocându-l să o contrazică. Şi mă tem că va trebui să o iertaţi pe prietena mea. Este foarte timidă. A zbughit-o ca un iepure când a auzit sunând clopoţelul de la intrare.

— Nu face nimic, o asigură Gabriel. Chiar nu am timp pentru mai multe prezentări. Şi chiar dacă vă apreciez ospitalitatea, mă tem că va trebui să vă refuz invitaţia la ceai.

— Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta mai mult, Lord Sheffield, spuse lordul Carstairs, scaunul lui scârţâind când se ridică. Se pare că aţi fost victima unui caracter infam. Dacă mai aveţi această scrisoare plăsmuită, vă sfătuiesc să o predaţi fără întârziere autorităţilor. Ele s-ar putea să o găsească pe această femeie şi să o aducă în faţa justiţiei.

— Nu este nevoie să implicăm autorităţile. Hotărârea din vocea lui Gabriel îi trimise lui Cecily atât un fior de dor, cât şi de frică, de-a lungul spinării. Dacă este pe acolo, pe undeva, o voi găsi.

*

Când Estelle ieşi din casă, la puţin timp după ce Gabriel plecase, Cecily stătea pe dealul care străjuia micul iaz al raţelor. O mamă-raţă aluneca pe suprafaţa liniştită a iazului, şapte fărâmiţe de puf verde-cafeniu urmând-o.

— Nu mi-am imaginat niciodată că îşi va aminti de înşelăciunea mea din scrisorile de recomandare, recunoscu ea pe când Estelle se lăsă să cadă pe iarbă, lângă ea, aranjându-şi fustele sub forma unui clopot graţios. Nici măcar nu le-a văzut. Îşi întoarse privirea tulburată spre Estelle. Nu înţeleg de ce mă caută încă – pe ea! M-am gândit că, de îndată ce îşi va recăpăta vederea, se va întoarce la viaţa pe care o ducea înainte de a ne cunoaşte.

— Cu care ocazie? întrebă Estelle cu blândeţe.

Cecily îşi duse un genunchi la piept, nemaiputându-şi reţine singura întrebare pe care îşi promisese că nu o va pu ne.

— Cum arăta?

— Destul de năucitor, trebuie să recunosc. Mi-am spus întotdeauna că îi exagerai farmecele – orbită de iubire şi de toate celelalte sentimente – dar trebuie să spun că este un specimen bărbătesc magnific. Şi ador cicatricea! îi adaugă o aură de mister. Estelle se cutremură de încântare. Îl face să semene cu un pirat care te-ar putea arunca pe un umăr şi te-ar putea seduce într-o clipită.

Cecily îşi întoarse chipul, dar nu înainte ca Estelle să o bserve cum roşeaţa începea să îi coloreze obrajii.

— Ei bine, Cecily Samantha March, el nu este singurul faţă de care ai păstrat anumite secrete, nu-i aşa?

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Ba eu cred că ştii! Este adevărat? Voi doi aţi fost…? Aruncând o privire peste umăr, Estelle îşi coborî vocea până când ajunse o şoaptă. Amanţi?,

— Numai o noapte, mărturisi Cecily.

— Numai o dată?

— Nu. Numai o noapte, repetă Cecily, pronunţând cu grijă fiecare cuvânt.

Estelle suspină adânc, părând încântată şi îngrozită to todată.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta. Cu el! Eşti foart e progresistă, să ştii. Cele mai multe femei aşteaptă până d upă căsătorie pentru a-şi face un amant. Se apleacă mai mul t, făcându-şi vânt cu mâna. Pur şi simplu trebuie să întreb. Este atât de desăvârşit pe cât pare?

Cecily închise ochii când desăvârşirea lui Gabriel îi nă pădi amintirile, trimiţându-i un fior de dorinţă arzătoare prin vene.

— Mai mult.

— Vai de mine!

Estelle se trânti pe spate în iarbă, mimând cu braţele leşinul, însă se ridică la fel de brusc, privind pe furiş, îngrijorată, talia zveltă a lui Cecily.

— Doamne, Dumnezeule, doar nu eşti… însărcinată, nu-i aşa?

— Mi-aş dori să fi fost! Mărturisirea răbufni de pe buzele lui Cecily fără niciun avertisment. Asta nu dovedeşte ce persoană îngrozitoare sunt? Aş fi dispusă să frâng inima familiei mele, să îndur blamarea societăţii şi să risc totul, numai dacă aş putea avea o mică parte din el pe care să o port cu mine pentru totdeauna.

Îşi ascunse chipul în genunchi, nemaiputând suporta greutatea privirii compătimitoare a prietenei ei.

Estelle îi mângâie părul.

— Nu este prea târziu, să ştii. De ce nu te duci la el? Să îi spui adevărul? Să îi cerşeşti iertarea?

— Cum aş putea? îşi înălţă capul, privind-o pe Estelle printr-o ceaţă de lacrimi. Nu înţelegi ce am făcut? Aproape că l-am omorât. L-am părăsit când avea cea mai mare nevoie de mine. Apoi, încercând să plătesc pentru acele păcate, am intrat în casa lui prin înşelăciune şi m-am jucat atât cu amintirile, cât şi cu sentimentele lui. Un suspin aspru îi sfâşie gâtlejul. Cum m-ar putea ierta vreodată pentru asta? Cum m-ar putea privi vreodată fără să mă urască?

Chiar când Estelle o trase cu blândeţe în braţele ei pentru a putea vărsa lacrimile pe care şi le stăvilise în ultimele două luni, lui Cecily îi veni în minte un alt gând îngrozitor. Acum, când Gabriel aflase că Samantha îl minţise, oare cât timp urma să treacă până când avea să înceapă să se întrebe dacă nu cumva noaptea pe care o petrecuse în braţele lui nu era tot o minciună?

Capitolul 21

Draga mea Cecily, un singur cuvânt să rostească buzele tale şi nu mă voi îndepărta niciodată de tine...

Străinul îşi croia drum pe străzile aglomerate ale Londrei, cu o expresie atât de ameninţătoare întipărită pe chip şi cu nişte paşi mari atât de hotărâţi, încât până şi cerşetorii şi hoţii de buzunare se buluceau pentru a se feri din drumul lui. Părea să nu fie afectat de vântul muşcător de octombrie care îi pătrundea prin capa mantalei din lână, picăturile reci de ploaie scurgându-i-se de pe borul curbat al pălăriei înalte din blană de castor.

Nu cicatricea crestată care îi brăzda faţa îi făcea pe trecători să îşi tragă copiii mai aproape şi să îi lase cale liberă, ci privirea din ochii lui. Privirea lui arzătoare scruta fiecare chip pe lângă care trecea, înfiorându-i pe toţi cei pe care îi atingea.

Ironia nu fusese irosită pe Gabriel. Putea vedea, în sfârşit, însă i se refuza singura privelişte pe care şi-o dorea. Fiecare răsărit, indiferent cât de minunate îi erau nuanţele de trandafiriu şi auriu, nu făcea decât să îi lumineze cărarea întunecată care se deschidea în faţa lui. Fiecare apus prevestea noaptea lungă şi însingurată care îi urma.

Păşea mândru în amurgul care se lăsa, ştiind prea bine că umbrele coborau mai devreme în fiecare zi.

Anul se apropia de sfârşit, ca şi el. În curând nu ploaia avea să îi ude obrajii, ci zăpada.

În ciuda recompensei generoase pe care Gabriel le-o oferise pentru a continua să o caute pe Samantha, Steerforth şi detectivii lui se văzuseră nevoiţi să îşi recunoască înfrângerea. După aceea, Gabriel o apucase pe străzi de unul singur, întorcându-se în fiecare noapte în casa lui de la oraş, din Piaţa Grosvenor, numai după ce devenea mult prea înfri

gurat şi epuizat pentru a mai face vreun pas. Vizitase fiecare spital din Londra, dar nimeni nu îşi amintise de o fostă guvernantă cu numele de Wickersham, care îi îngrijise pe soldaţii şi marinarii răniţi.

Avea numai o singură temere mai mare decât cea de a nu o găsi pe Samantha – dacă nu ar recunoaşte-o când ar găsi-o? Îl târâse pe Beckwith după el în prima lună a căutărilor sale. Timidul majordom păruse la fel de nefericit când se ghemuise într-un colţ al vreunei taverne murdare sau când îi luase la întrebări pe vânzătorii ambulanţi din Covent Garden. Lui Gabriel i se făcuse până la urmă milă de el şi îl trimisese înapoi la Fairchild Park.

Acum, ca şi oamenii pe care îi angajase pentru a o găsi, Gabriel era nevoit să se bazeze pe descrieri care difereau în funcţie de persoana care era întrebată. Din câte ştia el, căuta o femeie zveltă, de înălţime medie, cu păr des, castaniu, cu trăsături delicate şi cu ochi prea des acoperiţi de acei ochelari simpli pe care îi purta. Câţiva dintre servitori insistaseră că erau verzi, în timp ce alţii juraseră că erau căprui.

Numai Honoria credea că erau albaştri.

Ştia că era o nebunie, însă Gabriel trebuia să creadă că, dacă avea să ajungă să dea nas în nas cu Samantha, ceva din sufletul lui ar fi recunoscut-o.

O coti pe o stradă slab luminată care ducea spre docuri. Mulţimea era mai rară pe acolo, umbrele mai adânci. Ori de câte ori Gabriel explora infernul mizerabil din Whitechapel sau Billingsgate, nu se temea atât de mult că nu avea să o găsească pe Samantha, ci că urma să o găsească. Gândul că ea ar fi bântuit pe vreo alee întunecată, purtându-i copilul, îl înnebunea. Îl făcea să îşi dorească să înceapă să dărâme uşi şi să apuce străinii de gât până când avea să găsească pe cineva care ar fi putut dovedi că ea nu era vreo plăsmuire a imaginaţiei lui.

Hotărârea lui de a o găsi nu se diminuase, însă îndoiel

ile pe care le încercase de când vizitase domeniul Carstairs îl urmăreau încă. Îşi amintea după-amiaza ploioasă când ea îi citise din Speed the Plough. Interpretase fiecare rol atât de convingător!

Dacă nu jucase decât rolul unei femei care se îndrăgostise de el? Dar, dacă ar fi fost aşa, cum i s-ar fi putut dărui cu atâta abnegaţie? Cum ar fi putut să renunţe la inocenţa ei fără să ceară nimic în schimb?

În timp ce traversa o alee îngustă, o boare înşelătoare de parfum îi ajunse la nas. Oprindu-şi paşii, închise ochii şi trase adânc aer în piept, îmbrăţişând întunericul, în loc să fugă de el. O simţea din nou – o adiere inconfundabilă de lămâie şi verbină, care se înălţa deasupra mirosurilor amestecate de cârnaţi prăjiţi şi bere vărsată.

Deschizând ochii, cercetă figurile întunecate care îl înconjurau. O femeie înfăşurată într-o pelerină tocmai trecuse de el, pe partea cealaltă a aleii. Prin ceaţa ridicată de ploaie, ar fi putut jura că zărise o şuviţă de păr castaniu-închis ieşindu-i de sub glugă.

Alergând după ea, Gabriel o prinse de cot şi o întoarse cu faţa spre el. Gluga îi căzu femeii pe spate şi dezvălui un rânjet aproape complet ştirb şi o pereche de sâni lăsaţi, care ameninţau să îi iasă din corsetul desfăcut. Gabriel se feri de miasma copleşitoare de gin a respiraţiei ei.

— Ptiu, drace, dom’le guvernator, nu e nevoie să fii dur cu o lady! Doar dacă nu cumva, bineînţeles, aşa îţi place. Îşi flutură genele rare, arătând mai puţin timidă decât grotescă. Pentru câţiva băn’ţi în plus, s-ar putea să vre’u să aflu.

Gabriel îşi coborî mâna, de-abia rezistând imboldului de a şi-o şterge de haină.

— Iertaţi-mă, madame! V-am confundat cu altcineva.

— Nu te grăbi atâta! ţipă ea în urma lui, când el se întoarse şi se îndepărtă zorit, aproape împiedicându-se de un horn prăbuşit, prins cum era în graba lui de a scăpa. Fiindcă eşti un individ atât de chipeş, s-ar putea să te las să guşti p

e gratis. Ştiu că n-am prea mulţi dinţi, dar unii domni spun că asta mă face mai dulce!

Scârbit până peste cap, Gabriel fugi de umbrele de pe alee, hotărât să se retragă în refugiul trăsurii pe care o lăsase să îl aştepte după colţ.

Ridicându-şi gulerul mantalei pentru a se proteja de o rafală îngheţată de vânt şi ploaie, traversă strada aglomerată, sărind cu agilitate din faţa unei căruţe umplute cu lămpi zornăitoare şi condusă de un aprinzător de felinare rumen la faţă. Ştrengarul alerga de la felinar la felinar, aprinzând uleiul cu câte un sărut foarte scurt al torţei lui pâlpâitoare.

Poate că Gabriel nici nu ar fi observat silueta sărăcăcioasă chircită pe trotuar, sub unul dintre acele felinare, dacă nu l-ar fi auzit pe bărbat strigând:

— Daţi-mi de pomană, vă rog! Dăruiţi juma' de bănuţ pentru a-i ajuta pe cei ce nu se pot ajuta singuri!

— De ce nu te târăşti la azilul pentru săraci, ca să ne ajuţi pe toţi? mârâi un gentilom care trecea pe acolo, păşind chiar peste cerşetor.

Fără să îi pălească zâmbetul voios, bărbatul îşi întinse cana de tinichea spre o femeie cu nasul lung care era urmată de o slujnică, un valet şi un paj african impresionant, toţi luptându-se să ţină în braţe câte un vraf de pachete.

— Dăruiţi juma' de bănuţ pentru o cană fierbinte de supă, madam'?

— Nu ai nevoie de o cană fierbinte de supă. Ai nevoie de o slujbă, îl anunţă ea, trăgându-şi fustele departe de el. Poate că atunci nu ai mai avea timp pentru a-i hărţui pe creştinii decenţi.

Clătinând din cap, Gabriel scoase o monedă de aur din buzunar şi o aruncă în cana bărbatului, când trecu pe lângă el.

— Mulţumesc, domnule locotenent!

Acel ton blând, cultivat, îi opri paşii lui Gabriel. Se întoarse încet.

Când bărbatul îşi ridică o mână, salutându-l, deveni imposibil să nu îi remarce tremurul necontrolat sau licărul de inteligenţă din ochii căprui-deschis.

— Martin Worth, milord. Am servit împreună la bordul Victoriei. Probabil nu vă amintiţi de mine. Nu eram decât un biet mus.

Privindu-l mai îndeaproape, Gabriel îşi dădu seama că tot ceea ce considerase el a fi zdrenţe era, de fapt, o uniformă şifonată de marinar. Vestonul albastru-deschis atârna descheiat peste un piept atât de osos încât părea aproape scheletic. Pantalonii albi, murdari, fuseseră îndoiţi şi prinşi cu ace peste picioarele lui

Worth – sau peste ceea ce mai rămăsese din ele. Nu mai avea nevoie de ciorapi sau de cizme.

Pe când Gabriel îşi ridica încet mâna pentru a-i întoarce salutul, o tuse hârâită se auzi de undeva din pieptul lui Worth, aproape încovoindu-l. Era limpede că umezeala se instalase deja adânc în plămânii lui. Nu avea să supravieţuiască iernii care urma.

„Sunt unii bărbaţi care încă nu s-au întors acasă din acest război. Şi unii dintre ei nu o vor face niciodată. Alţii şi-au pierdut ambele braţe şi picioare. Stau şi cerşesc prin şanţuri, cu uniformele şi mândria făcute zdrenţe. Sunt batjocoriţi, călcaţi în picioare şi singura speranţă pe care o mai au este ca vreun străin cu un dram de milă creştinească în suflet să le arunce o jumătate de bănuţ în cănile de tinichea.”

Când acea voce încărcată de reproş îi răsună în memorie, Gabriel clătină din cap, nevenindu-i să creadă. O căuta pe Samantha de luni întregi şi totuşi o găsise, în sfârşit, tocmai acolo, la acel colţ de stradă necunoscut, holbându-se în ochii unui străin.

— Ai dreptate, mus Worth. Nu îmi aminteam de tine, mărturisi el, scoţându-şi mantaua şi îngenunchind pentru a o trece peste umerii costelivi ai bărbatului. Dar acum îmi amintesc.

Worth îşi ridică privirea la el, complet năucit, când Gabriel făcu un semn înspre cealaltă parte a străzii şi fluieră ascuţit, chemându-şi trăsura care îl aştepta pe partea lor de drum.

*

— Nu pot să cred că te-am lăsat să mă convingi să fac asta, şopti Cecily pe când ea şi Estelle coborau treptele lustruite de parchet care duceau în sala de bal aglomerată a conacului Mayfair, proprietatea lui Lady Apsley. Nu ţi-aş fi permis niciodată să mă târăşti în Londra dacă parohia noastră nu ar fi căpătat un nou vicar.

— Necăsătorit? întrebă Estelle.

— Mă tem că da. Chiar dacă mama nu are nimic de spus în această privinţă, oricum, nu pentru mult timp.

— După tonul tău posac, bănuiesc că nu îl consideri un candidat potrivit pentru căsătorie.

— Dimpotrivă. Este exact aşa cum crede familia mea că ar trebui să fie soţul potrivit pentru mine. Plictisitor. Încăpăţânat.

Predispus la discursuri lungi, delirante, despre satisfacţiile pe care ţi le poate aduce creşterea oilor cu faţa neagră şi conservarea cârnaţilor de casă. Ar fi pe deplin mulţumiţi dacă mi-aş petrece restul zilelor cârpindu-i ciorapii şi crescându-i copiii dolofani şi liniştiţi. Cecily oftă. Poate că ar trebui să îi permit să mă curteze. Nu merit mai mult.

Nici măcar mănuşile lungi până la cot ale lui Cecily nu putură îndulci muşcătura unghiilor lui Estelle în braţul ei.

— Nici măcar să nu te gândeşti la un lucru atât de oribil!

— Şi de ce nu? Cum ai prefera să îmi petrec ceea ce mi-a mai rămas din viaţă? Plângând pe umărul tău? Tânjind după un bărbat pe care nu l-aş putea avea niciodată?

— Nu pot prezice cum îţi vei petrece restul vieţii, spus

e Estelle când ajunseră la capătul scărilor şi începură să îşi croiască drum printre grupurile de invitaţi gălăgioşi, dar ştiu cum îţi vei petrece restul acestei nopţi. Zâmbind. Făcând reverenţe. Dansând. Şi purtând discuţii scăpărătoare cu tineri ameţiţi, cărora puţin le pasă de oi sau de conservarea cârnaţilor de casă.

— Prin urmare, ce eveniment strălucit sărbătorim în această seară? Calul lordului Apsley a câştigat altă cursă la Newmarket?

Cecily ştia la fel de bine ca Estelle că toate gazdele renumite ale Londrei se grăbeau să profite de orice ocazie pentru a anima lunile lungi, plictisitoare, dintre sezoane.

Estelle ridică din umeri.

— Tot ceea ce ştiu este că are o oarecare legătură cu ameninţarea iminentă a lui Napoleon de a ne bloca. Lady Apsley s-a decis să dea un bal în onoarea câtorva dintre ofiţerii care vor pleca mâine pe mare pentru a ne feri de grozăviile unei vieţi fără dantela belgiană şi smochinele turceşti. Ce-ar fi să te gândeşti că noaptea asta reprezintă sacrificiul tău pentru a susţine această cauză nobilă?

— Uiţi că, răspunse Cecily pe un ton nepăsător pentru a-şi ascunde durerea care o săgetase brusc în inimă, mi-am făcut deja datoria faţă de rege şi de ţară.

— Aşa este. Estelle oftă cu nostalgie. Norocoaso! Oh, uite! exclamă ea, distrasă de apariţia unui valet în livrea care îşi făcea loc prin mulţime ducând o tavă de argint cu pahare de punci. Din moment ce nu am atras încă atenţia nici unui gentilom disponibil, bănuiesc că va trebui să ne facem rost singure de punci. Aşteaptă aici. Mă voi întoarce imediat.

Cecily îşi înăbuşi un protest în timp ce Estelle se pierdea în mulţime, cu trena albă de muselină a rochiei scânteind în urma ei. Se uită prin sala de bal extrem de aglomerată, menţinându-şi un zâmbet stingher pe buze. Estelle insistase să îşi împletească o panglică asortată cu rochia ei de culoarea piersicii prin buclele mătăsoase.

Chiar dacă mai dura până să înceapă dansul, un cvartet de corzi se pregătea în balconul din capătul îndepărtat al sălii de bal. Cecily tocmai atrăsese privirea plină de speranţă a unui tânăr soldat din miliţie, când un singur violonist începu să interpreteze notele plângătoare ale cântecului „Barbara Alieri”.

Cecily închise ochii, amintindu-şi mult prea bine de o altă sală de bal, de un alt bărbat.

Când îi deschise, tânărul soldat îşi croia drum prin mulţime înspre ea. Se întoarse, gândindu-se numai la cum să îi scape.

Făcuse o greşeală groaznică când se lăsase convinsă de Estelle să meargă acolo. Se uită repede prin mulţime, dar prietena ei nu se vedea pe nicăieri. Cecily trebuia, pur şi simplu, să găsească trăsura lor şi să îi poruncească vizitiului să o ducă imediat înapoi la casa din oraş a familiei Carstairs. Se putea întoarce după Estelle mai târziu.

Aruncând o privire peste umăr şi zărindu-l pe soldat urmărind-o încă, se grăbi spre scări, înaintând anevoie un picior încălţat cu un pantof de dans.

— Fii atentă, fetiţo! o apostrofă o matroană posomorâtă.

— Îmi pare foarte rău, murmură ea, făcându-şi loc cu umerii pe lângă un bărbat scund, cu un nas borcănat şi roşu.

Ieşi, în sfârşit, din mulţimea spilcuită, aproape tremurând de uşurare când se văzu ajunsă la baza scărilor. Numai câţiva paşi în plus şi ar fi fost liberă.,

Simţind deja cum o greutate apăsătoare i se prăvălea de pe umeri, aruncă o privire spre capătul scărilor, numai pentru a încremeni locului din cauza unor ochi surâzători, prea bine cunoscuţi, verzi ca spuma mării.

Capitolul 22

Scumpul meu Gabriel, (Poftim, am spus-o! Sper că eşti mulţumit!)

Gabriel Fairchild stătea în capătul scărilor, îmbrăcat cu uniforma completă a unui ofiţer din Flota Regală. Purta o haină lungă, de un albastru-închis, cu nasturi de alamă şi cu o panglică îngustă de vipuşcă albă la rever. Un pieptar albastru-deschis îi înlocuise lavaliera şifonată. Vesta, cămaşa şi pantalonii lungi până la genunchi erau de un alb orbitor, iar o pereche de cizme Hessian negre şi strălucitoare îi dezmierda picioarele suple. Părul lui arămiu era încă inacceptabil de lung şi prins la spate cu o legătură din piele.

O rafală de şoapte şi de priviri admirative îi întâmpină sosirea. Întocmai cum prevăzuse Estelle, cicatricea nu făcea decât să îi sporească misterul, îl făcea să pară un personaj şi mai cuceritor şi eroic. Numai Cecily ştia ce erou era cu adevărat. Ea însăşi nu s-ar fi aflat la baza acelor scări dacă el nu şi-ar fi riscat viaţa pentru a i-o salva pe a ei.

Inima ei îşi încetini bătăile după lovitura pe care o primise văzându-l astfel. Se aşteptase ca el să îmbrăţişeze iarăşi stilul de viaţă frivol de care se bucurase înainte ca ei doi să se cunoască la petrecerea restrânsă a lui Lady Langley. Însă acesta era un Gabriel cu totul diferit – mult mai sobru, şi totuşi cumva mult mai irezistibil.

O anume parte nesăbuită a ei aproape că îşi dorea să o recunoască drept Samantha, în loc de Cecily. Mai degrabă ar fi vrut să vadă ura din privirea lui, decât să îl vadă privind-o de parcă ar fi contat pentru el mult mai puţin decât o străină.

Ea îngheţă pe loc când el începu să coboare scările. Dar paşii lui mari şi graţioşi îl purtară dincolo de ea, ca şi când ar fi fost lovit de orbire din nou.

Ochii ei se măriră. Nu se putea înşela. Tocmai fusese înjunghiată cu o mişcare rapidă de spadă. Privi în jos, la corsajul rochiei, aşteptându-se să îl vadă pătat cu sângele scurs din inima ei.

— Scuzaţi-mă, domnişoară?

Cecily se întoarse şi se trezi privind tânărul chip nerăbdător al soldatului din miliţie.

— Ştiu că nu am fost prezentaţi încă aşa cum se cuvine, însă mă întrebam dacă nu v-ar plăcea să îmi acordaţi următorul dans?

Cu colţul ochiului, Cecily îl putea vedea pe Gabriel întâmpinând-o pe gazda lor, zâmbind în timp ce îi ducea mâna la buze. Un impuls periculos de sfidare îi învolbură sângele prin vene.

— Cu siguranţă, îi răspunse tânărului, punându-şi mâinile acoperite de mănuşi în palma lui.

Din fericire, acordurile vioaie ale dansului popular făceau imposibilă orice conversaţie. Chiar când se alăturau liniei vesele de dansatori, ea era deosebit de conştientă de fiecare pas pe care îl făcea Gabriel, de fiecare mână pe care o săruta, de fiecare privire flămândă pe care o primea din partea unor femei mai îndrăzneţe. Nu îi era greu să îl urmărească. Îi depăşea cu capul şi umerii pe cei mai mulţi dintre bărbaţii din încăpere.

În tot acel răstimp, el păru să nu îi acorde nici măcar o singură privire… sau un singur gând.

Îl pierdu din vedere tocmai când muzicienii începură să cânte primele acorduri însufleţite ale unui menuet demodat. După ce îi purtă printr-un set complicat de figuri, muzica trecu într-o altă gamă, indicând un schimb de parteneri. Simţindu-se recunoscătoare pentru că scăpa de tânărul soldat cu palmele transpirate, Cecily făcu o piruetă graţioasă.

Deodată, ea şi Gabriel ajunseră faţă în faţă, mână în mână, palmă lângă palmă. Ea înghiţi cu greutate, aproape aşteptându-se ca el să se întoarcă pe călcâie şi să o înjungh

ie de moarte în faţa întregii adunări..

— Domnişoară March, şopti el, dovedind că nu era într-atât de indiferent la prezenţa ei pe cât se pretindea a fi.

— Lord Sheffield, îi răspunse ea în timp ce se roteau unul în jurul celuilalt cu prudenţă.

Chiar şi prin mănuşă putea simţi căldura mâinii lipite de a ei. Încercă să nu îşi amintească tandreţea cu care el o atinsese cândva, plăcerea cutremurătoare pe care i-o dăruiseră mâinile lui.

Cea mai mare temere a ei era că el i-ar fi putut recunoaşte vocea. Modelase tonul aspru al Samanthei Wickersham după vocea unei mătuşi, care era fată bătrână. Însă ştia că vocea ei naturală ieşise la suprafaţă de mai multe ori – ca atunci când îi strigase numele, extaziată.

— Îmi face plăcere să văd că arătaţi atât de bine, spuse ea, adoptând intenţionat un ritm întretăiat al respiraţiei. Nici nu îi era greu, când simţea că era pe punctul de a se îneca în mirosul lui puternic şi masculin. Am auzit zvonurile privind recuperarea miraculoasă a vederii dumneavoastră. Mă bucur să aflu că erau adevărate.

El o observă cu nişte ochi înceţoşaţi.

— Poate că soarta ne-a adus împreună în această noapte. Nu am avut ocazia de a vă mulţumi.

— Pentru ce?

— Pentru că aţi venit să mă vizitaţi la spital, după ce am fost rănit.

Cecily îşi simţi inima strângându-i-se când el răsuci încă o dată spada. Pentru prima dată, aproape că îi era milă de francezi. Acela nu era un bărbat pe care să îl consideri un inamic uşor de învins.

Înclinându-şi faţa spre a lui, îi dărui cel mai ameţitor zâmbet al ei.

— Nu trebuie să îmi mulţumiţi. Nu mi-am făcut decât datoria creştinească.

Ochii lui se întunecară. Se părea că reuşise, în sfârşit,

să obţină o reacţie din partea lui. Dar triumful ei fu de scurtă durată, înainte ca el să formuleze vreun răspuns, muzicienii terminară cântecul. Ultimul acord slab al menuetului plutea prin aer între ei.

El se aplecă peste mâna ei, trecându-şi buzele peste încheieturile degetelor ei într-un sărut formal.

— A fost o plăcere să reînnoiesc relaţia noastră, domnişoară March, fie şi numai pentru a-mi reaminti cât de puţin v-am cunoscut cu adevărat.

Cum cvartetul se avântă în acordurile melodioase ale unui vals austriac, ceilalţi dansatori începură să părăsească ringul, căutând să bârfească şi să se răcorească. Nimic nu golea ringul unei săli de bal mai repede decât un vals. Nimeni nu îşi dorea ca toţi ceilalţi să presupună măcar că ştia paşii scandalosului dans.

Când Gabriel îşi îndreptă ţinuta, Cecily se luptă cu un fior de groază. Peste încă un minut, el avea să îi întoarcă spatele şi să iasă din viaţa ei pentru totdeauna. Deja atrăseseră câteva priviri curioase. O văzu pe Estelle privindu-i din partea cealaltă a sălii de bal, având faţa aproape la fel de albă ca şi rochia.

Ce mai avea de pierdut? se gândi Cecily. Bunul ei renume? Reputaţia? Poate că societatea nu ştia, dar bărbatul magnific care stătea în faţa ei o pierduse pentru oricare alt bărbat.

Înainte ca Gabriel să se poată îndepărta de ea, îşi aşeză uşor mâna pe mâneca lui.

— Nu v-a spus nimeni niciodată că este un semn de proastă-creştere ca un gentilom să părăsească o lady care doreşte să danseze?

El îşi coborî privirea asupra ei, cu o expresie deopotrivă batjocoritoare şi prudentă.

— Să nu se spună vreodată că Gabriel Fairchild i-ar putea refuza ceva unei lady.

Rostind acele cuvinte cunoscute, îi cuprinse talia mlăd

ioasă cu un braţ şi o trase spre el. Pe măsură ce o purta în paşi de dans, Cecily închise ochii, recunoscând în acel mom ent că era dispusă să îşi asume orice risc, să plătească oric e preţ, numai pentru a se afla iarăşi în braţele lui.

— Trebuie să mărturisesc că am fost surprins să vă gă sesc aici în această seară, spuse el în timp ce se învârteau pe ringul părăsit, trupurile lor mişcându-se într-o perfectă a rmonie. Credeam că trebuia să fiţi măritată până acum cu v reun moşier de la ţară sau cu vreun gentilom fermier. Ştiu c ă la un bărbat preţuiţi cel mai mult onorabilitatea.

Ea îi dărui un zâmbet larg.

— Aşa cum dumneavoastră obişnuiaţi să preţuiţi la o f emeie calitatea de a se lăsa sedusă cu uşurinţă?

— Aceea era o calitate pe care dumneavoastră cu sig uranţă nu aţi avut-o niciodată, bombăni el, privind direct pe deasupra capului ei.

— Spre deosebire de cele mai multe femei care vă aru ncă ocheade galeşe aici, în această seară. Să mă retrag şi s ă îi permit vreuneia dintre ele să îmi ia locul în braţele dum neavoastră?

— Vă apreciez generozitatea, dar mă tem că nu am ti mp pentru asemenea cochetării. Plec pe mare la bordul Sfid ării mâine după-amiază.

Cecily se împiedică în propriile picioare. Dacă el nu ar fi strâns-o mai tare în braţe, ar fi căzut. Luptându-se să îşi f acă picioarele să se mişte pe ritmul dansului, îşi ridică privir ea la el, neîncrezătoare.

— Vă întoarceţi pe mare? V-aţi pierdut de tot minţile?

— Mă impresionează îngrijorarea dumneavoastră, do mnişoară March, chiar dacă este puţin întârziată. Chiar nu e ste nevoie să vă bateţi capul frumuşel în legătură cu soarta mea.

— Dar ultima dată când aţi plecat pe mare aproape că nu v-aţi mai întors! Aproape că aţi fost ucis! V-a costat vede rea, sănătatea…

— Ştiu prea bine ce m-a costat, o întrerupse încet Gabriel.

Când îi cercetă cu atenţie chipul, ultima urmă de amuzament îi dispăru din privire.

Cecily îşi dorea cu disperare să îl atingă, să îi cuprindă în palmă cicatricea crestată. Însă cioburile ascuţite ale jurămintelor încălcate şi ale visurilor spulberate umplură distanţa dintre ei, făcând-o imposibil de trecut.

Îşi coborî privirea la nivelul reverului lui.

— De ce vă simţiţi obligat să faceţi din nou pe eroul? După ce aproape că v-aţi sacrificat viaţa pentru regele şi ţara dumneavoastră, credeam că nu v-a mai rămas nimic de dovedit.

— Poate că nu dumneavoastră, ci altcuiva.

— Ah! Trebuia să îmi fi dat seama că era implicată şi o femeie.

Cu toate că ştia că nu se putea aştepta ca el să îşi petreacă restul vieţii tânjind după o femeie care nici nu existase, simţi cum i se punea un nod în gât din cauza geloziei, mai amar decât fierea. Era o adevărată agonie să şi-l imagineze în braţele altei femei, în patul altei femei, făcându-i toate acele lucruri tandre, perverse, pe care i le făcuse ei.

— Întotdeauna aţi fost dispus să sacrificaţi totul în numele iubirii, nu-i aşa?

Muzica încetă, făcându-i să rămână stingheriţi în mijlocul ringului. Cecily putea vedea privirile lungi, putea auzi şoaptele curioase.

De această dată, numai mila se putea desluşi în ochii lui Gabriel.

— Nici măcar nu ştiam ce însemna iubirea până când nu am întâlnit-o – şi am pierdut-o – pe Samantha mea. Iertaţi-mă pentru că vă vorbesc atât de direct, domnişoară March, dar dumneavoastră nu meritaţi nici măcar să îi lustruiţi ghetele.

Oferindu-i o plecăciune scurtă, se întoarse pe călcâie

şi o porni spre scări, lăsând-o pe Cecily şi pe toţi ceilalţi din sala de bal holbându-se după el.

Ea rămase locului mult timp după ce el plecase, până şopti, în sfârşit:

— Nu. Nu cred că merit.

*

Gabriel se năpusti în casa lui de la oraş, recunoscător că servitorii se culcaseră de mult. Intră în salon. Unul dintre valeţi aprinsese focul în şemineu pentru a mai îmblânzi frigul de noiembrie.

Aruncându-şi de pe umeri haina umedă, Gabriel îşi turnă o gură generoasă de whisky scoţian din carafa de cristal de pe bufet. Pe când licoarea înţepătoare îi aluneca pe gât, îşi aminti de altă noapte neagră în care băuse prea mult whisky şi se gândise să îşi pună capăt zilelor. Samantha venise la el din întuneric asemeni unui înger în acea noapte, oferindu-i un motiv şi voinţa pentru a trăi. Fusese prima dată când îi gustase buzele, când îi strânsese corpul cald lângă al lui.

Dădu pe gât ceea ce îi mai rămăsese din whisky dintr-o singură înghiţitură. Un dragon sculptat îi rânji de pe piedestalul unei mese festive de sticlă. Camera fusese decorată în stilul chinezesc, dar, în acea noapte, perdelele din mătase purpurie, mobila lăcuită şi pagodele miniaturale i se păreau mai degrabă ridicole decât exotice.

Nu voia să recunoască faptul că, după ce o revăzuse pe Cecily, se înfuriase atât de tare. Crezuse că ajunsese indiferent la farmecele ei. Insă când o văzuse stând acolo, la baza acelor scări, părând la fel de pierdută şi de deznădăjduită ca o fetiţă, tresărise în mod neaşteptat.

Era mai slabă decât şi-o amintea. Buclele ei retezate îl speriaseră la început, dar, într-un fel ciudat, i se potriveau. Îi ofereau maturitate frumuseţii, îi făceau gâtul graţios să pa

ră mai lung, ochii albaştri şi luminoşi mai mari. Tristeţea ine xplicabilă pe care o zărise în adâncurile acestora îl enervas e cel mai mult.

Gabriel îşi turnă încă un pahar cu whisky. Poate că fus ese un prost să creadă că, dacă o reîntâlnea, nu avea să fie deloc afectat, îşi petrecuse nenumărate nopţi pe mare, nea vând nimic în afară de amintirea şi de promisiunile ei scrise care să îl încălzească. Promisiuni pe care ea le renegase în acea seară, cu nimic mai mult decât o observaţie sarcastică şi un zâmbet larg.

Îşi trecu o mână prin păr. Băutura nu făcea decât să îi înteţească febra nesăbuită care îi aprindea sângele. Odinio ară ar fi căutat să se elibereze de acea febră în braţele şi p atul vreunei curtezane talentate sau a vreunei balerine de l a operă. Acum nu se putea consola decât cu fantomele sing urelor două femei pe care le iubise vreodată.

Două femei care erau pierdute pe vecie pentru el.

Nu avusese încotro decât să accepte, în sfârşit, că, în noaptea rece şi ploioasă în care îl găsise pe Martin Worth c erşind pe acea alee din Whitechapel, Samantha nu avea să se mai întoarcă la el. Nu în acea noapte. Niciodată. Şi-ar fi p utut irosi tot restul vieţii căutând-o prin toată lumea, însă n u ar fi găsit-o niciodată pentru că ea nu voia să fie găsită. A şa că îşi impusese să facă ceea ce i-ar fi cerut infirmiera lui severă şi practică – să continue să trăiască, cu privirea aţint ită ferm la orizont, în timp ce naviga spre viitor. Singur. Nu mai că nu se aşteptase ca, exact în ajunul acelei călătorii, s ă apară o altă fantomă din trecutul lui, care să îl bântuie.

Îşi turna un al doilea pahar mare de whisky când se a uzi un ciocănit în uşa de la intrare, surprinzându-l.

— Cine dracu’ m-ar putea vizita la ora asta? mormăi e l în timp ce străbătea foaierul.

Deschise brusc uşa. O femeie aştepta acolo, acoperită de o mantie şi ascunsă de o glugă. Preţ de o clipă înşelătoa re, inima îi tresăltă frenetic, plină de speranţă. Apoi ea îşi lă

să gluga pe spate, dezvelind nişte bucle retezate, aurii ca mierea, şi o pereche de ochi albaştri scrutători.

El se uită pe stradă, în spatele ei, dar nu se vedea nici urmă de trăsură sau cal. Era aproape ca şi cum s-ar fi materializat din fuioarele de ceaţă.

Inima lui Gabriel bătu cu putere, avertizându-l. Ar fi trebuit să o trimită de acolo, să îi trântească uşa în faţa drăguţă. Dar diavolul care îi stătea cocoţat pe umăr îl împinse să se sprijine de cadrul uşii, să îşi încrucişeze braţele la piept şi să se uite la ea de sus în jos, cu o insolenţă sugestivă.

— Bună seara, domnişoară March, vorbi el tărăgănat. Aţi venit pentru încă un dans?

Ea se uită în sus la el, cu o expresie totodată prudentă şi plină de speranţă.

— Mă întrebam dacă aş putea schimba câteva cuvinte cu dumneavoastră?

El păşi în lături. Când ea trecu pe lângă el, îşi ţinu respiraţia, încercând în mod intenţionat să nu inspire aroma florală care persista în părul şi pe pielea ei. O conduse în salon, amintindu-şi toate ocaziile când visase să fie singur cu ea – un vis care devenise realitate mult prea târziu.

— Vă pot lua mantia? se oferi el, încercând să nu observe cât de bine îi scotea în evidenţă catifeaua de un verde ca de smarald strălucirea de culoarea piersicii a pielii.

Degetele lui subţiri se jucară cu funda de mătase de la gâtul ei.

— Nu, mulţumesc. Îmi este încă puţin răcoare.

Se aşeză pe marginea unui scaun tapisat cu mătase portocalie, uitându-se agitată la perechea de dragoni fioroşi care întruchipa grătarul şemineului..

— Nu vă temeţi. Ei nu muşcă, o asigură Gabriel.

— Ce liniştitor! îşi aruncă privirea prin cameră, observându-i decadenţa luxuriantă. Pentru o clipă, am crezut că am intrat într-un bârlog unde se consumă opiu.

— Am multe vicii, însă culesul macilor nu se numără p

rintre ele. Aţi dori ceva de băut?

Ea îşi scoase mănuşile şi îşi împreună mâinile în poal ă.

— Da, mulţumesc.

— Mă tem că aici nu am decât whisky. Dacă vreţi, îl p ot trezi pe unul dintre servitori pentru a vă aduce nişte vin de Xeres.

— Nu! îşi temperă ieşirea necontrolată printr-un zâmb et tremurător. Nu mi-ar plăcea să îi deranjez. Whisky-ul est e numai bun.

Gabriel turnă câte un pahar pentru amândoi. Îi studie cu atenţie chipul în timp ce ea luă prima înghiţitură. Ochii în cepură să îi lăcrimeze. Îşi înăbuşi un acces de tuse. După cu m bănuise el, probabil era prima oară când gusta din acea băutură. Se aştepta să aşeze politicos paharul deoparte, în schimb ea şi-l duse iarăşi la buze şi termină restul licorii din tr-o înghiţitură.

El făcu ochii mari. Orice venise să îi spună, se părea c ă necesita o doză zdravănă de curaj lichid.

— Mai doriţi un pahar sau ar trebui să vă ofer toată sti cla?

Ea îi declină oferta printr-un gest al mâinii. Licoarea îi aprinsese şi mai mult obrajii, îi adâncise licărul periculos din privire.

— Nu, mulţumesc. Cred că ar trebui să îmi ajungă.

Gabriel se prăbuşi la capătul divanului lat, îşi sprijini c oatele pe genunchi şi îşi învârti whisky-ul pe fundul paharul ui. Nu avea dispoziţia necesară pentru a schimba amabilităţ i şi pentru a face conversaţie de complezenţă.

După un moment stânjenitor de linişte, Cecily răbufni:

— Îmi dau seama că s-ar putea să îmi consideraţi vizit a puţin neobişnuită, însă trebuia să vă întâlnesc înainte de a pleca pe mare, mâine.

— De ce această urgenţă bruscă? Aţi fi putut să mă în tâlniţi oricând în ultimul an, făcându-mi, pur şi simplu, o vizi

tă la Fairchild Park.

Plecându-şi privirea, ea îşi frământă mănuşile.

— Nu eram sigură dacă aş fi fost bine-venită. Nu v-aş fi putut învinui dacă aţi fi asmuţit câinii de vânătoare asupra mea.

— Nu fiţi ridicolă! Ar fi fost mult mai eficient să îi poruncesc, pur şi simplu, paznicului meu să vă împuşte.

Ea îi aruncă o privire lungă, ca pentru a-şi da seama dacă glumea. Gabriel nici măcar nu clipi.

Ea trase adânc aer în piept.

— Am venit aici în această noapte pentru a vă anunţa că doresc să vă accept propunerea.

— Mă scuzaţi?

El se aplecă în faţă, crezând că trebuia să o fi înţeles greşit.

— Mi-aţi cerut odată să vă devin soţie. Îşi ridică bărbia, întâlnindu-i făţiş privirea. Aş vrea să vă accept acea propunere.

El se holbă la ea, nevenindu-i să creadă, timp de un minut, apoi izbucni în râs. Hohotele nestăvilite de râs îl cutremurau, obligându-l să se ridice şi să se sprijine de şemineu pentru a-şi putea trage sufletul. Nu mai răsese astfel de când Samantha dispăruse din viaţa lui.

— Va trebui să mă iertaţi, domnişoară March, spuse el, ştergându-şi ochii umezi. Uitasem ce simţ al umorului răutăcios aveţi.

Ea se ridică pentru a-l înfrunta.

— Nu vorbeam în glumă.

Gabriel deveni serios dintr-odată, în mai multe privinţe, îşi lăsă paharul cu whisky pe şemineu.

— Păi, ce păcat, nu-i aşa, pentru că am crezut că v-am explicat foarte clar că nu mai aveţi niciun drept asupra inimii mele.

— Cred că vorbele dumneavoastră exacte au fost: „Nici măcar nu ştiam ce însemna iubirea până când nu am întâ

lnit-o – şi am pierdut-o – pe Samantha mea”.

El îşi îngustă privirea, aproape ajungând să o urască mai mult decât o făcuse vreodată.

Ea începu să se plimbe încoace şi încolo, tivul mantiei ei măturând covorul oriental.

— Nimic nu ne opreşte să ne căsătorim în noaptea ast a. Putem fugi la Gretna Green, aşa cum m-aţi implorat când va să fac.

Gabriel îi întoarse spatele şi privi în flăcările jucăuşe, nemaiputând să suporte priveliştea chipului ei trădător şi în cântător.

Parfumul ei floral îl învălui, aceeaşi aromă puternică d e gardenii care înmiresma scrisorile pe care le purtase lâng ă inimă în timpul acelor luni lungi şi însingurate pe mare. Îi simţi mâna atingându-i mâneca.

— Cândva m-aţi dorit, spuse ea încet. Puteţi nega că î ncă mă doriţi?

El se răsuci pentru a o înfruntă.

— Oh, încă vă doresc. Numai că nu ca soţie a mea.

Ea se îndepărtă un pas de el, însă el o urmări, obligân d-o să meargă cu spatele spre mijlocul camerei, pas cu pas.

— Mă tem că nu mai sunt în căutarea unei soţii, domn işoară March, dar aş fi mai mult decât dornic să vă fac ama nta mea. V-aş putea instala într-o locuinţă frumoasă, în apr opiere, şi m-aş putea desfăta în patul dumneavoastră ori de câte ori nava mea ar ancora.

Gabriel ştia că se purta ca un nemernic, dar se părea că nu se putea opri. Toată amărăciunea pe care o strânsese în inimă după Trafalgar îi năvălea pe buze cu o furie acidă.

— Nu va mai trebui să vă faceţi griji în legătură cu nev oile dumneavoastră materiale. Pot fi un bărbat foarte gener os – mai ales dacă sunt satisfăcut. Nici nu ar trebui să vă si mţiţi vinovată pentru că îmi acceptaţi generozitatea. Vă pot asigura că vă veţi câştiga fiecare fleac extravagant, fiecare cercel cu diamante şi colier cu rubine fie stând pe spate – îş

i coborî privirea asupra buzelor ei tremurătoare –, fie în gen unchi.

Gabriel se opri lângă ea, dominând-o în înălţime, aşteptând ca palma ei să îi lovească obrazul, ca ea să îi reproşeze că era un neruşinat şi să o rupă la fugă, ţipând, înspre uşă.

În schimb, ea îşi ridică mâna şi îşi deznodă funda de la gât, lăsându-şi mantia să îi alunece de pe umeri pe podea.

Capitolul 23

Draga mea Cecily, nu voi fi niciodată mulţumit până când tu nu vei ajunge în braţele mele pentru a rămâne acolo…

Cecily stătea înaintea lui, în lumina flăcărilor, purtând nimic altceva în afară de o cămăşuţă din mătase, nişte ciorapi cu jartiere, o pereche de pantofi de culoarea piersicii, prinşi cu panglici în jurul gleznelor ei subţiri, şi o privire de sfidare pură.

Era absolut superbă, depăşind orice ar fi putut plăsmui imaginaţia lui – rotundă în şolduri, zveltă în talie, cu sâni ridicaţi. Cămăşuţa delicată i-ar fi putut fi ţesută de fluturi, atât de fin era materialul diafan. Umbrele aţâţătoare din dreptul vârfurilor sânilor ei şi locul în care i se întretăiau liniile coapselor îi făcură gura să se usuce şi trupul să se întărească.

O ocoli încet, admirându-i arcuirea graţioasă a gambelor, curba domoală a posteriorului.

Când ajunse iarăşi în faţa ei, privirile lor se înlănţuiră şi se susţinură.

— Chiar dacă pantofii sunt încântători, trebuie să spun că trusoul tău de mireasă este oarecum sărăcăcios.

— Sărăcăcios pentru o mireasă, poate, replică ea, părând la fel de trufaşă ca o tânără regină, în ciuda înfăţişării ei dezgolite, dar nu şi pentru o amantă.

Gabriel clătină din cap, încă luptându-se să înţeleagă acea nouă întorsătură uimitoare a evenimentelor. Nu s-ar fi aşteptat niciodată ca ea să răspundă provocării lui, mai ales nu înveşmântată atât de spectaculos.

Îi observă cu atenţie chipul, fascinat de emoţiile contradictorii pe care le desluşi în frumoşii ei ochi albaştri.

— Nu ai venit aici pentru a te căsători cu mine, nu-i aşa, domnişoară March? Ai venit aici pentru a mă seduce.

— Am fost destul de încrezătoare că, dacă nu izbândeam într-o privinţă, urma să izbândesc în cealaltă.

— Ei bine, te-ai înşelat, spuse el sec.

Recuperându-i mantia, i-o aşeză pe umeri. O porni spre uşă, hotărât să o dea afară înainte ca stăpânirea lui să se năruiască şi mai mult.

— Ţi-am spus deja că inima mea aparţine altei femei acum.

— Ea nu este aici în noaptea asta, răspunse Cecily încet. Eu sunt.

Gabriel se opri, apăsându-şi cu degetele fruntea care îi zvâcnea.

— Trebuie să te avertizez, domnişoară March, că te joci atât cu soarta, cât şi cu răbdarea mea. Ştii cât timp voi petrece pe mare, odată ce voi pleca mâine? Acele nopţi sunt foarte reci şi foarte însingurate. Cei mai mulţi dintre bărbaţii aflaţi sub comanda mea probabil că îşi vor petrece această noapte împreunându-se precum animalele. Şi nu vor fi foarte pretenţioşi când îşi vor alege partenerele de pat. Se vor mulţumi cu orice femeie dornică.

— Atunci, prefă-te că sunt o femeie oarecare.

Gabriel se întoarse încet.

Ea păşi peste mantia căzută pe podea, plutind înspre el ca o nălucă din una dintre cele mai îndrăzneţe fantezii al

e lui.

— Sau, şi mai bine, recunoaşte că sunt femeia care merită să plătească pentru că ţi-a frânt inima. Nu asta ţi-ai dorit de când am fugit din spital, în acea zi? Să mă pedepseşti?

Nemaiputând rezista ispitei, Gabriel îi cuprinse gâtul cu o mână, degetul lui mare mângâindu-i pulsul care bătea sălbatic la baza acestuia. Oh, ba bine că nu ar fi pedepsit-o! Nu cu durere, ci cu plăcere. O plăcere pe care nu o cunoscuse niciodată. O plăcere pe care nu avea să o mai cunoască vreodată. O plăcere care i-ar fi bântuit toate nopţile – şi toţi amanţii – care ar fi urmat.

Îşi plecă fruntea, dar, înainte ca buzele lui să dezmierde moliciunea buzelor ei, ea îşi întoarse faţa.

— Nu! Nu vreau să mă săruţi. Oricum, nu ai simţi nimic.

El se încruntă, încurcat de vehemenţa ei.

— Cele mai multe femei doresc să fie sărutate într-o anumită măsură înainte de a-i permite unui bărbat să continue cu alte… hmm, îndeletniciri mult mai plăcute.

— Eu nu sunt ca majoritatea femeilor.

El îşi trecu o mână prin păr.

— Încep să îmi dau seama de asta.

— Mai am două cerinţe.

— Într-adevăr?

— Să nu laşi focul să se stingă şi să nu închizi ochii. Îl privi acuzator. Promiţi că nu vei închide ochii?

— Ai cuvântul meu de gentilom, răspunse el, simţind că nu prea era unul în acel moment.

Cerinţele ei nu presupuneau un sacrificiu prea mare din partea lui. Arăta atât de frumoasă în lumina flăcărilor, încât el nu voia nici să clipească. Era unul dintre regretele lui cele mai adânci că orbirea îl împiedicase să o vadă pe Samantha astfel.

Pe când Gabriel se îndrepta spre şemineu, Cecily răm

ase în mijlocul salonului, încercând să nu tremure în cămăşuţa ei subţire şi ciorapi. Cu cămaşa întinsă pe umerii laţi, el alese din cămin un buştean suficient de gros încât să ardă toată noaptea şi îl aruncă în flăcări. Scuturându-şi mâinile, se întoarse, privind-o înfometat dintre umbrele fremătătoare.

Să stea în faţa lui Gabriel în cămăşuţă, în timp ce el era complet îmbrăcat, îi dădea lui Cecily o senzaţie extraordinar de perversă. Se simţea ca un fel de sclavă la o licitaţie publică, însăşi viaţa ei depinzând de puterea pe care o avea de a-şi mulţumi stăpânul.

Adunându-şi acea putere, îşi trase cămăşuţa peste cap şi o azvârli cât colo, rămânând îmbrăcată numai cu ciorapii şi pantofii. Gabriel scoase un sunet gutural, adânc. Apoi o porni spre ea, paşii lui hotărâţi topind distanţa dintre ei.

— Nu te voi iubi niciodată, o avertiză el, chiar când o aşeza sub el, pe divan.

— Nu îmi pasă, murmură ea pătimaş, privindu-l adânc în ochi.

Şi nu îi păsa. Tot ceea ce îşi dorea era încă o şansă de a-l iubi înainte să plece pe mare în ziua următoare.

El îşi ridică greutatea de pe ea pentru a-şi scoate vesta şi pentru a-şi smulge gulerul şi pieptarul de la gât. Apoi mâinile ei se aflau acolo, trăgând de nasturii cămăşii lui, îndepărtând materialul pentru a-şi putea răsfira palmele pe suprafaţa aurie a pieptului său, pentru a-şi strecura degetele printre cârlionţii aspri de păr pe care îi descoperise acolo.

Când umbra lui Gabriel se lăsă deasupra ei, ea îşi întoarse obrazul spre pernă pentru a-şi îndepărta tentaţia buzelor.

— Când ai spus că nu vrei să te sărut, zise el, vocea lui fiind o şoaptă răguşită, presupun că te-ai referit la buze.

Gura lui deschisă alunecă pe gâtul ei. Sculptural, făcându-i pielea de găină pe tot corpul. Ea îşi închise strâns ochii, pentru a se împotrivi unui val copleşitor de pasiune.

— Nu închide ochii, ordonă el, cu vocea pe atât de dură pe cât îi era de blândă atingerea. Am şi eu câteva cerinţe.

Ea i se supuse tocmai la timp pentru a-l vedea coborându-şi gura spre sânul ei. Sfârcul i se întări sub limba lui iscoditoare, acceptându-i atât sărutul, cât şi fiorii cutremurători de plăcere pe care acesta îi trezea în pântecul ei. El îi sărută sânii pe rând, trecând de la unul la altul, până când amândoi ajunseră să îi strălucească şi să îi pulseze de dorinţă.

Numai atunci gura lui măiastră alunecă mai jos, împrăştiind sărutări uşoare ca nişte şoapte pe pielea sensibilă de pe coastele ei, pe curbura şoldurilor, pe panglica tremurătoare de carne de deasupra triunghiului de cârlionţi galbeni ca mierea dintre coapsele ei. Când se lăsă în genunchi pe podea şi îi trase şoldurile la marginea divanului, ea era prea copleşită de plăcere pentru a putea face mai mult decât să se împotrivească printr-un geamăt stins.

Mâinile lui mari şi calde îi depărtară coapsele, lăsând-o complet neajutorată în faţa lui, dezgolită cu totul pentru privirea lui lacomă. Unul dintre buşteni se mişcă pe grătar, aprinzând camera cu un vârtej de scântei. În acel moment, Cecily aproape îşi regretă cerinţele nepăsătoare. Însă fusese îngrozită de gândul că Gabriel i-ar fi putut recunoaşte gustul sărutului, ritmul tandru în care trupul ei se mişca lipit de al lui în întuneric.

— Întotdeauna ai fost atât de al naibii de frumoasă, murmură el, privind în jos la miezul fiinţei ei, ca şi cum ar fi fost vreun fel de comoară sacră.

Când îşi plecă fruntea, părul lui arămiu desprinzându-i-se pe jumătate din coadă, ea nu îşi putu împiedica ochii să se închidă.

— Deschide ochii, Cecily!

Ea îi deschise şi îl văzu admirându-i întreaga lungime a corpului, cu o expresie sălbatică, însă nu crudă.

— Vreau să te uiţi.

De-abia avu timp să observe câteva detalii nepotrivit

e, ca de exemplu faptul că unul dintre ciorapi îi alunecase până la gleznă şi că purta încă pantofii, înainte ca Gabriel să o atingă cu gura, dăruindu-i cel mai imoral sărut dintre toate. Scâncetul i se topi într-un geamăt. Apoi nu mai există nimic în afară de căldura arzătoare a gurii lui, de freamătul înnebunitor al limbii lui, de senzaţia desăvârşită de scufundare într-o mare de extaz.

Când valurile întunecate ale acesteia îi trecură peste cap, făcându-i corpul să tremure de încântare şi degetele de la picioare să i se îndoaie în pantofi, ea îi strigă numele cu o voce răguşită pe care de-abia şi-o recunoscu.

Printr-o ceaţă delicioasă, îl privi deschizându-şi prohabul. I se puse un nod în gât când văzu cât de mult o dorea. Încă îngenuncheat acolo, între picioarele ei, el îi depărtă coapsele şi mai mult şi se cufundă adânc în ea.

Gabriel auzi suspinul adânc al lui Cecily, văzu cum ochii i se dăduseră peste cap, nu de durere, ci de plăcere. Chiar când trupul ei strâmt se chinuia să îl primească, el trebui să îşi încleşteze dinţii pentru a nu simţi junghiul ascuţit de dezamăgire. Ar fi trebuit să fie mulţumit că ea nu era neprihănită. Asta însemna că nu trebuia să se abţină de la nimic; ea era suficient de femeie pentru a primi orice i-ar fi dăruit el. Cuprinzându-i umerii cu braţele, el o ridică şi o lipi de el.

Cecily îşi încolăci braţele şi picioarele în jurul lui Gabriel, lăsându-se pătrunsă de mădularul lui întărit.

Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. Cuvintele îi răsunau lui Cecily în minte asemenea unui cântec fără de sfârşit. Îngrozită că le-ar fi putut rosti cu voce tare, ea îşi cuibări faţa în gâtul lui, gustând căldura sărată a pielii lui asudate.

Era bine că îi refuzase dreptul de a-i săruta buzele. Ar fi putut simţi gustul acelor cuvinte în sărutul ei, aşa cum i-ar fi putut gusta lacrimile deznădăjduite care îi curgeau pe obraji. Îşi frecă faţa de el, uscându-le în părul lui.

Gabriel se lăsă pe spate, stând în genunchi pe podea, ajutând-o şi pe ea să coboare până ajunse să îl călărească,

să captureze acea parte a lui care era cufundată complet în ea.

— Uită-te la mine, Cecily! îi ceru el.

Tremurând de emoţie, ea privi adânc în ochii lui, zărind în profunzimile lor cu sclipiri aurii o replică a nebuniei delicioase care îi pusese şi ei stăpânire pe suflet. Apoi el se mişcă înăuntrul ei, ea se mişcă deasupra lui, se mişcau amândoi ca şi cum ar fi fost unul, umbrele flăcărilor jucându-li-se pe pielea aurie. Şi în tot acel timp, Gabriel nu îşi încălcă promisiunea, nu închise nici măcar o dată ochii, nici nu îşi desprinse privirea dintr-a ei.

Îşi ţinu cu sfinţenie legământul până în clipa în care ritmul frenetic al mişcărilor lui îi prăvăli pe amândoi dincolo de abisul extazului, într-o dulce uitare. De-abia atunci, cu braţele strâns încolăcite în jurul ei şi cu propriul trup în derivă chiar la porţile pântecului ei, el îşi lăsă capul pe spate şi închise strâns ochii. De-abia atunci numele unei femei îi răzbătu din gâtlej, împreună cu un geamăt sfâşietor.

Cecily se prăbuşi deasupra lui, copleşită atât de plăcere, cât şi de victorie. În acel moment, când Gabriel se lăsase pradă întunericului, numele ei, nu al Samanthei, îi stăruise în inimă şi pe buze.

*

Gabriel se trezi ţinând-o pe Cecily în braţe. Buclele ei încâlcite îi gâdilau bărbia şi fiecare răsuflare uşoară care ieşea dintre buzele ei întredeschise îi agita firele de păr de pe piept. Îşi petrecuse atât de multe nopţi singur, imaginându-şi acest moment, fără să îşi dea seama ce gust dulce-amar urma să îi lase când, în sfârşit, avea să se întâmple.

Când un sforăit uşor îi scăpă lui Cecily, el îşi trecu degetele printre buclele ei. Nu era de mirare că dormea atât de profund. Trupul ei era probabil epuizat în urma atenţiilor lacome pe care le primise din partea lui. Se ţinuse de promisiu

nea pe care şi-o făcuse lui însuşi, de a nu irosi niciun minut din ultima lui noapte petrecută pe uscat. Se folosise de trup ul tânăr şi fragil al lui Cecily pentru a-şi satisface cele mai în tunecate dorinţe şi pentru a-i satisface ei cele mai plăcute f antezii, de-a lungul întregii nopţi. Buşteanul uriaş pe care îl aruncase în foc începea deja să se transforme în tăciuni apr inşi. Dar nu mai avea niciun motiv pentru a adăuga încă un ul. Licărul pal al zorilor se strecura prin deschizătura dintre draperiile grele de catifea.

Se aplecă pentru a o acoperi pe Cecily cu mantia din c atifea, tocmai începând să realizeze cât de prost fusese. Se amăgise crezând că noaptea trecută avea legătură numai c u răzbunarea, că ar fi putut-o pedepsi cu plăcerea, că ar fi p utut face dragoste cu ea fără să o iubească şi apoi să o lase să plece, pur şi simplu, însă urma să fie mult mai greu decâ t se aşteptase. Îşi lipi buzele de buclele ei, întrebându-se da că era posibil să iubească două femei în acelaşi timp.

Ea se foi şi îşi ridică capul, clipind în sus spre el cu nişt e ochi albaştri somnoroşi.

— Aşadar, câţi cercei cu diamante am câştigat până a cum?

— Răscumpărarea unui rege. O mângâie uşor pe obra z, simţind o împunsătură ascuţită de regret. Nu ar fi trebuit să spun niciodată un asemenea lucru odios. Încercam numa i să te sperii.

— Nu ai reuşit.

— Slavă Domnului, şopti el, strângând-o mai tare în br aţe.

Însă ea îi scăpă din strânsoare, trăgându-şi şi mantia. Moliciunea chinuitoare a sânilor ei alunecă de-a lungul trup ului său. Când aceştia îi atinseră bărbăţia, era deja stârnit c u totul.

Din nou.

Împletindu-şi degetele prin părul ei, îi ridică fruntea, a stfel încât ea să îi întâlnească privirea, respirând scurt şi pr

ecipitat.

— Ce dracu’ crezi că faci, femeie?

— Încerc să câştig un colier cu rubine, şopti ea, zâmbind dulce înainte de a-şi pleca fruntea şi de a-l cuprinde cu acele buze pline ale ei.

*

Când Gabriel se trezi iarăşi, o suliţă de lumină pătrundea prin deschizătura dintre draperii şi Cecily dispăruse.

Se ridică, scrutând cu privirea lui tulbure salonul. Focul se prefăcuse în cenuşă, lăsând o răcoare pătrunzătoare în aer. În afară de paharul pe jumătate plin cu whisky de pe şemineu şi de propriile lui haine împrăştiate pe podea, salonul arăta aproape la fel cum arătase când se întorsese acasă, noaptea trecută. Nu exista nici urmă de cămăşuţă şifonată, de mantie din catifea, de Cecily.

Dacă gustul ei nu i-ar fi stăruit pe buze, ar fi putut crede că întreaga noapte nu fusese nimic mai mult decât un vis febril, provocat de whisky.

— Nu din nou, mormăi el, legănându-şi picioarele peste marginea divanului şi cuprinzându-şi capul în palme.

Ce ar fi trebuit să facă acum? Să iasă şi să întoarcă pe dos străzile Londrei, căutând-o pe ea? Să ajungă pe jumătate nebun întrebându-se de ce îl iubise cu atâta tandreţe şi apoi îl părăsise fără să se uite măcar o dată înapoi? Cel puţin Samantha catadicsise să lase un bilet înainte de a ieşi din viaţa lui pentru totdeauna.

— Să o ia naiba! îşi înălţă capul, simţind cum răcoarea din aer i se instala adânc în inimă. Să le ia naiba pe amândouă!

Capitolul 24

Scumpul meu Gabriel, nu există niciun alt loc în care aş vrea să fiu în afară de braţele tale...

Cecily privea pe fereastra trăsurii pajiştile şi gardurile vii pe lângă care treceau, conştientizând cu durere că fiecare învârtire a roţilor vehiculului o purta mai departe de Londra. Şi de Gabriel.

Dat fiind faptul că făcuse ultima ei călătorie spre Middlesex într-o diligenţă, cu un copil răzgâiat care îi scuipase pe corset şi cu un fierar gras care o călcase pe picior, oricine s-ar fi gândit că avea să aprecieze luxul extravagant al trăsurii de oraş a familiei Carstairs. Dar ea era la fel de indiferentă faţă de canapelele tapisate cu catifea ale acesteia şi faţă de ornamentele de alamă, pe cât era şi faţă de privirea îngrijorată a prietenei sale.

Exuberanţa naturală a Estellei nu se potrivea cu vălul de tristeţe care o acoperea pe Cecily. Pe când trăsura hurui pe deasupra unui pod boltit de piatră, i se păru normal că din norii joşi începuseră să cadă primii fulgi de zăpadă ai anotimpului.

— Încă nu-mi vine să cred că ai avut îndrăzneala de a-l cere în căsătorie, spuse Estelle, aruncându-i o privire admirativă.

— Nu l-am cerut în căsătorie. Am acceptat cererea lui în căsătorie. Din păcate, fusese retrasă.

— Şi dacă ar fi fost de acord să fugă la Gretna Green? Când aveai de gând să îi mărturiseşti că tu erai Samantha lui de mult pierdută?

— Nu sunt sigură. Dar am certitudinea că, într-o bună zi, s-ar fi ivit şi momentul potrivit. După naşterea celui de-al treilea copil al nostru, poate, sau în timpul celei de-a cincizecea aniversări a căsătoriei noastre.

Cecily închise pentru scurt timp ochii, bântuită de râs

ul unor copii pe care nu avea să îl audă niciodată, de imaginea unor zile fericite în braţele soţului ei, zile care nu aveau să vină niciodată.

Estelle clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred că se întoarce pe mare.

— Şi de ce este atât de greu de crezut? întrebă Cecily cu amărăciune. Vrea să fie un erou pentru nepreţuita lui Samantha. Ultima dată când a plecat pe mare, aproape că l-a costat vederea. Mă întreb care va fi costul de această dată. Un ochi? Un braţ? Viaţa?

Îşi sprijini obrazul de fereastră, luptând împotriva disperării. Ea îl încurajase pe Gabriel să devină un erou, când ea însăşi era cea mai mare laşă. Fugise de iubirea lui la început, temându-se să se încreadă în statornicia inimii lui. Apoi fugise de la spital pentru că nu putuse îndura consecinţele laşităţii ei. Fugise din braţele lui la Fairchild Park şi iat-o acum, fugind din nou.

Numai că de această dată ar fi trebuit să continue să fugă pentru tot restul vieţii ei, chiar dacă acest lucru ar fi însemnat să nu ajungă niciodată nicăieri.

— Gata, şopti Cecily.

— Poftim?

Cecily se ridică pe marginea locului ei.

— Întoarce trăsura.

— Ce? întrebă Estelle, chinuindu-se încă să o înţeleagă.

— Porunceşte-i vizitiului să întoarcă trăsura! Chiar acum!

Prea nerăbdătoare să aştepte ca prietena ei să înţeleagă gândurile care i se învălmăşeau prin cap, Cecily înşfăcă bastonul din colţ şi începu să lovească în panoul acoperit cu mătase din partea din faţă a trăsurii.

Vehiculul se opri, hurducându-se. Panoul se deschise şi se ivi chipul uimit al vizitiului, cu nasul înroşit de frig.

— Ce s-a întâmplat, domnişoară?

— Trebuie să mă întorc în Londra. Întoarce trăsura imediat!

Vizitiul îi aruncă Estellei o privire neliniştită, ca şi când s-ar fi întrebat dacă ar fi trebuit să o ducă pe prietena ei cu ochii sălbatici direct la Bedlam[13].

— Fă cum spune, îi porunci Estelle, propriii ochi strălucind de entuziasm. Orice ar spune.

El înclină din cap spre Cecily, fără tragere de inimă.

— Încotro, domnişoară?

— Spre docurile din Greenwich. Şi grăbeşte-te! Viaţa unui bărbat s-ar putea să depindă de asta!

Trăsura se puse în mişcare, clătinându-se, trântind-o pe Cecily înapoi pe locul ei. Având nevoie cu disperare de un fir de speranţă de care să se agaţe, se întinse şi îi strânse mâna Estellei, un zâmbet tremurător înflorindu-i pe buze.

— Şi, de asemenea, viaţa unei femei.

*

Locotenentul Gabriel Fairchild stătea în faţa oglinzii din biroul casei lui de la oraş, cercetându-şi uniforma. Când îşi aranjă pieptarul albastru-închis la gât, crestătura respingătoare a cicatricii lui îi trase în jos colţul gurii, o gură care arăta de parcă nu zâmbise niciodată şi care poate că nu avea să mai zâmbească vreodată.

Nu era o faţă pe care un duşman ar fi vrut să o vadă de partea greşită a carabinei, spadei sau tunului. Era faţa unui bărbat născut să facă război, nu dragoste. Nimeni nu ar fi ghicit că acele buze severe, acele mâini puternice îşi petrecuseră cea mai mare parte a nopţii trecute conducând cu tandreţe o femeie spre o eliberare cutremurătoare după alta.

— Milord?

La sunetul unor roţi de fier care se învârteau pe covor,

---

13 Bethlem Royal Hospital, primul spital din Londra specializat pe tratamentul bolilor mintale (n.tr.)

Gabriel se întoarse. Nimeni nu l-ar fi recunoscut în bărbatul care stătea drept şi mândru în scaunul pentru invalizi pe cerşetorul descărnat pe care Gabriel îl găsise în ploaie, cu aproape o lună şi jumătate în urmă. Buzele acestuia îşi pierduseră nuanţa albăstruie şi atât obrajii, cât şi pieptul i se împliniseră. Cu caligrafia lui excelentă şi cu abilitatea de a lucra cu cifre, Martin Worth se dovedise a fi cel mai capabil secretar pe care îl angajase vreodată Gabriel. Era încredinţat pe deplin că fostul mus avea să îi administreze gospodăria cum se cuvenea atâta timp cât el se afla pe mare.

Gabriel se grăbise să pună capăt manifestărilor de recunoştinţă exagerată ale lui Martin. Dacă nu ar fi existat acea întorsătură a sorţii, el ar fi putut fi cel care stătea acolo, având numai jumătate de picioare, cel căruia îi fusese menit să îşi petreacă restul zilelor într-un scaun pentru invalizi.

Înlăturându-şi o şuviţă sclipitoare de păr şaten din ochi, Martin spuse:

— A venit cineva să vă vadă, milord. Înainte ca inima lui Gabriel să bată cu putere, înşelându-se, Martin adăugă: Un anume domn Beckwith şi o anume doamnă Philpot.

Gabriel se încruntă, neputându-şi închipui ce misiune urgentă i-ar fi putut târî pe loialii lui servitori departe de Fairchild Park. După ce cutreierase prin zonele întunecate ale oraşului împreună cu Gabriel, căutând-o pe Samantha, Beckwith jurase că nu îi păsa dacă nu avea să mai pună vreodată piciorul în Londra.

— Mulţumesc, Martin. Invită-i înăuntru.

Un valet îl împinse pe Martin afară din cameră, iar Beckwith şi doamna Philpot năvăliră în birou. După ce îl salutară călduros, se prăbuşiră pe o canapea tapisată cu brocart, făcând un efort deosebit pentru a menţine o distanţă respectabilă între ei. Gabriel rămase în faţa şemineului.

Doamna Philpot îşi scoase mănuşile.

— Nu ştiam dacă se cuvenea să vă deranjăm în legătură cu această problemă…

— …însă dumneavoastră ne-aţi spus să vă ţinem la curent dacă se găsea ceva neobişnuit în dormitorul domnişoarei Wickersham, termină Beckwith.

Domnişoara Wickersham.

Numele pătrunse ca un ac încins prin gheaţa care îi înconjura inima lui Gabriel. Îşi împreună mâinile la spate, simţind cum i se încleşta bărbia.

— Urma să trimit vorbă că sunteţi liberi să îi ardeţi bunurile. Evident, nu are nici cea mai mică intenţie să se întoarcă vreodată după ele.

Beckwith şi doamna Philpot schimbară o privire consternată.

— Dacă asta d-doriţi, milord, rosti Beckwith poticnit. Dar cred că ar trebui să vă uitaţi mai întâi la asta. Scoase o bucată împăturită de hârtie din buzunarul vestei. Hannah şi Elsie întorceau salteaua din camera domnişoarei Wickersham când au găsit-o.

Gabriel încercă să nu îşi amintească noaptea în care împărţise acea saltea ridicol de îngustă cu ea, felul în, care obiectul le obligase trupurile calde să se cuibărească unul lângă altul, ca două linguri într-un sertar.

Îşi coborî privirea asupra hârtiei din mâna lui Beckwith, simţind, în mod straniu, că nu prea voia să o examineze.

— Cu siguranţă nu mi-a lăsat un alt bilet. Primul a fost destul de elocvent. Nu prea avea nevoie de o înfrumuseţare.

Beckwith clătină din cap.

— Tocmai de aceea am considerat-o atât de specială, milord. Nu este o scrisoare adresată dumneavoastră. Este o scrisoare de la dumneavoastră.

Încruntătura adâncindu-i-se, Gabriel acceptă scrisoarea împăturită din mâna lui Beckwith. Nişte bucăţi vechi de ceară erau încă lipite de pergamentul de culoarea fildeşului. Era şi mai uzată decât scrisorile pe care le purtase cu el în bătălie, aproape de inimă. Se părea că hârtia fusese mângâi

ată adesea şi cu multă dragoste de nişte degete grijulii.

Gabriel o despături, recunoscându-şi cu o tresărire pro priul scris îndrăzneţ, cuvintele şi mai îndrăzneţe.

Draga mea Cecily,

Aceasta este ultima misivă pe care o vei mai primi de la mine pentru foarte mult timp. Chiar dacă nu le voi putea trimite prin poştă, te rog să fii sigură că îţi voi scrie cuvinte de iubire în inima mea, în fiecare noapte în care vom fi des părţiţi, ca să ţi le pot citi când ne vom reîntâlni.

Acum, când ţi-am urmat sfatul şi mi-am pus viaţa vani toasă şi inutilă în slujba Majestăţii Sale, sper că nu vei izbuc ni în râsul tău vesel şi nu mă vei acuza că am plecat pe mar e numai pentru a-i dovedi croitorului meu cât de chipeş pot arăta în uniformă.

În timpul lunilor lungi cât vom fi despărţiţi, mă voi stră dui să devin un bărbat demn de afecţiunea ta. Nu am făcut un secret din pasiunea mea pentru jocurile de noroc. Acum joc pentru a câştiga cea mai scumpă miză dintre toate – ini ma şi mâna ta pentru căsătorie. Aşteaptă-mă, te implor, şi s ă fii sigură că mă voi întoarce la tine cât de repede voi pute a. Port scrisorile tale şi toate speranţele mele legate de viit orul nostru împreună aproape de inimă.

Al tău pentru totdeauna,

Gabriel

Gabriel coborî scrisoarea încet, surprins să descopere că îi tremurau mâinile.

— Unde aţi găsit asta? Aţi găsit-o undeva în această c asă, căzută pe jos, pe afară?

Amândoi clipiră înspre el de parcă ar fi crezut că îşi pi erduse minţile.

— Nu, milord, spuse doamna Philpot, aruncându-i pe f

uriş o privire îngrijorată lui Beckwith. Am găsit-o exact acolo unde am spus că am găsit-o. Sub salteaua domnişoarei Wickersham.

— Dar oare cum a ajuns ea să o aibă? Nu înţeleg… însă înţelese dintr-odată.

Totul.

Închizând ochii când simţi că îl cuprindea un val de emoţii puternice, murmură:

— Nu este nimeni atât de orb ca acela care nu vrea să vadă. Când deschise ochii, totul în viaţa lui era deodată limpede precum cristalul.

Îndesându-şi scrisoarea în haină, lângă inimă, îl dojeni cu mânie pe Beckwith.

— Aşadar, spune-mi, domnule Beckwith, când ai de gând să faci o femeie cinstită din doamna Philpot aici de faţă?

Deşi se temeau să se uite unul la celălalt, amândoi servitorii începură să roşească şi să se bâlbâie. Beckwith îşi scoase o batistă din buzunarul vestei şi îşi şterse fruntea.

— Ştiţi, milord?

— De când? întrebă doamna Philpot, mototolindu-şi mănuşile într-o minge micuţă.

Gabriel îşi dădu ochii peste cap.

— De când aveam vreo doisprezece ani şi v-am văzut sărutându-vă în livada de meri. Am fost gata-gata să cad din pom şi să îmi rup gâtul.

— Ni se va îngădui să ne păstrăm posturile? întrebă Beckwith, devenind suficient de îndrăzneţ pentru a se întinde şi a strânge mâna tremurătoare a doamnei Philpot într-a lui.

Gabriel cântări un moment întrebarea.

— Numai dacă vă căsătoriţi de îndată. Nu vă pot permite să trăiţi în păcat sub acoperişul meu şi să stricaţi morala copiilor mei.

— Dar-dar, milord… dumneavoastră nu aveţi copii, sublinie doamna Philpot.

— Dacă mă veţi scuza, mă duc să îndrept această situ

ație.

Gabriel o porni spre ușă, hotărât să nu mai piardă nici un minut în plus.

— Unde mergeți? strigă Beckwith în urma lui, părând mult mai zăpăcit decât de obicei.

Gabriel se întoarse pe călcâie, rânjind spre amândoi.

— Trebuie să prind o corabie.

*

Cecily sări din trăsură înainte ca aceasta să se opreas că.

— Aleargă, Cecily! Aleargă ca vântul! strigă Estelle du pă ea, în timp ce Cecily își ridică fustele și o rupse la fugă în jos pe strada îngustă care ducea la docuri.

Ninsoarea se întețise, însă ea de-abia simțea mușcătu ra înghețată a fulgilor de zăpadă. Își lăsase mantia în trăsur ă, crezând că avea să se miște mai repede fără faldurile gre le ale acesteia.

Pe măsură ce picioarele ei o purtau în zbor spre ponto n, putu vedea mai bine catargele înalte ale navelor care așt eptau să-și ridice pânzele și nu făcu decât să se roage ca S fidarea să se afle printre ele.

Trecu ca săgeata pe lângă un grup de bărbați care de scărcau marfa de pe un vas comercial. Ocolind un morman de coșuri, se lovi drept de pieptul unui marinar, aproape la f el de lat pe cât era ea de înaltă.

— Hop'așa, fetișcano! tună acesta, prinzând-o de cot pentru a o ajuta să-și recapete echilibrul.

Ochii lui albaștri nu erau răutăcioși.

Cecily îl strânse de braț, aflându-se periculos de aproa pe de a izbucni în lacrimi.

— Vă rog, domnule, Sfidarea! îmi puteți spune unde o pot găsi?

— Sigur că pot. Zâmbi în jos spre ea, arătându-i o gur

ă plină de dinţi negri sau din aur. Este chiar acolo. Şi ce bine arată purtând culorile Majestăţii Sale în luptă!

Cu inima bubuindu-i deja îngrozită în piept, Cecily se întoarse încet pentru a urmări direcţia degetului lui arătător. O navă cu pânzele umflate plutea pe valuri spre orizont, catargele ei maiestuoase fiind aproape ascunse de vârtejurile de zăpadă.

— Vă mulţumesc, domnule, mormăi ea când marinarul îşi scoase şapca în faţa ei, îşi ridică un coş imens pe umăr şi o luă din loc.

Ea se prăbuşi pe un butoi, atât degetele de la picioare, cât şi inima amorţindu-i de frig în timp ce urmărea cum Sfidarea – şi toate speranţele ei legate de viitor – dispăreau la linia orizontului.

— Căutaţi pe cineva, domnişoară March?

Cecily se răsuci în loc şi îl văzu pe Gabriel stând pe ponton, la câţiva paşi în spatele ei, cu părul nelegat fluturându-i în vânt. Inima îi tresăltă de bucurie. Cu greu se putu abţine să nu i se arunce în braţe.

El îşi arcui o sprânceană arămie.

— Sau ai prefera să îţi spun… domnişoară Wickersham?

Capitolul 25

Draga mea Cecily, braţele mele vor fi întotdeauna deschise pentru tine, la fel şi inima mea…

Când Cecily întâlni privirea verde şi rece a lui Gabriel, un fior de avertizare o cutremură. Îi întoarse spatele, cuprinzându-se cu braţele pentru a se împiedica să tremure.

— Îmi poţi spune Cecily, dacă vrei, întrucât nu mai su

nt în serviciul tău.

Îi auzi paşii măsuraţi apropiindu-se. El îi aşează haina lui pe umeri, înfăşurând-o în căldura cu miros de ienupăr a acesteia.

— Sper că nu te vei aştepta la o scrisoare de recomandare.

— Oh, nu ştiu. Ridică nepăsătoare din umeri. Cred că mi-am îndeplinit îndatoririle cu un entuziasm admirabil.

— Poate că aşa este, dar nu vreau să le îndeplineşti şi pentru altcineva.

Când remarcă nota posesivă din vocea lui, Cecily se întoarse pentru a-l înfrunta, inima bătându-i nebuneşte.

— Cum ai ştiut că voi fi aici?

— Nu am ştiut. Am venit să îmi anunţ camarazii că am renunţat la funcţia mea. Poţi păstra haina. Nu voi mai avea nevoie de ea.

Ea se înfăşură mai bine în veşmânt, temându-se să întrebe, temându-se să spere.

— Poate că este mai bine că am dat peste tine, deoarece cred că am ceva ce îţi aparţine.

Gabriel se întinse spre interiorul hainei, degetele lui atingându-i sânul când scoase de acolo o bucată împăturită de hârtie.

Ea luă fragmentul cunoscut de pergament de culoarea fildeşului din mâna lui, ridicându-şi privirea uimită spre a lui.

— De unde ai asta?

— Servitorii au găsit-o sub salteaua ta, la Fairchild Park. Beckwith şi doamna Philpot mi-au înmânat-o abia azi-dimineaţă. Când ţi-am dat spre păstrare scrisorile mele, nici prin cap nu mi-a trecut că aveai şi tu propriul tău teanc.

— Trebuie să fi scăpat din panglică în noaptea în care ai venit în camera mea. Presupun că nicidecum nu ar fi trebuit să le iau cu mine la Fairchild Park, însă nu am putut suporta gândul de a le lăsa în urmă. Clătină din cap neîncrezăt

oare. Nu am ştiut. Am crezut că m-am dat de gol azi-noapte.

— Oh, te-ai dat de gol, cum să nu!

Cu acea privire atotştiutoare, cu timbrul răguşit al vocii, aprinse deodată între ei tot ceea ce se întâmplase cu ei doi cu o noapte în urmă.

— Iar eu am fost mai mult decât dornic să profit de generozitatea ta. Dar nu, nu azi-noapte s-a sfârşit mica ta mascaradă absurdă.

Ea îşi înălţă bărbia, sfidătoare.

— Nu chiar atât de absurdă, cred. Te-am păcălit, nu-i aşa? Însă singura problemă a fost că m-am păcălit şi pe mine. Mi-am spus că aş fi putut să mă revanşez cumva pentru tot ceea ce făcusem, ajutându-te să te acomodezi cu faptul că orbiseşi. Se uită în sus la el, fără a mai încerca să îşi ascundă dorul din privire. Dar adevărul era că aş fi riscat orice, chiar şi ura ta, numai pentru a fi lângă tine din nou.

O durere veche îi umbri lui ochii.

— Dacă voiai atât de mult să fii lângă mine, de ce ai fugit de mine atunci la spital? Atât de respingător ţi-am părut?

Ea îşi ridică o mână, atingându-i uşor cicatricea cu un deget.

— Nu am fugit de lângă patul tău pentru că aş fi fost îngrozită de cum arătai. Am fugit pentru că am fost îngrozită de mine. De ceea ce te împinsesem să faci, totul în numele unei fantezii de copilă prostuţă. Îmi dorisem ca tu să îmi cucereşti inima luptându-te cu un dragon. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că, în lumea reală, de cele mai multe ori, dragonul învinge. Am fost îngrozită de preţul pe care ţi-l ceruseм. M-am învinuit pentru că îţi lăsasem o cicatrice şi pentru că te orbisem. Nu am crezut că aveai să mă ierţi vreodată.

— Pentru ce? Pentru că ţi-ai dorit foarte mult ca eu să fiu un bărbat mai bun?

— Pentru că nu l-am iubit îndeajuns pe bărbatul care

erai. Îşi lăsă mâna să cadă moale pe lângă ea. M-am întors la spital în ziua imediat următoare. Dar tu dispăruseşi.

Gabriel îşi coborî privirea asupra capului ei plecat, asupra revărsării delicate de bucle aurii. În acel moment, ea era Cecily, fata pe care o iubise. Şi Samantha, femeia care îl iubise pe el.

— Aveai dreptate, spuse el. Nu te iubeam. Ai spus-o chiar tu. Nu te-am cunoscut niciodată cu adevărat. Erai numai un vis.

Când auzi cuvintele blânde, totuşi crude, ale lui Gabriel, Cecily simţi cum inima i se frângea în două, asemeni unui cub de gheaţă zdrobit. Îşi întoarse chipul, nedorind ca el să îi vadă lacrimile.

Dar el îi ridică bărbia, obligând-o să îi înfrunte privirea cumplită.

— Însă acum te cunosc, ştiu cât de curajoasă şi de prostuţă, şi de încăpăţânată eşti. Ştiu că eşti pe jumătate mai isteaţă decât mine. Ştiu că sforăi ca un pui de urs. Ştiu că ai o fire aprigă şi o limbă ascuţită şi că poţi să pui la locul lui pe oricine într-un fel magnific. Ştiu că faci dragoste ca un înger şi că, fără tine, viaţa mea este iadul pe pământ. Îi cuprinse obrazul în palmă, ochii strălucindu-i de un dor neostoit. Înainte, erai numai un vis. Acum, eşti un vis devenit realitate.

Când Gabriel îşi lipi buzele de ale ei, un dulce vârtej ameţitor îi învolbură lui Cecily sângele în vene. Îşi încolăci braţele în jurul lui, întorcându-i sărutul cu o patimă care îi făcu pe amândoi să tremure.

El se retrase.

— Mai am o singură întrebare pentru tine.

Ea redeveni prudentă.

— Da?

El se încruntă la ea.

— Ai văzut cu adevărat nenumăraţi bărbaţi fără cămaşă?

Cecily râse printre lacrimi.

— Numai pe tine, milord. Numai pe tine.

— Bine. Hai să rămână aşa, bine?

Ea ţipă când el o ridică în braţe, legănând-o ca pe un copil.

Pe când paşii mari şi apăsaţi ai lui Gabriel îi purtau către stradă, ea îşi lăsă capul pe umărul lui, simţindu-se de parcă ar fi ajuns, în sfârşit, acasă.

— Înainte de a merge mai departe, milord, chiar trebuie să insist să îmi explicaţi care vă sunt intenţiile. Îmi oferiţi postul de infirmieră a dumneavoastră sau de amantă?

El o sărută cu tandreţe pe nas, pe obraji, pe buzele întredeschise.

— Îţi ofer postul de soţie a mea, de iubită a mea, de contesă a mea şi de mamă a copiilor mei.

Cecily oftă, ghemuindu-se mai mult în braţele lui.

— Atunci, accept. Dar tot voi aştepta să mă copleşiţi cu fleacuri extravagante din când în când.

El o privi cu coada ochiului, profitând de cicatricea lui în modul cel mai demonic.

— Numai dacă le vei câştiga.

Ea se încordă în braţele lui, făcând ochii mari, înspăimântată.

— Oh, nu! Tocmai m-am gândit la ceva. Ce va spune mama ta? Gabriel rânji, uitându-se în jos la ea printre fulgii de zăpadă.

— Ce-ar fi să mergem să aflăm? Privirea lui deveni serioasă. Nu este numai un vis, nu-i aşa? Când mă voi trezi, de dimineaţă, vei mai fi aici?

Cecily îi mângâie cu degete iubitoare obrazul, zâmbindu-i printr-o ceaţă de lacrimi de fericire.

— În fiecare zi, dragostea mea. Pentru tot restul vieţilor noastre.

Epilog

15 decembrie 1809

Scumpul meu Lord Sheffield,

*La această a treia aniversare a căsătoriei noastre, mă
văd nevoită să subliniez că eşti la fel de impertinent, de nes
uferit şi de arogant ca întotdeauna, poate chiar mai mult ac
um, când poţi fi zărit atât de des făcând pe grozavul prin co
nac, cu fiica ta pe umeri. În ciuda presimţirilor rele pe care l
e-am avut atât eu, cât şi cel mai devotat aliat al meu, draga
şi dulcea ta mamă, ai insistat să o botezăm cu numele de „
Samantha”, asigurându-te astfel că şi ea, şi câinele vor da f
uga ori de câte ori i se va rosti numele. O bună perioadă de
timp, nu puteam spune cu siguranţă pe care dintre ei avea
m să îl găsesc rozându-ţi cizmele şi umplându-le de salivă.
Manierele ei de la masă seamănă remarcabil de mult cu cel
e pe care le avea cândva tatăl ei. Dispreţuieşte atât furculiţ
a, cât şi lingura, şi îşi azvârle terciul de ovăz peste tot, cu u
n entuziasm sălbatic, care îi face pe Beckwith şi pe doamna
Beckwith să se cutremure de groază.*

*Îţi scriu, de asemenea, pentru a te anunţa că, mulţumi
tă atenţiilor tale pline de devotament (şi destul de dese!), s
unt din nou însărcinată. Poate de această dată îţi voi dărui
un fiu cu ochi verzi şi bucle aurii. Ar putea comanda person
alul cu acea aroganţă tiranică pe care ar aştepta-o oricine d
e la un moştenitor al familiei Fairchild.*

Cea care te va adora întotdeauna,

Cecily

16 decembrie 1809

Draga mea Lady Sheffield,

Ar trebui să subliniez că micul nostru heruvim a moştenit foarte multe trăsături şi de la mama ei. Deseori îi place să pretindă că este altcineva (sau altceva), fie că este vorba despre o prinţesă frumoasă, fie despre o broască râioasă din grădină. De asemenea, are tendinţa de a disparea tocmai când cineva are cea mai mare nevoie de ea. Nu mai departe de ieri, pe când aşteptam înnebunit ca valetul meu personal proaspăt şcolit, Phillip, să îmi înnoade lavaliera pentru a merge la biserică, am găsit-o adormită-gata în budoarul meu, deasupra unei grămezi enorme de pălării.

Aşadar, acum intenţionezi să îmi dăruieşti un fiu, ei? Nu am nicio îndoială că va fi la fel de enervant şi de irezistibil ca mama şi sora lui.

M-ai întrebat odată dacă te voi mai iubi când buzele ţi se vor încreţi din cauza vârstei şi când ochii ţi se vor înceţoşa. Te pot asigura că te voi iubi şi când nu îmi va mai rămâne decât puterea (şi nişte dinţi rari) de a molfăi acele buze încreţite. Te voi iubi şi când oasele ţi se vor ascuţi atât de mult încât să îmi poată străpunge pielea sensibilă. Te voi iubi şi când lumina ochilor mi se va stinge pentru totdeauna, iar chipul tău dulce va fi ultimul lucru pe care îl voi vedea. Deoarece sunt şi voi fi întotdeauna…

Al tău devotat soţ,

Gabriel

Sfârşit